

การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซีย”

นางสาวญาณีนุช มีลาภ

ศูนย์วิทยทรัพยากร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The Communication of Informalization in “KaiKui TuiKia” Program

Miss Yaneenut Meelap

ศูนย์วิทยทรัพยากร

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts Program in Mass Communication

Department of Mass Communication

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2009

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ "ไก่อ๋ม ตู๋เยี่ย"

โดย

นางสาว ญาณีนุช มีลาภ

สาขาวิชา

การสื่อสารมวลชน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

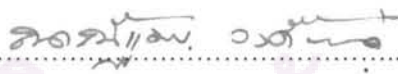
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ณาณัญฐิ์ณ วังศ์บ้านตุ๋

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยรับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

 คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ยุบล เบ็ญจงรักกิจ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

 ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา แก้วเทพ)

 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ณาณัญฐิ์ณ วังศ์บ้านตุ๋)

 กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ขวัญเรือน กิติวัฒน์)

ญานินุช มีลาภ : การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ "ไก่อ๋ย ต๋ยเขี้ย". (The Communication of Informalization in "KaiKui TuiKia" Program) อ.ที่ปรึกษา
 วิทยานิพนธ์หลัก : ผศ.ณานันท์ธัญญ วงศ์บ้านดู่, 197 หน้า.

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะบทเปิดที่ปรากฏในรายการ "ไก่อ๋ย ต๋ยเขี้ย" และเพื่อทราบถึงวิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ทำให้ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ปรากฏขึ้น โดยได้นำแนวคิดเรื่องกระบวนการของความไม่เป็นทางการ แนวคิดบทเปิด และปัจจัยในการกระทำการสื่อสารเข้ามาประยุกต์ใช้

จากการศึกษาพบว่า ผู้ดำเนินรายการ "ไก่อ๋ย ต๋ยเขี้ย" ได้มีการนำบทเปิด (Improvisation) ที่แสดงผ่านทางท่าทาง และน้ำเสียงมาใช้ ในขณะที่บทพูดนั้นไม่ได้ถูกเขียนขึ้นมาเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ใช้ข้อมูลจากช่องทางการสื่อสารต่างๆ ที่ทางรายการได้เปิดไว้อยู่ตลอด (Phatic) ซึ่งได้แก่ ประเด็นที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกันเอง ประเด็นที่ฝ่ายผลิตรายการเตรียมไว้ในแต่ละวัน และข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ที่ผู้ฟังหรือผู้ชมส่งเข้ามายังรายการ

วิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ที่ปรากฏดังกล่าว จะมีรูปแบบของการนำเสนอที่แตกต่างไปจากธรรมเนียมการปฏิบัติของรายการวิทยุ และโทรทัศน์รูปแบบเดิม เช่น การใช้น้ำเสียงพูดคุยในลักษณะการแสดงละครวิทยุ หรือการแสดงสีหน้าท่าทางที่เกินจริงที่มักใช้ในการแสดงละครเวที เป็นต้น ซึ่งก่อให้เกิดเป็นลักษณะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ขึ้นมา ทั้งนี้ บุคลิกของผู้ดำเนินรายการ และรูปแบบของรายการ เป็นปัจจัยที่ช่วยให้การใช้บทเปิดเกิดการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการดำเนินไปได้อย่างลื่นไหล รวมถึงอรรถรสในการรับฟังหรือรับชมที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น

ภาควิชา..... การสื่อสารมวลชน..... ลายมือชื่อนิสิต..... นุชมีลาภ.....
 สาขาวิชา..... การสื่อสารมวลชน..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก..... ณานันท์ธัญญ.....
 ปีการศึกษา..... 2552.....

5184862028 : MAJOR MASS COMMUNICATION

KEYWORDS : Informalization / Improvisation

YANEENUT MEELAP : THE COMMUNICATION OF INFORMALIZATION IN
"KAIKUI TUIKIA" PROGRAM. THESIS ADVISOR : ASST. PROF. NANATTHUN
WONGBANDUE, 197 pp.

This qualitative research has objectives to study improvisation appearing in "KaiKui TuiKia" program and to know the communication method used and broadcasted via radio and television. This process incurs "Informalization". The researcher applies related concepts of Informalization, Improvisation method and the constitutive factors of communication to this research.

The results show that the moderators of "KaiKui TuiKia" program use improvisation reflecting from their acting and tone of voice. Since the scripts are not in written form, but it refers to information through other communication channels which keep open (Phatic), such as pop-up points during informal talking among moderators while conducting the program. Also, the production team prepares topics and issues by gathering sms (Short Message Service) from spectators or listeners.

Additionally, the communication method with improvisation is different from rules and conventions of common radio and television programs, such as using voice and tone in the manner of acting in radio plays or over-acting in stage plays etc. This causes the Communication of Informalization. Besides, the personalities of moderators and program pattern are factors which continue the improvisation smoothly as well as enhancing spectators or listeners' interest towards program.

Department : Mass Communication Student's Signature Yaneenut Meelap
Field of Study : Mass Communication Advisor's Signature Nanattun Wongbandue
Academic Year : .. 2552

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย ถ้าหากขาดความกรุณาของ ผศ.ณานันท์ รัญญู วงศ์บ้านดู่ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่เสียสละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษา ความช่วยเหลือ และความเมตตาต่อผู้วิจัย อีกทั้งขอขอบพระคุณ รศ.ดร.กาญจนา แก้วเทพ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ขวัญเรือน กิติวัฒน์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ให้คำแนะนำที่มีประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ รศ.ดร.ศิริชัย ศิริกายะ ผู้จุดประกายทางความคิดให้แก่ผู้วิจัยในการริเริ่มทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ โดยมีความเมตตาในการให้คำปรึกษา เพิ่มพูน และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทางด้านสื่อสารมวลชนแก่ผู้วิจัยอย่างมากมาย

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัวที่มอบความรัก ความห่วงใย กำลังใจ และให้การสนับสนุนทางการศึกษาแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดีตลอดมา ตลอดจนมิตรภาพจากเพื่อนๆ พี่ๆ และน้องๆ ทุกคน ที่ยังคงอยู่เคียงข้างผู้วิจัยเสมอมา อันเป็นส่วนที่ช่วยผลักดันให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณความดีหรือประโยชน์ที่ได้รับจากการวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บุพการี ผู้มีพระคุณทุกท่าน และครูอาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญภาพ.....	๗
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 ปัญหาคำวิจัย.....	12
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	12
1.4 ขอบเขตการศึกษา.....	12
1.5 ข้อสันนิษฐานเบื้องต้น.....	13
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	14
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	15
2 ทฤษฎี แนวคิด และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	16
2.1 ตามข้อสันนิษฐานที่ 1.....	16
2.2 ตามข้อสันนิษฐานที่ 2.....	25
3 ระเบียบวิธีการวิจัย.....	32
3.1 แหล่งข้อมูล.....	32
3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	34
3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
3.4 การนำเสนอข้อมูล.....	37

บทที่	หน้า
4 ลักษณะบทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย”.....	39
4.1 ลักษณะของบทพุดในการดำเนินรายการ.....	56
4.2 ลักษณะการใช้สีหน้าท่าทางและน้ำเสียง.....	95
5 วิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์.....	143
5.1 การนำเสนอรายการ.....	166
5.2 เนื้อหารายการ.....	175
6 สรุปผลการวิจัย.....	181
6.1 ข้อจำกัดในการวิจัย.....	190
6.2 ข้อเสนอแนะ.....	191
รายการอ้างอิง.....	192
ภาคผนวก.....	195
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	197

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	ตัวอย่างการอ่านข่าวในช่วง Movie E-News (เทปวันที่ 24 กันยายน 2552, หน้า 52).....	46
4.2	ตัวอย่างการจัดอันดับความน่าสนใจของภาพยนตร์ในช่วง Movie E-View (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 56).....	48
4.3	ตัวอย่างการเล่าเรื่องย่อภาพยนตร์ในช่วง Movie E-View: Ponyo on the Cliff by the Sea (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 42).....	49
4.4	แสดงเวลาการดำเนินรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ที่ออกอากาศทุกวันพฤหัสบดี.....	54
4.5	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับความรัก (เทปวันที่ 29 ตุลาคม 2552, หน้า 61).....	58
4.6	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับความรัก (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 14).....	60
4.7	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับความรัก (เทปวันที่ 20 สิงหาคม 2552, หน้า 4).....	61
4.8	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับความรัก (เทปวันที่ 29 ตุลาคม 2552, หน้า 23).....	62
4.9	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับกิจกรรมส่วนตัวของผู้ดำเนินรายการ (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 33).....	65
4.10	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับความชื่นชอบของผู้ดำเนินรายการ (เทปวันที่ 20 สิงหาคม 2552, หน้า 39).....	66
4.11	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับความชื่นชอบของผู้ดำเนินรายการ (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 10).....	68
4.12	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับสรีระของโอปอลล์ (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 57).....	72
4.13	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : พล นพวิชัย พิท เดอะสตาร์ (เทปวันที่ 3 กันยายน 2552, หน้า 2).....	75

ตารางที่	หน้า	
4.14	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : วรินดา ดำรงผล, ดาด้า (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 10).....	77
4.15	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : สุณิสสา สุขบุญสังข์, อ้อม (เทปวันที่ 24 กันยายน 2552, หน้า 85).....	78
4.16	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : คุณสายทิพย์ มนตรีกุล ณ อยุธยา, พี่นอด (เทปวันที่ 24 กันยายน 2552, หน้า 49).....	79
4.17	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : ช่างถ่ายภาพ (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 13).....	81
4.18	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : ผู้ช่วยผู้ดำเนินรายการ (Co-program) พี่กวาง และพี่อาน (เทปวันที่ 20 สิงหาคม 2552, หน้า 15).....	82
4.19	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : บุคคลอื่นๆ (เทปวันที่ 13 สิงหาคม 2552, หน้า 16).....	83
4.20	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : บุคคลอื่นๆ (เทปวันที่ 22 ตุลาคม 2552, หน้า 22).....	84
4.21	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับ : ข้อความทางโทรศัพท์ (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 10).....	91
4.22	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับ : ข้อความทางโทรศัพท์ (เทปวันที่ 22 ตุลาคม 2552, หน้า 8).....	91
4.23	บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับ : ข้อความทางโทรศัพท์ (เทปวันที่ 29 ตุลาคม 2552, หน้า 10).....	92
4.24	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้เสียงสูง และเสียงดัง : เสียงกรีด (เทปวันที่ 13 สิงหาคม 2552, หน้า 35, 37).....	98
4.25	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้เสียงสูง และเสียงดัง : การตะเบงเสียง (เทปวันที่ 8 ตุลาคม 2552, หน้า 20).....	100
4.26	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้เสียงสูง และเสียงดัง : การแผดเสียง (เทปวันที่ 13 สิงหาคม 2552, หน้า 25).....	101

ตารางที่	หน้า	
4.27	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้เสียงสูง และเสียงดัง : การตะเบงเสียง (เทปวันที่ 22 ตุลาคม 2552, หน้า 15).....	102
4.28	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ : น้ำเสียงน่ารัก (เทปวันที่ 3 กันยายน 2552, หน้า 65).....	103
4.29	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ : น้ำเสียงน่ารัก (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 31).....	104
4.30	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ : น้ำเสียงสวย (เทปวันที่ 17 กันยายน 2552, หน้า 32).....	105
4.31	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ : น้ำเสียงน้อยใจ (เทปวันที่ 8 ตุลาคม 2552, หน้า 49).....	106
4.32	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ : น้ำเสียงเศร้า (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 4).....	107
4.33	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ : น้ำเสียงไม่พอใจ (เทปวันที่ 17 กันยายน 2552, หน้า 31).....	108
4.34	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ : น้ำเสียงโวยวาย (เทปวันที่ 10 กันยายน 2552, หน้า 17).....	109
4.35	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่น : คชาภา (มดดำ) (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 6)....	110
4.36	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่น : เพศที่ 3 (เทปวันที่ 24 กันยายน 2552, หน้า 82).....	111
4.37	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการร้องเพลง (เทปวันที่ 17 กันยายน 2552, หน้า 30, 63).....	112
4.38	การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการร้องเพลง (เทปวันที่ 8 ตุลาคม 2552, หน้า 5, 8, 25).....	113
4.39	การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้าและท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ : ความปลาบปลื้ม (เทปวันที่ 24 กันยายน 2552, หน้า 5).....	117

ตารางที่	หน้า
4.40 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้า และท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ : อารมณ์เขินอาย (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 49).....	118
4.41 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้า และท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ : อารมณ์เศร้า (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 15).....	120
4.42 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้า และท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ : อารมณ์โกรธ (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 25).....	121
4.43 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้สีหน้า ท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 34).....	122
4.44 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้สีหน้า ท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง (เทปวันที่ 17 กันยายน 2552, หน้า 47).....	123
4.45 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้สีหน้า ท่าทางประกอบเพลง (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 68).....	124
4.46 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการโพสหน้า และท่าทาง (เทปวันที่ 17 กันยายน 2552, หน้า 2).....	126
4.47 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้า ท่าทางเพื่อเล่นกลลวงโทรทัศน์ (เทปวันที่ 1 ตุลาคม 2552, หน้า 105).....	128
4.48 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้า ท่าทางในช่วงปิดรายการ (เทปวันที่ 22 ตุลาคม 2552, หน้า 77).....	129
4.49 การดำเนินรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” โดยผู้ดำเนินรายการชายเพียงคนเดียว (เทป วันที่ 3 กันยายน 2552, หน้า 1).....	136
4.50 การดำเนินรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” โดยผู้ดำเนินรายการหญิงเพียงคนเดียว (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 1).....	137
4.51 การดำเนินรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” โดยผู้ดำเนินรายการหญิง และจิตตริน กุลกัลยาดี, เจมส์ (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 1).....	138

ตารางที่		หน้า
4.52	การดำเนินรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” โดยการใช้บทเปิดในการพูดคุยกับผู้ฟัง/ผู้ชม ผ่านทางข้อความโทรศัพท์ (เทปวันที่ 3 กันยายน 2552, หน้า 51).....	141
5.1	การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการ ใช้ภาษา (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 41).....	152
5.2	การนำเสนอรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการถ่ายภาพของ กล้องโทรทัศน์ (เทปวันที่ 29 ตุลาคม 2552, หน้า 30).....	169
5.3	การนำเสนอรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการถ่ายภาพของ กล้องโทรทัศน์ (เทปวันที่ 13 สิงหาคม 2552, หน้า 39).....	170
5.4	การนำเสนอรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับการถ่ายภาพของ กล้องโทรทัศน์ (เทปวันที่ 10 กันยายน 2552, หน้า 35).....	171
6.1	การนำเสนอรายการ.....	186
6.2	เนื้อหารายการ.....	188

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	ปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระบวนการพบเปิด.....	19
2.2	The constitutive factors of communication.....	21
2.3	The Functions of Communication.....	23
4.1	ภาพผู้ดำเนินรายการขณะรายงานข่าวในช่วง Movie E-News จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเขี้ยว” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 24 กันยายน 2552 หรือในสคริปต์ หน้า 52.....	46
4.2	แหล่งข้อมูลในการใช้บทเปิดส่วนเนื้อหาของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเขี้ยว”....	89
4.3	ภาพผู้ดำเนินรายการแสดงลักษณะสีหน้าท่าทางเขินอาย จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเขี้ยว” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 13 สิงหาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 35, 37 และ38.....	117
4.4	ภาพผู้ดำเนินรายการแสดงลักษณะสีหน้าท่าทางเศร้าหมอง จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเขี้ยว” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 13, 27 สิงหาคม และ 8 ตุลาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 2, 4, 12 และ18 ตามลำดับ.....	119
4.5	ภาพผู้ดำเนินรายการแสดงลักษณะสีหน้าท่าทางไม่พอใจ จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเขี้ยว” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 6 และ20 สิงหาคม 2552 หรือในสคริปต์ หน้า 6, 24, 67 และ28 ตามลำดับ.....	120
4.6	ภาพผู้ดำเนินรายการแสดงการโพสหน้า และท่าทาง จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเขี้ยว” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 20 สิงหาคม และ24 กันยายน 2552 หรือใน สคริปต์หน้า 1, 28, 33, 43 ตามลำดับ.....	125
4.7	ภาพผู้ดำเนินรายการแสดงท่าทางการแต่งหน้า และเช็ดผม จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเขี้ยว” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 6 สิงหาคม, 10 กันยายน, 15 และ22 ตุลาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 1, 5, 34 ตามลำดับ.....	127
5.1	ภาพผู้ดำเนินรายการนั่งชันเข่าขณะดำเนินรายการ จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเขี้ยว” ออกอากาศ วันพฤหัสบดีที่ 1, 8 ตุลาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 99, 17	158
5.2	ภาพผู้ดำเนินรายการหวาดขณะดำเนินรายการ จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเขี้ยว” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 24 กันยายน 2552 หรือในสคริปต์หน้า 24.....	159

ภาพที่	หน้า
5.3	ภาพผู้ดำเนินรายการตั้งเสื้อขึ้นขณะดำเนินรายการ จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ย เชี้ย” ออกอากาศ วันพฤหัสบดีที่ 6 สิงหาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 21, 28, 51 ตามลำดับ..... 160
5.4	ภาพผู้ดำเนินรายการส่องกระจก และหาของในกระเป๋า จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 6 สิงหาคม, 3 กันยายน, 15 ตุลาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 5 และ6 ตามลำดับ..... 160
5.5	ภาพผู้ดำเนินรายการกำลังเสริมความงามขณะดำเนินรายการ จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 13, 27 สิงหาคม และ1 ตุลาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 2, 28, 53 ตามลำดับ..... 161
5.6	ภาพผู้ดำเนินรายการดูโทรศัพท์มือถือ จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 17 กันยายน 2552 หรือในสคริปต์หน้า 15, 75..... 161
5.7	ภาพผู้ดำเนินรายการตบหน้าตัวเองเมื่อพูดติดขัด จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ย เชี้ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 6, 20 สิงหาคม และ8 ตุลาคม 2552 หรือใน สคริปต์หน้า 5, 28, 4 ตามลำดับ..... 162
5.8	ภาพผู้ดำเนินรายการกอด และมีการกูกเนื้อต้องตัวกัน จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 27 สิงหาคม, 1, 15 ตุลาคม 2552 หรือใน สคริปต์หน้า 34, 24, 26 ตามลำดับ..... 162
5.9	ภาพผู้ดำเนินรายการยกรองเท้าไซวี และแก้งหยอกล้อกัน จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 10, 17 กันยายน และ15 ตุลาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 22, 45, 25 ตามลำดับ..... 163
5.10	ภาพผู้สนับสนุนรายการที่ปรากฏอยู่ในฉาก จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 22 ตุลาคม 2552..... 166
5.11	ภาพเครื่องแต่งกายของผู้ดำเนินรายการ จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 13, 20 สิงหาคม และ17 กันยายน 2552..... 167

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคของการเปิดเสรีทางการค้า และการลงทุนปัจจุบันนี้ ได้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และสังคมในหลายๆ ด้าน อาทิ การก้าวกระโดดในด้านเทคโนโลยีต้นทุน การแข่งขันสูงในวงการธุรกิจ และต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงของสภาพแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นความต้องการของผู้บริโภค เทคโนโลยี สังคม และวัฒนธรรมรูปแบบการดำรงชีวิต ด้วยปัจจัยต่างๆ ทำให้บริษัทที่มีสื่อ (Media) และเนื้อหา (Content) ที่หลากหลายครบถ้วน จำเป็นต้องปรับโครงสร้างธุรกิจ (Economic Structure) ด้วยการรวมธุรกิจเนื้อหา และสื่อเข้าด้วยกัน เพื่อเป็นฐานในการขยายธุรกิจของบริษัทให้เติบโตอย่างรวดเร็ว และมั่นคงยิ่งขึ้น

เช่นเดียวกับบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) ผู้นำตลาดที่ครอบครองส่วนแบ่งสูงสุดในหลายธุรกิจทั้งแวดวงเพลง และสื่อโทรทัศน์ และได้รับการจัดอันดับให้เป็นหนึ่งในสิบองค์กฤษฎนิยของ Positioning Magazine (มิถุนายน 2550) โดยเป็นบริษัทที่เป็นผู้นำด้านการสร้างสรรค์ และผลิตผลงานบันเทิงทุกรูปแบบ และมีธุรกิจสื่อครบวงจรมากที่สุด (สถาบันวิจัยนครหลวงไทย SCRI, 2552) ดังนั้นบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จึงได้มีการสร้างผลิตผลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจด้านเพลง, วิทยุ หรือโทรทัศน์ โดยมีการใช้โครงสร้างทางธุรกิจของบริษัทเป็นตัวกำหนดเช่นเดียวกัน

การใช้โครงสร้างทางธุรกิจเป็นตัวกำหนดผลผลิต สามารถทำได้โดยการขยายช่องทางการกระจายเนื้อหาสาระ (Content) ที่บริษัทมีอยู่ไปทางช่องทางสื่อต่างๆ ในการรับชม โดยมีผู้ดูแลธุรกิจสื่อ ซึ่งก็คือ บริษัท จีเอ็มเอ็ม มีเดีย จำกัด (มหาชน) ที่ดูแลกลุ่มธุรกิจของบริษัทในเครือที่ให้บริการ และสร้างสรรค์ผลงานผ่านสื่อทั้ง วิทยุ โทรทัศน์ และสื่อสิ่งพิมพ์อีกทอดหนึ่ง ซึ่งการ

กระจายเนื้อหาสาระนั้น เป็นการช่วยสร้างความแตกต่างให้เกิดกับรูปแบบตัวรายการ และสร้างมูลค่าเพิ่มทางการตลาดให้กับกลุ่มลูกค้า รวมถึงพัฒนาในเรื่องการจัดการด้านการผลิตของบริษัทให้มากขึ้น เพื่อต่อสู้กับการแข่งขันในตลาด อีกทั้งยังสามารถสร้างความได้เปรียบเพื่อการได้มาซึ่งผลประโยชน์ประกอบการที่เพิ่มสูงขึ้นอีกด้วย

นอกจากบริษัทจะเปิดช่องทางสื่อต่างๆ เพื่อกระจายเนื้อหาสาระแล้ว ด้วยเรื่องของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีโทรคมนาคม เทคโนโลยีทางด้านแพร่ภาพกระจายเสียง ได้มีการพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง และรวดเร็วในยุคปัจจุบัน ทำให้เกิดเป็นการหลอมรวมสื่อ (Convergence) ของช่องทางต่างๆ ขึ้นมา ซึ่งการหลอมรวมสื่อ นั้น สามารถสร้างสรรค์บริการในรูปแบบใหม่ หรือบริการเดิมที่สามารถเข้าถึงและแพร่กระจายได้ในช่องทางใหม่ เช่น เคเบิลทีวี ทีวีดาวเทียม วิทยุบนอินเทอร์เน็ต เป็นต้น โดยที่ผู้บริโภคสามารถเลือกใช้บริการตามที่ต้องการเฉพาะเจาะจงลงไปตามช่องทางการสื่อสารหลายประเภทก็ได้

โดยผู้ที่ดูแลกิจการทั้งการบริหาร และผลิตรายการวิทยุอย่างบริษัท เอ-โทม์ มีเดีย จำกัด หนึ่งในเครือของบริษัท จีเอ็มเอ็ม มีเดีย จำกัด (มหาชน) นั้น จากเดิมที่มีช่องทางในการกระจายเสียงทั้งทางสื่อวิทยุ และสื่ออินเทอร์เน็ตในรูปแบบสถานีวิทยุออนไลน์ที่ใช้ชื่อว่า “iRadio” ซึ่งสามารถรับฟังและรับชมในรูปแบบอินเทอร์แอกทีฟเรดิโอผ่านทางเว็บไซต์ Atimemedia.COM ได้ขยายช่องทางการกระจายเนื้อหาของรายการวิทยุที่มีอยู่ไปยังสื่อประเภทอื่น ก็คือ สื่อโทรทัศน์ โดยการใช้ช่องทางสื่อในรูปแบบโทรทัศน์ที่มีระบบบอกรับสมาชิก หรือ เคเบิลทีวี (Cable TV) ที่ทางบริษัทเปิดขึ้นมาเพื่อรองรับการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับบทเพลงที่มีอยู่แล้ว ทั้งนี้ทั้งนั้นเพื่อเป็นช่องทางในการขยายฐานผู้ฟัง และผู้ชมให้กว้างยิ่งขึ้น ประกอบกับเป็นการประชาสัมพันธ์กิจกรรมของบริษัทไปในตัว

ซึ่งการรวมสื่อที่กล่าวมานั้น เป็นการรวมสื่อระหว่างสถานีวิทยุเอฟเอ็ม (EFM) 94.0 MHz “94 EFM Great Gossip Great Music คลื่นบันเทิงอันดับหนึ่ง คลื่นแรก และคลื่นเดียวในประเทศ

ไทย” คลื่นวิทยุที่จะมอบความบันเทิง ส่งตรงถึงผู้ฟัง ด้วยรูปแบบการนำเสนอที่แตกต่างจากสถานีวิทยุอื่นๆ ซึ่งเน้นเรื่องความบันเทิงเป็นหลัก รวมเข้ากับสื่อโทรทัศน์ที่มีระบบบอกรับสมาชิก หรือสถานีเคเบิลทีวี กรีน ชาแนล (Green Channel) “สถานีโทรทัศน์เพลงเพราะผ่านดาวเทียม 24 ชั่วโมง” สถานีที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับบทเพลง ศิลปิน และกิจกรรมต่างๆ ของบริษัท เอ-โทมี่มีเดีย จำกัด โดยมีการออกอากาศพร้อมกันทั้งสื่อวิทยุ โทรทัศน์ และสื่ออินเทอร์เน็ต ที่มีการเพิ่มช่องทางการรับชมรายการที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ออนไลน์ผ่านทางเว็บไซต์กรีน ชาแนล ซึ่งถือได้ว่าเป็นการรวมสื่อที่ทางบริษัท เอ-โทมี่มีเดียมีอยู่ โดยทั้งหมดนั้นอยู่ภายใต้กระบวนการผลิตและการใช้เนื้อหาสื่อร่วมกันนั่นเอง

โดยการรวมทั้งสองสื่อของบริษัท เอ-โทมี่มีเดีย นั้น ได้หยิบรายการวิทยุอย่าง “ไก่อ๋ม ตูยเซีย” ซึ่งเป็นรายการที่มีเรตติ้ง สูงเป็นอันดับต้นๆ ของบริษัท (ข่าวประชาสัมพันธ์ออนไลน์, 2552 : ออนไลน์) มาออกอากาศพร้อมกันทางวิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเซีย” นั้นเป็นรายการวิทยุประเภทรายการพูดคุย โดยเน้นรูปแบบการดำเนินรายการด้วยเนื้อหาข่าวสารในด้านวงการบันเทิง โดยการเสนอความบันเทิงด้วยการพูดคุยกันตลอดทั้งรายการ ซึ่งปกติทางรายการจะมีการออกอากาศตลอดวันจันทร์ถึงวันศุกร์ทางวิทยุกระจายเสียง แต่จะมีการออกอากาศพร้อมกันทั้งทางวิทยุกระจายเสียงอีเอฟเอ็ม และวิทยุโทรทัศน์กรีน แชนแนล เฉพาะวันพฤหัสบดีเท่านั้น ซึ่งออกอากาศตั้งแต่เวลา 21.00 น. จนถึง 23.00 น. และดำเนินรายการโดย ปาณิสรา พิมพ์ปฎุ (ไอปอลด์) และชวลิต ศรีมันคงธรรม (เขาเขา)

การรวมกันของทั้งสองสื่อ นั้น รายการ “ไก่อ๋ม ตูยเซีย” ซึ่งเมื่ออยู่บนสื่อร้อน (Hot Media) หรือสื่อที่มีอิทธิพลต่อผู้ฟังมาก อย่างสื่อวิทยุ และผู้รับสารไม่ต้องใช้ความพยายามใด เพื่อให้ได้สารที่สมบูรณ์ เพราะมีคนจัดคอยดูแลให้อย่างครบถ้วน (High Definition) ซึ่งผู้รับสารสามารถตั้งใจฟัง โดยไม่ต้องมีปฏิสัมพันธ์อะไรมา (Low Participation) ตามแนวคิดที่ Marshall McLuhan ได้กล่าวไว้ และเมื่อไม่ต้องใช้สมองคิดอะไรมา ตัวผู้รับสารเองอาจได้รับเนื้อหาสารเหล่านั้นเข้าไป โดยที่ไม่รู้ตัว ผู้รับสารจึงถูกมองว่าเป็นฝ่ายตั้งรับเพียงอย่างเดียว (Passive audience)

ถึงแม้วิทยุจะเป็นสื่อสำหรับ “ฟัง” แต่ออสกูด (Charles Osgood) แห่ง CBS News, CBS Radio Network (Hiebert, 1988: 147 อ้างถึงใน รศ.ดร. ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ, 2547) เชื่อว่าวิทยุสามารถเห็นได้ (Visual) และเห็นได้มากกว่าสื่อโทรทัศน์อีกด้วย โดยการเห็นผ่านจินตนาการของตนเอง เมื่อได้ฟังเสียงคิด และเกิดจินตนาการเป็นภาพขึ้นในใจ

แต่เมื่อรายการ “ไก่อู๋ย ตู๋ยเซี่ย” ได้ใช้สื่อเย็น (Cold Media) หรือสื่อที่มีอิทธิพลต่อผู้รับสารน้อย อย่างสื่อโทรทัศน์เข้ามานำเสนอควบรวมกันไป โดยที่สื่อเย็นนั้นจะมีรายละเอียดน้อย (Low Definition) จนทำให้ผู้รับสารมีส่วนร่วมกับสื่อในลักษณะของการเป็นผู้รับสารที่กระตือรือร้น (Active audience) โดยต้องเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเพิ่มเติม (High Participation) ต้องใช้สมองในการคิด ใช้จินตนาการในการหาคำอธิบาย ต้องใช้เวลากับมันจึงจะสามารถทำความเข้าใจได้

ด้วยองค์ประกอบของสื่อโทรทัศน์ที่มีทั้งภาพ และเสียงนั้น การที่มีภาพได้ถูกเพิ่มเข้ามา ไม่ว่าจะเป็นภาพการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการ ขณะที่ออกอากาศสดนั้นพวกเขาทำอะไรอยู่บ้าง หรือการเห็นข้อความที่ผู้ฟังทางบ้านนั้นส่งเข้ามา ก็จะถูกนำมาขึ้นจอทางจอโทรทัศน์ตลอดทั้งรายการ และยังสามารถเห็นภาพประกอบของข่าว หรือภาพโปสเตอร์ภาพยนตร์ที่ทางรายการใช้เป็นส่วนประกอบในการเล่าเรื่องต่างๆ ซึ่งการนำสื่อเย็นเข้ามาเกี่ยวข้องกับสื่อร้อนนั้น เป็นส่วนที่ช่วยให้เกิดการสร้างปฏิสัมพันธ์ (Create Participation) ของกลุ่มผู้ชมได้มากยิ่งขึ้น นั่นก็คือการเปิดโอกาสให้ผู้รับสารเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดเนื้อหาของรายการมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการขยายกลุ่มเป้าหมายของกลุ่มผู้ชม และผู้ฟังของรายการ “ไก่อู๋ย ตู๋ยเซี่ย” ให้เพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการตอบสนองถึงผลประโยชน์ของการรวมสื่อเพื่อขยายโครงสร้างทางธุรกิจของบริษัท

จากสื่อวิทยุซึ่งเป็นสื่อแรกเริ่มของรายการ กล่าวได้ว่าที่เป็นสื่อที่มีความสำคัญ และมีความใกล้ชิดกับผู้ฟังมาก จนเรียกได้ว่า เป็นสื่อส่วนบุคคล (Personalized Medium) ดังที่ Mcleish (1978) (อ้างถึงใน ไพโรจน์ เทวินบูรานวงศ์, 2544) ได้กล่าวไว้ว่า ความสัมพันธ์ของผู้พูดทางวิทยุกับผู้ฟังนั้น มีความคุ้นเคยยิ่งกว่าเพื่อนเสียอีก เนื่องด้วยลักษณะธรรมชาติของสื่อ

วิทยุกระจายเสียง เช่น วิทยุสร้างความรู้สึกร่วมได้โดยการสื่อสารด้วยเสียงเพียงอย่างเดียว การสร้างจินตนาการได้ไม่รู้จบสิ้น วิทยุไม่ต้องการทักษะการอ่านเขียน วิทยุไม่มีการขัดจังหวะหรือหยุด เป็นต้น คุณสมบัติเหล่านี้ทำให้วิทยุยังคงเป็นสื่อที่มีอิทธิพลกับผู้ฟังมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน

นอกจากนั้นรายการวิทยุในปัจจุบันยังให้ความสำคัญกับผู้ดำเนินรายการวิทยุเป็นอย่างมาก ดังที่ Pette and Andy (1994) (อ้างถึงใน ไพโรจน์ เทวินบูรานวงศ์, 2544) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ The Radio Handbook ว่า เครื่องมือในการสื่อสารเป็นเพียงช่องทางในการติดต่อระหว่างผู้ดำเนินรายการวิทยุกับผู้ฟังเท่านั้น แต่ในเรื่องของความสำเร็จในการสื่อสารนั้น ขึ้นอยู่กับวิธีการของผู้นำเสนอ นั่นคือ การใช้น้ำเสียง สีตา และเทคนิคต่างๆ ของผู้ดำเนินรายการวิทยุ จากที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้เห็นได้ว่าการสื่อสารด้วยสื่อวิทยุมีรูปแบบในการนำเสนอรายการในลักษณะที่ใกล้ชิดเป็นกันเอง เพื่อที่จะทำให้เข้าถึงผู้ฟังมากยิ่งขึ้น

ด้วยรูปแบบรายการ “ไก่อ่อย ต่อยเขียน” ที่มีการวางเนื้อหาของตัวรายการ ในส่วนของหัวข้อการพูดคุย (sms) ที่ให้ผู้ฟัง/ผู้ชมร่วมส่งเข้ามา หรือจะเป็นข่าว, ข้อมูลที่นำเสนอในบางช่วงรายการเท่านั้น โดยที่สคริปต์ หรือบทพูดนั้น ไม่ได้มีการถูกกำหนดขึ้นตายตัวว่าผู้ดำเนินรายการจะพูดอะไรถึงข้อความที่ผู้ฟัง/ผู้ชมส่งเข้ามาในรายการ หรือกล่าวได้ว่าไม่มีสคริปต์ (Unscripted) สำหรับการพูดคุยระหว่างกันเลย ตัวผู้ดำเนินรายการเองจึงต้องใช้ความไวในการคิด ณ ขณะนั้น และพูดโต้ตอบออกไปในการพูดคุยระหว่างกัน ซึ่งถือได้ว่ารายการนี้ มีการนำเสนอรายการโดยใช้แนวคิดบทเปิด (Improvisation Method) นั่นเอง

แนวคิดบทเปิด (Improvisation Method) ได้ถูกนำมาใช้ในการดำเนินรายการทางวิทยุอย่างแพร่หลาย เนื่องจากการที่ไม่มีสคริปต์ ความสดของการพูดคุยจากผู้ดำเนินรายการนั้น เป็นการสร้างความคุ้นเคย และทำให้เกิดการมีส่วนร่วมกับผู้ฟังมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงสามารถสร้างความเป็นกันเองในการพูดคุยระหว่างกันของผู้ดำเนินรายการเองด้วย เพราะฉะนั้นจึงต้องอาศัยความสามารถของผู้ดำเนินรายการเป็นอย่างมาก ในการสร้างบทพูดให้มีความสดใหม่ในการ

โต้ตอบกันเสมอ เพื่อให้รายการมีความน่าสนใจ และดึงดูดผู้ฟังมากขึ้น ด้วยลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดการสื่อสารใน “ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ” (Informalization) ถูกปรากฏขึ้นบนสื่อวิทยุนั่นเอง

ก่อนที่ “ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ” (Informalization) จะเข้ามาทำให้ความเป็น “ทางการ” (Formalization) ของรูปแบบพฤติกรรมมนุษย์เปลี่ยนไปนั้น ความเป็นทางการ หรือเรียกง่าย ๆ ว่า สมบัติผู้ดีนั่นเอง ซึ่งสมบัติผู้ดีของคนไทย กล่าวได้ว่า มีส่วนที่มาจากอิทธิพลของศาสนาพุทธอยู่บ้าง แต่จะเห็นอิทธิพลของวัฒนธรรมอังกฤษยุควิคตอเรียเสียมากกว่า โดยคำว่า “ผู้ดี” น่าจะได้อาจมาจากคำว่า “English gentlemen” ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่เกิดในสังคมยุโรป แต่ก็ไม่ใช่เป็นการเลียนแบบ “ผู้ดีอังกฤษ” เสียทีเดียว

โดยในรัชกาลที่ 6 สังคมไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงคล้ายกับสังคมยุโรป ดังที่ Norbert Elias ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “The Civilizing Process” (2006) ว่า ในช่วงที่ชนชั้นกลางขึ้นมาท้าทายอำนาจ และเริ่มมีการเข้ามาของแนวคิดเสรีนิยม สิทธิ ความเสมอภาค ทำให้อภิสถิธิ์ของชนชั้นสูงเริ่มถูกวิพากษ์วิจารณ์มากขึ้น และชนเจ้าในยุโรปจึงต้องพยายามปรับพฤติกรรมให้เข้ากับยุคสมัยที่เปลี่ยนไปแล้ว โดยเมื่อผู้คนเริ่มเบื่อกับการตีกรอบของสังคม เบื่อกฎเกณฑ์ ความมีเจ้ายศเจ้าอย่าง และธรรมเนียมปฏิบัติ จึงทำให้การเข้ามาของลักษณะที่ไม่เป็นทางการได้เป็นตัวเปลี่ยนแปลงความเป็นทางการทั้งหลายให้ลดน้อยลงไป

ในสังคมตะวันตกสมัยปลายศตวรรษที่ 19 เช่นเดียวกัน “ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ” (Informalization) เกิดจากระบบสังคมได้มีปัจจัยกระตุ้นหลักจากสภาวะความเป็นสมัยใหม่ (Modernity) อันเป็นผลมาจากทั้งการปฏิวัติทางอุตสาหกรรม และพัฒนาการทางการเมือง ผลก็คือสภาพสังคมในยุคนั้น เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย เช่น เกิดการขยายตัวของเมือง หรือการที่ชนชั้นนายทุนเข้ามามีอำนาจแทนที่เจ้าขุนมูลนาย โดยที่ชนชั้นนายทุนนำเสนอแนวคิดปัจเจกชนนิยม เน้นอิสรภาพส่วนบุคคล ยึดถือกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลเป็นหัวใจ ขณะที่ชนชั้นกรรมากรต้องการการหลุดพ้นจากการกดขี่ขูดรีด ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคม อันเป็นความต้องการรวมหมู่ไม่จำกัดอยู่แต่เฉพาะบุคคลหนึ่งบุคคลใด

ความเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้ชีวิตผู้คนในสังคมมีความโดดเด่นยวออกไป ผลก็คือเกิดการหลีกเลี่ยง แยกตัวออกจากกลุ่ม ซึ่งทำให้จากแต่ก่อนที่ผู้คนต่างล้วนมีกฎเกณฑ์ในเรื่องของมารยาทสังคม การแสดงออกทางอารมณ์, จิตใจ, ความคิด และการดำเนินวิถีชีวิตในทุกๆ วัน แต่เนื่องด้วยความกดดันอันหนักหน่วงจากสังคม และสภาวะความกลัวในเรื่องของความเหนือกว่า หรือด้อยกว่าได้เริ่มเข้ามา อีกทั้งระยะห่างระหว่างสังคมกับจิตใจของมนุษย์นั้นได้ลดลง ซึ่งนำไปสู่การปลดแอกทางอารมณ์ และเป็นตัวแทนของอารมณ์แบบใหม่ที่เป็นศูนย์กลางของลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล (Wouters, 2007)

ดังนั้น จึงส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับกรอบความคิดเรื่องความยินยอมของสังคม และการปฏิบัติทางการแสดงออก (Parson, 1978: 300-24 อ้างถึงใน Wouters, 2007) ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของ “ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ” (Informalization)

เมื่อรายการรูปแบบบทเปิด (Improvisation) ที่ไม่ต้องใช้สคริปต์ในการดำเนินรายการนั้น เป็นสิ่งที่ทำให้การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการจำเป็นต้องเกิดขึ้นมาควบคู่กันเสมอ ดังนั้นการใช้บทเปิด หรือวิธีการสื่อสารของผู้ดำเนินรายการจึงต้องมีปัจจัยในการกระทำการสื่อสารต่างๆ เข้ามาช่วยในการสื่อความหมายของการใช้บทเปิดให้เกิดความประสบความสำเร็จ

ปัจจัยในการกระทำการสื่อสารด้วยรูปแบบบทเปิด (Improvisation) ตามแนวคิดของ Jakobson's model (1960) กล่าวถึงการประกอบสร้างของปัจจัยในการกระทำการสื่อสารไว้ว่าการที่ผู้ส่งสารส่งข้อความไปยังผู้รับสาร ตัวข้อความนี้จะต้องมีเนื้อความที่กล่าวถึงสิ่งอื่นมากกว่าตัวมันเอง หรือเรียกได้ว่า บริบท (Context) ซึ่งก็คือ สภาพแวดล้อมของข้อความที่ทำให้ช่วยเข้าใจถึงความหมาย ซึ่งตัวปัจจัยนี้ได้ทำหน้าที่ในการอ้างอิง (Referential) สิ่งต่างๆ ที่พูดถึงเชื่อมเข้าไว้ด้วยกัน

โดยที่ในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เขี่ย” จะประกอบไปด้วยตัวบริบทซึ่งผู้ดำเนินรายการได้ใช้บทเปิด (Improvisation) ในการสร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการสนทนาระหว่างกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวชีวิต

ส่วนตัวของผู้ดำเนินรายการ, เรื่องของบุคคลต่างๆ ที่ผู้ดำเนินรายการสนทนากล่าวถึง, เรื่องแนววงเพลง เรื่องของภาพยนตร์ เป็นต้น นอกจากนี้บริบทที่สามารถนำมาอ้างอิงในการพูดคุยด้วยรูปแบบบทเปิด สามารถเกิดจากช่องทางการติดต่อสื่อสาร (Contact) ระหว่างผู้รับ และผู้ส่งได้เช่นเดียวกัน

ช่องทางการสื่อสารต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หรืออินเทอร์เน็ตก็ตาม หากช่องทางไหนสามารถรักษาช่องทางการสื่อสารให้เปิดอยู่เสมอ (Phatic Function) ก็จะทำให้เกิดการไหลของข้อมูลเข้ามาเรื่อยๆ นั่นก็คือ การส่งข้อความทางมือถือ (sms) ของผู้ฟัง/ผู้ชมเพื่อร่วมแสดงความคิดเห็นในหัวข้อสนทนาประจำวัน การโทรศัพท์เข้ามาร่วมพูดคุย และการสัมภาษณ์แขกรับเชิญต่างๆ ผู้ดำเนินรายการจะสามารถใช้ข้อมูลที่ไหลเข้ามาเหล่านี้ นำมาเป็นส่วนหนึ่งของบริบทในการพูดคุยที่ใช้ในการกล่าวอ้างอิงต่อไป

อีกทั้งการอ้างอิงของบริบทด้วยการนำเสนอในรูปแบบบทเปิด (Improvisation) จำเป็นต้องมีตัวรหัสสาร (Code) ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นตัวกำกับลักษณะที่ไม่เป็นทางการที่เกิดขึ้น และด้วยความสดในการดำเนินรายการนั้น ทำให้เกิดการสร้างความหมายของตัวสาร หรือเรื่องราว (Poetic) ออกมาในรูปแบบสดใหม่ ก่อให้เกิดสุนทรียะ (Aesthetic Communication) ในการรับฟัง/รับชม เพราะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ จะทำให้ตัวสารมีการเข้าใจได้ง่าย มีความลื่นไหลมากกว่าตัวสารที่เป็นทางการ

จึงกล่าวได้ว่าการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Code) นั้น ได้กลายมาเป็นสิ่งที่ใช้ในการอ้างอิง (Referential) ต่อเนื่องกันเรื่อยๆ ไปโดยปริยาย ทำให้บริบท (Context) ต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยใช้ลักษณะของความไม่เป็นทางการเข้ามาช่วยกำกับเป็นส่วนช่วยให้ผู้รับสารเข้าใจถึงตัวข้อความได้อย่างทันทีทันใด โดยไม่ต้องใช้การอธิบายเพิ่มเติม แต่กระนั้นในบางเรื่องราวก็จำเป็นต้องใช้กฎเกณฑ์ และธรรมเนียมปฏิบัติเป็นตัวคอยกำกับ เนื่องจากในแต่ละสังคมย่อมมีรูปแบบการประพฤติปฏิบัติที่แตกต่างกันออกไป ลักษณะที่ไม่เป็นทางการก็ย่อมที่จะแตกต่างกันออกไปด้วยเช่นกัน

ทั้งหมดที่กล่าวมานั้น ล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้ดำเนินรายการสามารถสื่อความหมายอย่างไม่เป็นทางการขึ้นมา ด้วยการนำเสนอในรูปแบบการดำเนินรายการสด โดยที่ไม่ต้องใช้สคริปต์ (Improvisation) ตลอดทั้งรายการ ซึ่งถือได้ว่าการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการนั้น เป็นลักษณะหนึ่งของการสื่อสาร ที่ทำให้การสื่อสารในรายการประเภทนี้สามารถดำเนินไปได้อย่างลื่นไหล และประสบผลสำเร็จ

แต่ด้วยลักษณะของกระบวนการผลิตของรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ในส่วนของสื่อโทรทัศน์นั้น การควบคุมกล้องในการถ่ายทำออกอากาศ (Camera Control Television) เป็นการใช่มุมกล้องที่มีการถูกถ่ายอย่างตรงไปตรงมา (Candid Camera) คล้ายลักษณะของรายการประเภทเรียลลิตีโชว์ (Reality Show) แต่ด้วยหน้าที่ (Function) ของมุกกล้องในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” มีความแตกต่างจากรายการเรียลลิตีโชว์อย่างสิ้นเชิง เนื่องด้วยการสื่อความหมายของภาพไม่ได้มีอิทธิพลมาจากมุกกล้อง เหมือนกับลักษณะของเรียลลิตีโชว์ หรือรายการโทรทัศน์ทั่วไป ซึ่งตัวกล้องถือได้ว่าทำหน้าที่เสมือน “ตา” เพื่อให้ผู้ชมเห็นว่าผู้ดำเนินรายการกำลังทำอะไรอยู่แค่นั้น

ซึ่ง Jakobson's model (1960) กล่าวว่า วัชรหัส (Code) จะต้องทำหน้าที่เป็นตัวระบุความถูกต้อง โดยตัวข้อความจำเป็นจะต้องมีความชัดเจน หรือมีความนัยในส่วนของหน้าที่อัตตะภาษา (Metalingual) และจำเป็นจะต้องมีการระบุวัชรหัสที่ใช้ด้วยในทางใดทางหนึ่ง แต่ในทางกลับกันรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” วัชรหัสจากกล้อง (Camera code) ไม่ได้เกิดขึ้น เป็นเสมือนรายการโทรทัศน์รูปแบบใหม่ที่ตัวกล้องไม่ได้อิทธิพลในการสื่อความหมายเลย แต่วัชรหัสของรายการจริงๆ นั้น เกิดจากวิธีการสื่อสารด้วยการแสดงออกในรูปแบบบทเปิด (Improvisation)

ตัวกล้อง จึงอาจเรียกได้ว่าเป็น “Message without Code” ดังที่ Roland Barthes กล่าวไว้ใน Image Music Text (1977) นั่นก็คือ กล้องสามารถถ่ายทอดภาพออกมาโดยไม่ต้องมีรหัสกำกับ ตัวกล้องจะเป็นตัวจัดการด้วยตัวเองทั้งสิ้น โดยภาพที่เห็นนั้นจับด้วยตัวของมันเอง และไม่มีตัวที่สามารถชี้วัดได้ว่าเป็นสิ่งที่ถูก หรือสิ่งที่ผิด ซึ่งทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับตัวผู้ชมเองจะมอง และตัดสินใจ

จากทั้งหมดที่กล่าวมา ทำให้รายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” เกิดความขัดแย้งกับลักษณะมาตรฐานของสื่อสารมวลชน ดังที่ McQuail (1994: 37, 229) กล่าวไว้ว่า ลักษณะมาตรฐานของสื่อสารมวลชนนั้น ปกติแล้วความเป็นมาตรฐานของกระบวนการผลิตจะมีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการผลิตซ้ำ ก็คือ เนื้อหาของรายการส่วนใหญ่แล้วจะถูกรผลิตออกมาในลักษณะของความเป็นมาตรฐานในรูปแบบที่เหมือนกัน รวมไปถึงการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเอง ก็ควรจะต้องมีหลักเกณฑ์ของความเป็นผู้ประกาศที่มีมาตรฐานตามที่กรมประชาสัมพันธ์ได้บัญญัติไว้ โดยผู้ประกาศนั้นต้องมีการออกเสียงอักขรวิธี, มีลีลาการนำเสนอที่ถูกต้อง รวมไปถึงมีความถูกต้อง และความชัดเจนในการออกเสียง และตัวเสียงจะต้องมีคุณภาพ (อ้างถึงใน เหมือนฝัน ประสานพานิช, 2548)

ประกอบกับการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ยังมีความขัดแย้งกับมาตรฐานของจารีตประเพณีปฏิบัติของคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบพฤติกรรมต่างๆ ของผู้ดำเนินรายการที่ไม่เป็นไปตามลักษณะของมารยาทที่ควรจะเป็น โดยสามารถใช้คุณสมบัติผู้ดี หรือแบบแผนมารยาทของสังคมไทยเป็นตัวเปรียบเทียบได้ เช่น อย่าเหิรกายย้าออกยกผ้าห่ม อย่าเสยผมกลางทางหว่างวิถี อย่าพูดเพ้อเจ้อไปไม่สู้ดี หรือระวังปิดปกป้องของสงวน เป็นนารีที่อายหลายกระบวนการ จงสงวนสง่าอย่าให้อาย เป็นต้น (รวมบทภาษิตสอนหญิง และเบ็ดเตล็ด, 2507)

ดังนั้นรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ที่มีรูปแบบการนำเสนอในแบบรูปแบบบทเปิด (Improvisation) จึงเป็นรายการที่มีลักษณะขัดแย้งกับจารีตทางสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อ การปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชนบนสื่อโทรทัศน์ในฐานะผู้ดำเนินรายการ อีกทั้งยังมีรูปแบบที่ไม่เหมือนกับมาตรฐานของสื่อสารมวลชน หรือรายการโทรทัศน์ที่มีอยู่เดิม แต่ทว่ารายการประเภทนี้ทำไ้ยังสามารถปรากฏอยู่ทั้ง 2 สื่อ ก็คือสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์ อีกทั้งผู้รับสารยังยอมรับการเข้ามาของลักษณะที่ไม่เป็นทางการได้

ทั้งนี้เป็นเพราะการที่ผู้คนเป็นการถูกตีกรอบด้วยกฎเกณฑ์ หรือลักษณะที่เป็นทางการจากสังคม ประกอบกับเป็นความซ้ำซาก จำเจ จากการผลิตรายการต่างๆ ของสื่อ หรือลักษณะของผู้

ดำเนินรายการโทรทัศน์ที่มีอยู่เดิม จึงส่งผลให้เกิดความต้องการหลีกหนี (Escapist) จากความเป็นจริงที่ไม่น่ารื่นรมย์ทางสังคมในชีวิตจริงของตนเอง การหลีกหนีจึงเป็นสิ่งที่นำเสนอไปสู่การผ่อนคลายจากสิ่งที่ไม่เป็นที่พึงพอใจ หรือความน่าเบื่อหน่ายในความเป็นจริงของชีวิต

เช่นเดียวกับ Katz ที่ได้ทำการวิจัยทฤษฎีการใช้เพื่อประโยชน์ และความพึงพอใจ ซึ่งจากการสำรวจตามการแยกลักษณะของความต้องการด้านจิตใจ (Psychological Need) ได้พบกลุ่มความต้องการในเรื่องของ Escape Need คือ ความต้องการที่ผู้รับสารเปิดรับสารเปิดรับสื่อมวลชนเพื่อหลีกหนีจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ดังนั้น จึงเป็นสาเหตุให้ผู้รับสารมุ่งหาความบันเทิงในสื่อประเภทใหม่ต่างๆ ถึงแม้ว่ารายการนั้นๆ จะไม่มีความเป็นมาตรฐานเหมือนเมื่อก่อนก็ตาม

นอกจากนั้นความน่าติดตามของรายการ “ไก่คู่ย์ ตู๋ยเขี้ย” นั้น ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของความสวยงามเลยก็ตาม แต่เพราะผู้ชมชอบที่จะแอบมองจ้องดู (Gazing and Voyeurism) หรือมีความสุขที่ได้ “จ้องมองดูคนอื่น” ซึ่งมีนัยแห่งความหมายของการได้เป็นผู้ควบคุม และทำให้ผู้อื่นกลายเป็นวัตถุ และเป็นการจ้องมองเพื่อค้นหาความจริงที่ถูกซุกซ่อนเอาไว้ ซึ่งก็คือ การแอบมองจ้องดูการดำเนินรายการด้วยความเป็นธรรมชาติของบุคคลลักษณะเฉพาะตัว ซึ่งเสมือนเป็นส่วนตัว (Private) ของผู้ดำเนินรายการ แต่ภาพได้ถูกนำมาออกอากาศสู่สาธารณะชน (Public) ผ่านการใช้ลักษณะการถ่ายของมุกกล้องที่มีการถูกถ่ายอย่างตรงไปตรงมา (Candid Camera) ซึ่งทำให้เกิดความน่าสนใจ และจดจำได้ง่ายจากผู้รับชม

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น การที่ลักษณะที่ไม่เป็นทางการได้เริ่มปรากฏขึ้นมาในวงการสื่อสารมวลชน ทำให้สิ่งเหล่านี้กลายเป็นส่วนที่ทำให้มาตรฐานการผลิตงานสื่อสารมวลชนได้เกิดการเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งในอนาคตรายการประเภทนี้อาจเกิดการแพร่ขยายกลายเป็นรายการประเภทลูกผสม (Hybrid) รูปแบบใหม่ขึ้นมาก็เป็นได้ ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการสอดคล้องกับนวัตกรรมทางเทคโนโลยีของการหลอมรวมสื่อต่างๆ ที่จะนำไปสู่การขยายทางเลือกใหม่แก่ผู้บริโภค โดยการสร้างสรรค์ตัวสารให้เหมาะสม และสามารถใช้อย่างมีประสิทธิภาพในสื่อหลากหลายประเภท อันจะเป็นประโยชน์ต่อวงการสื่อสารมวลชนในการผลิตผลงานใหม่ๆ

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ลักษณะบทเปิด (Improvisation) ที่ก่อให้เกิดการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เนื่องด้วยลักษณะที่ไม่เป็นทางการดังกล่าว สามารถปรากฏโดยการนำเสนอทั้งทางสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์ไปพร้อมๆ กัน ในฐานะของรายการโทรทัศน์รูปแบบใหม่ที่มีความแตกต่างจากรายการโทรทัศน์รูปแบบเดิมที่มีอยู่ ซึ่งน่าจะมีประโยชน์ต่อการผลิตรายการประเภทนี้ที่อาจเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต

ปัญหำนำวิจัย

1. บทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” มีลักษณะอย่างไร
2. วิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์มีลักษณะอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะบทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย”
2. เพื่อทราบถึงวิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์

ขอบเขตการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษารายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ที่ออกอากาศทางสื่อวิทยุกระจายเสียง และสื่อวิทยุโทรทัศน์ ซึ่งมีการออกอากาศควบรวมกันทั้งสื่อวิทยุกระจายเสียง สถานีเอฟเอ็ม (EFM) 94.0 MHz และสื่อวิทยุโทรทัศน์ที่มีระบบบอกรับสมาชิก (Cable TV) สถานี กรีน แชนแนล (Green Channel) โดยจะศึกษาเฉพาะวันที่มีการออกอากาศพร้อมกัน ซึ่งก็คือ วันพฤหัสบดี

ในช่วงเวลา 21.00 - 23.00 น. และจะใช้เวลาในการศึกษาเป็นระยะเวลา 3 เดือน โดยจะศึกษาตั้งแต่วันที่ 6 สิงหาคม – 29 ตุลาคม พ.ศ. 2552 เนื่องจากรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี่ย” ที่ออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์นั้น เริ่มออกอากาศครั้งแรกเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2552 ซึ่งระยะเวลาหลังจากการออกอากาศ 3 เดือน เป็นช่วงที่รายการน่าจะมีความคงที่ในการนำเสนอผ่านสื่อโทรทัศน์แล้ว โดยรวมเทปที่ออกอากาศทั้งสิ้น เป็นจำนวน 13 เทปด้วยกัน

ข้อสันนิษฐานเบื้องต้น

1. ผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี่ย” ได้มีการนำบทเปิด (Improvisation) ซึ่งมีทั้งบทพูดที่ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการอ้างอิงจากช่องทางการสื่อสารต่างๆ ที่ทางรายการได้เปิดไว้อยู่ตลอด (Phatic) ได้แก่ การพูดคุยระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกันเอง แนวทางข้อความที่ทางรายการเตรียมไว้ และข้อความทางโทรศัพท์ (sms) อีกทั้งบทเปิดจากการแสดงออกผ่านทางสีหน้าท่าทาง และน้ำเสียง

2. วิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ในส่วนของบทพูด การแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง และน้ำเสียงของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี่ย” โดยมีวิธีการนำเสนอที่แตกต่างไปจากธรรมเนียมการปฏิบัติในรายการวิทยุ และโทรทัศน์รูปแบบเดิม เช่น การใช้น้ำเสียงในการพูดคุยเหมือนการแสดงละครวิทยุ หรือการแสดงสีหน้าท่าทางเกินจริงที่ใช้ในการแสดงละครเวที เป็นต้น ซึ่งก่อให้เกิดเป็นลักษณะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ขึ้นมา ทั้งนี้ บุคลิกของผู้ดำเนินรายการ และรูปแบบของรายการ เป็นปัจจัยที่ช่วยให้การใช้บทเปิดเกิดการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการดำเนินไปได้อย่างลื่นไหล รวมถึงอรรถรสในการรับฟังหรือรับชมที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

บทเปิด (Improvisation)	หมายถึง	บทพูดคุยที่ผู้ดำเนินรายการ “ไก่อู้ย ตู่ย เชีย” ใช้ในการดำเนินรายการ รวมไปถึง การแสดงออกด้วยสีหน้าท่าทาง และ น้ำเสียงของผู้ดำเนินรายการ ซึ่ง ลักษณะการพูด และการแสดงเพื่อ สื่อสารออกไปนั้น ผู้ดำเนินรายการ ไม่ได้มีการเตรียมไว้ล่วงหน้า
เนื้อหา	หมายถึง	หัวข้อ หรือประเด็นที่ผู้ดำเนินรายการ นำมาพูดคุยในรายการระหว่างผู้ดำเนิน รายการด้วยกันเอง หรือระหว่างผู้ฟัง/ ผู้ชมที่พบในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ย เชีย” เป็นประจำ
การนำเสนอ	หมายถึง	วิธีการ หรือลีลาในการถ่ายทอดเนื้อหา หรือประเด็นที่ผู้ดำเนินรายการต้องการ สื่อไปยังผู้ฟัง/ผู้ชม อาทิเช่น การใช้ ภาษาที่มีลักษณะเป็นกันเองในแบบ เพื่อนฝูง, ลักษณะการใช้สีหน้าท่าทาง หรือน้ำเสียง เป็นต้น
การสื่อสาร	หมายถึง	การถ่ายทอดความหมายทั้งในลักษณะ ของเนื้อหา และการนำเสนอในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ย เชีย”

ลักษณะที่ไม่เป็นทางการของรายการ หมายถึง รูปแบบของเนื้อหา และวิธีการนำเสนอที่แตกต่างไปจากมาตรฐานการผลิตรายการสื่อสารมวลชนทั่วไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเข้าใจถึงการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ในรายการที่ออกอากาศผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนารายการเหล่านี้ให้มีศักยภาพมากยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบเนื้อหาสารให้มีความเหมาะสม และมีประสิทธิภาพสำหรับการออกอากาศในหลากหลายช่องทางสื่อ ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับการรวมสื่อต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้า
3. เพื่อเป็นแนวทางในการผลิตรายการโทรทัศน์ในรูปแบบใหม่ ซึ่งคาดว่าจะมีการแพร่หลายในการออกอากาศทางโทรทัศน์ที่มีระบบบอกรับสมาชิก หรือ เคเบิลทีวี (Cable TV) ที่มากขึ้นในอนาคต และทำให้ผู้รับสารที่ต้องการหลีกเลี่ยงจากความซ้ำซาก จำเจ ได้มีทางเลือกใหม่ในการบริโภคสื่อ

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อ๋ม ต๋มเขี้ยว” ผู้วิจัยได้มุ่งศึกษาลักษณะบทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อ๋ม ต๋มเขี้ยว” และเพื่อทราบถึงวิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ทำให้ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ปรากฏขึ้น โดยมีข้อสันนิษฐานที่ตั้งไว้ ดังนี้

1. ผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ต๋มเขี้ยว” ได้มีการนำบทเปิด (Improvisation) ซึ่งมีทั้งบทพูดที่ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการอ้างอิงจากช่องทางการสื่อสารต่างๆ ที่ทางรายการได้เปิดไว้อยู่ตลอด (Phatic) ได้แก่ การพูดคุยระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกันเอง แนวทางข้อความที่ทางรายการเตรียมไว้ และข้อความทางโทรศัพท์ (sms) อีกทั้งบทเปิดจากการแสดงออกผ่านทางสีหน้าท่าทาง และน้ำเสียง

จากข้อสันนิษฐานข้อที่ 1 ผู้วิจัยได้มุ่งศึกษาถึงลักษณะบทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อ๋ม ต๋มเขี้ยว” นั้นมีลักษณะอย่างไร ก่อนอื่นนั้นจำเป็นต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการนำเสนอของตัวรายการก่อน ว่าตัวรายการ “ไก่อ๋ม ต๋มเขี้ยว” นั้น ได้ใช้ลักษณะการดำเนินรายการด้วยรูปแบบบทเปิด (Improvisation) ตลอดทั้งรายการนั่นเอง

โดยที่รายการ “ไก่อ๋ม ต๋มเขี้ยว” จะมีการวางประเด็นหลักในแต่ละวัน ซึ่งก็คือ ส่วนของเนื้อหาภาพยนตร์ และข่าววงการภาพยนตร์ ซึ่งมีข้อมูลประกอบในการนำเสนอ อีกทั้งยังมีการวางหัวข้อของข้อความสำหรับผู้ฟัง/ผู้ชมร่วมกันส่งข้อความ (sms) เข้ามา ทำให้ผู้ดำเนินรายการจะดำเนินรายการไปตามเหตุการณ์ของรายการ โดยที่ไม่ใช้สคริปต์ที่บรรจุคำพูดคำต่อคำในการพูดคุย ผู้ดำเนินรายการจะกำหนดกรอบของการพูดคุยไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในรายการ ซึ่งรายการที่ไม่มีสคริปต์ หรืออาจมีการใช้สคริปต์เพียงบางส่วนนั้น มักจะปรากฏอยู่ในรายการประเภทพูดคุย (Talk Program) เพราะว่าในรายการส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การพูดคุยกัน การ

สัมภาษณ์ถาม ตอบ การใช้ดนตรีประกอบ และอาจจะมีสิ่งสำคัญอื่นๆ ในรายการ รายการแบบนี้ อาจจะมีสคริปต์เพียงบางส่วน หรือไม่ใช้สคริปต์เลยก็ได้ ทุกข้อตทุกตอนจะขึ้นอยู่กับกำหนดการ ของรายการอย่างคร่าวๆ ว่าจะต้องทำอะไรบ้างในแต่ละตอน แล้วเขียนกำหนดการทั้งหมดลงใน Rundown Sheet เพื่อใช้เป็นทิศทางในการดำเนินรายการ

จากการที่รูปแบบรายการเป็นรายการที่ไม่มีการใช้สคริปต์นั้น ทำให้ความสำคัญในการ ดำเนินรายการส่วนใหญ่จำเป็นต้องตกไปอยู่ในส่วนหน้าที่ของผู้ดำเนินรายการ ที่จะต้องเป็นผู้ทำ ให้การดำเนินรายการสามารถลื่นไหลต่อเนื่องตั้งแต่แต่ต้นจนจบรายการ โดยที่จะต้องใช้ลักษณะ ความพิเศษส่วนตัว ประกอบกับการฝึกฝนจนสามารถดำเนินรายการด้วยรูปแบบของ “บทเปิด” (Improvisation) ได้เป็นอย่างดี

Halane S. Rosenberg (1987:4) ได้ให้คำนิยามของบทเปิดไว้ว่า บทเปิดเป็นศัพท์ เฉพาะที่ใช้ในวงการแสดงละคร (Theatre terminology) ซึ่งหมายถึง การไม่มีบท (without script) นั้นเอง

ขณะที่ Paul Kuritz (1982:32 อ้างถึงใน ธนรัตน์ กวีวิทยเวชญ์, 2537) ได้ให้ความหมาย ของบทเปิดว่า บทเปิด คือ การแสดงออก หรือการกระทำอย่างสร้างสรรค์ เพื่อตอบโต้กับ สภาพการณ์ใดๆ ในช่วงเวลาหนึ่ง การใช้บทเปิดขึ้นอยู่กับคู่แสดง (Partner) หรือคู่สนทนา เพราะ ไม่ว่า ผู้เริ่มบทเปิดจะแสดงออกในลักษณะใดก็ตาม ย่อมมีผลกระทบให้อีกฝ่ายหนึ่งแสดงออก เพื่อ ตอบโต้ต่อการกระทำนั้นในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเสมอ

นอกจากนี้ Milton Polsky (1980: x) ยังได้อธิบายบทเปิดว่า เป็นการสนองตอบโดยทันที ต่อภาวะการณ์ที่เกิดขึ้นรอบกาย ซึ่งมีได้คาดหมายล่วงหน้า โดยอาศัยกระบวนการคิด จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ ไปกระตุ้นให้เกิดการแสดงออก เป็นการกระทำ หรือการพูดคุยสนทนา อย่างเป็นธรรมชาติ และต่อเนื่อง

Milton Polsky (1980) ได้ให้แนวคิดบทเปิดไว้ว่า ในตัวมนุษย์ทุกคนมีพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์ซ่อนเร้นอยู่ภายใน และพร้อมที่จะแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมในรูปแบบของการพูด การเขียน และการกระทำลักษณะต่างๆ หากมนุษย์รู้จักใช้สมาธิ และกระบวนการคิด จินตนาการ ผนวกกับความรู้สึก พิจารณาวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นรอบกายตามสภาพแวดล้อม กระบวนการดังกล่าวจะไปกระตุ้นร่างกาย ให้แสดงพฤติกรรมต่างๆ อย่างเป็นธรรมชาติ และมีความหมาย กระบวนการดังกล่าวเรียกว่า การใช้ “บทเปิด” (Improvisation Method)

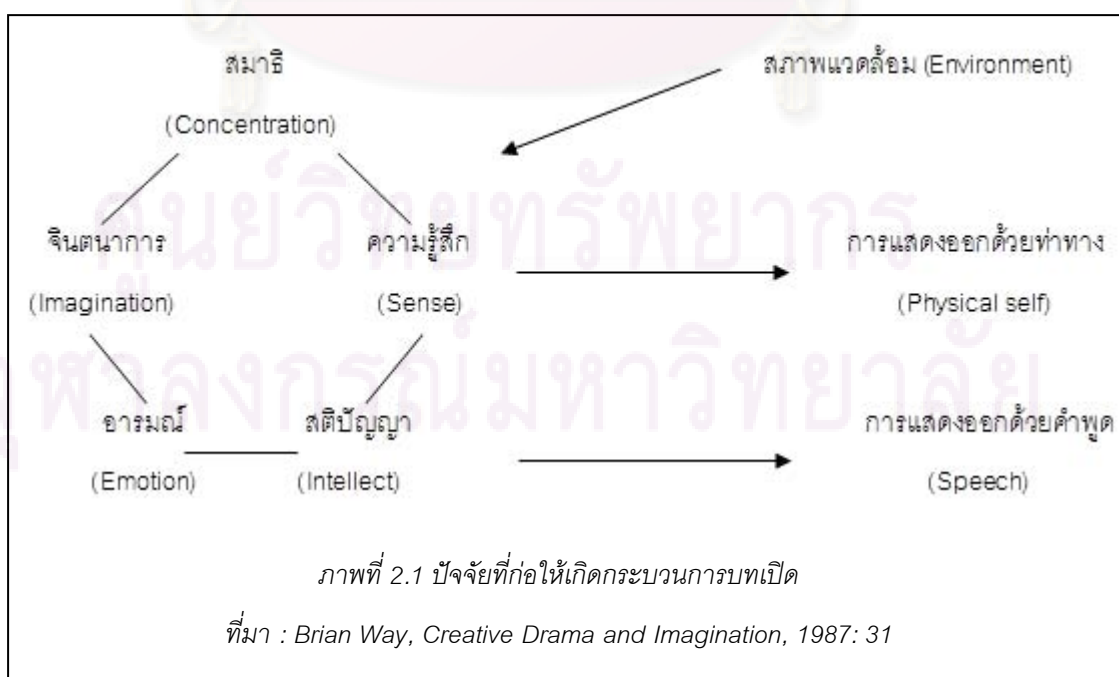
John Hodgson and Ernest Richards (1966) (อ้างถึงใน ธนรัตน์ กวีวิทยเวชณู, 2537) บุคคลกลุ่มแรกที่เสนอแนวคิดเรื่องบทเปิด ซึ่งนิยมใช้ในการแสดงละครว่า บทเปิด เป็นกระบวนการที่ใช้ในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม สามารถมาใช้ได้ทุกสถานที่ ในห้องเรียน ที่บ้าน บนเวทีการแสดง รายการบันเทิง ภาพยนตร์ ละคร ฯลฯ และใช้ได้กับทุกคน ตั้งแต่เด็กเล็กจนถึงผู้สูงอายุ แต่ความแตกต่างอยู่ที่วิธีการแสดง หรือการนำเสนอ การแสดงบางประเภทอาจเน้นความเป็นระบบระเบียบ ความถูกต้องในเนื้อหา แต่รายการบางประเภท เช่น รายการตลก (Comic) รายการสัมภาษณ์ (Interview) อาจจะไม่เคร่งครัดในการนำเสนอคำพูด หรือการแสดงอาจจะเป็นไปตามบทอย่างกว้างๆ เพื่อให้ทราบเค้าโครง และลำดับของเรื่องเท่านั้น นอกจากนี้ คำพูด หรือการแสดงนั้น อาจเกิดจากความคิด ความรู้สึก และสามัญสำนึกของผู้แสดงก็ได้

การใช้บทเปิด เป็นการฝึกให้มนุษย์รู้จักคิด ด้วยการทำจิตให้ว่าง และแสดงความคิดอย่าง กระชับ เข้าใจง่าย และเป็นลำดับ การคิดลักษณะนี้แตกต่างจากการใช้สติปัญญา หลายครั้งที่มนุษย์ถูกฝึกให้คิด โดยใช้สติปัญญาในเรื่องที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาเลย แต่กระบวนการบทเปิด ที่ผู้ดำเนินรายการใช้นั้น เกิดจากการใช้ความคิด จินตนาการ และสมาธิ ควบคู่กับประสบการณ์มา พิจารณาส่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น ภายในกรอบสถานการณ์หนึ่งๆ กระบวนการบทเปิด จึงมิได้หมายความว่าแต่เพียงการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกาย หรือการใช้คำพูด และปฏิกิริยาตอบสนองเท่านั้น หากยังครอบคลุมถึงการกระทำที่ตอบโดยทันทีอย่างเป็นธรรมชาติ อันเกิดจากวิธีการคิดที่เป็นระบบอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้จากการออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์ การใช้การนำเสนอในรูปแบบบทเปิด (Improvisation) ยังสามารถเห็นถึงการแสดงภาษาท่าทาง เพื่อช่วยเสริมความเข้าใจใน ความหมายของภาษาพูดได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย การแสดงท่าทางประกอบ จะช่วยให้มนุษย์เกิดความ มั่นใจในคำพูดที่หวั่นไหวออกมาจากการใช้บทเปิดว่า บุคคลอื่นสามารถเข้าใจความหมายได้ ถูกต้อง

แม้ว่าบางครั้งภาษาพูดจะช่วยในการเรียนรู้เรื่องราวเฉพาะเรื่อง และความหมายต่างๆ ได้ ดีกว่าภาษาเขียน ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด และยังช่วยให้การสื่อสารชัดเจนขึ้น อย่างไรก็ตาม ความหมายของภาษาพูดจะแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ที่ต่างกัน ดังนั้นการใช้บทเปิด (Improvisation) ในบริบทที่ต่างกัน ควรเข้าใจว่าการใช้คำศัพท์ การวางลำดับคำ ก็ย่อมจะมี ความหมายแตกต่างกันไปในแต่ละสถานการณ์ด้วย

จากแนวคิดของกระบวนการบทเปิดที่กล่าวมา Brian Way ผู้เขียนหนังสือเรื่อง “พัฒนา ความคิดโดยการแสดงละคร” (Development through Drama) (อ้างใน Helene S. Rosenberg: 1987: 31) กล่าวว่า กระบวนการบทเปิดเกิดจากปัจจัยต่างๆ โดยสามารถแสดงเป็นแผนภาพได้ ดังนี้ คือ

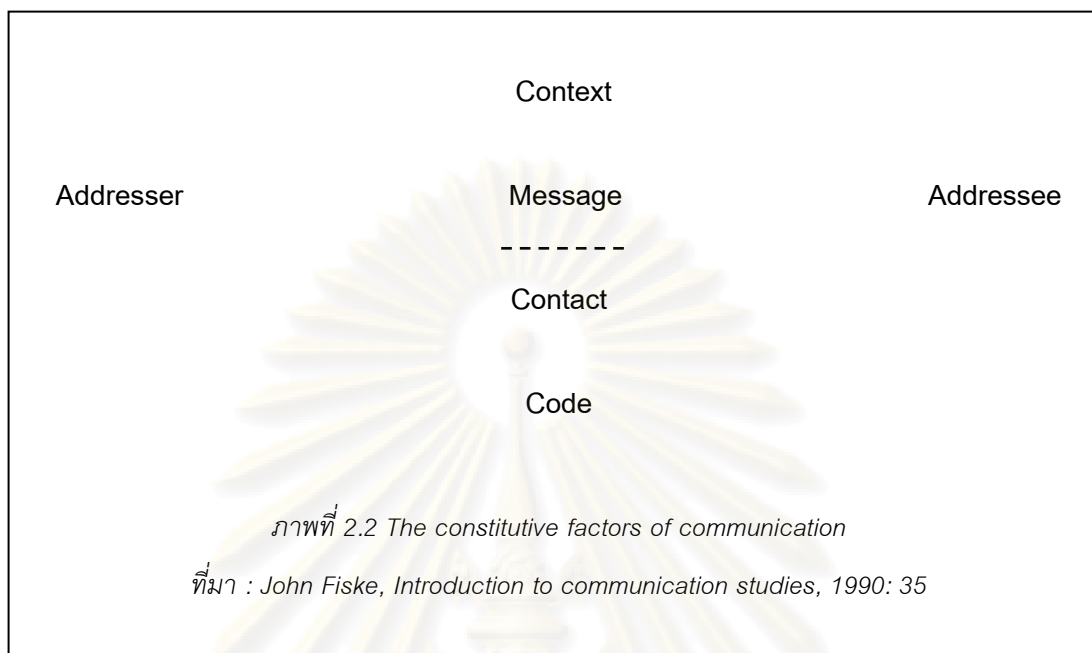

จากที่กล่าวมาทั้งหมด การใช้บทเปิด (Improvisation) ถือได้ว่าไม่มีสูตรสำเร็จ หรือกฎตายตัว (Rule of thumb) ผู้ดำเนินรายการจะใช้วิธีการ และจุดเน้นต่างๆ กัน ตามคุณสมบัติของสมาชิก และสภาพแวดล้อม ซึ่งบทเปิดนั้น สามารถใช้ได้กับทุกเพศทุกวัย แม้แต่คนที่มีภูมิหลังต่างกัน ดังนั้นในเรื่องต้นของการใช้บทเปิด ควรจะคำนึงถึงการปรับตัว (tune in) ซึ่งกันและกัน เพื่อสร้างความรู้สึกร่วมของผู้รับสารในการทำกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมาย

นอกจากนั้นการที่ผู้ดำเนินรายการได้ใช้บทเปิด (Improvisation) ซึ่งเกิดขึ้นภายใต้กรอบสถานการณ์หนึ่งๆ หรือเกิดจากปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมนั้น ทำให้ผู้วิจัยต้องนำกรอบทางด้านการประกอบสร้างของปัจจัยในการกระทำการสื่อสารมาใช้ ว่าในการสื่อความหมายของเนื้อหาที่เป็นลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ที่เกิดจากการใช้บทเปิด ต้องประกอบไปด้วยปัจจัยใดบ้าง และแต่ละปัจจัยนั้นมีหน้าที่ในการกระทำทางการสื่อสารอย่างไรบ้าง โดยได้ใช้แบบจำลองของ Jakobson (cited in Fiske, 1990: 35-38) มาเป็นกรอบในการวิเคราะห์

Jakobson กล่าวถึงการประกอบสร้างของปัจจัยในการกระทำการสื่อสารไว้ว่า ผู้ส่งสาร (Addresser) จะส่งข้อความ (Message) ไปยังผู้รับสาร (Addressee) โดยที่ตัวข้อความนั้นต้องมีเนื้อความที่กล่าวถึงสิ่งอื่นนอกเหนือจากตัวมันเอง และเนื้อความที่ว่านี้ เรียกว่า บริบท (Context) ซึ่งหมายถึง สภาพแวดล้อมของตัวข้อความที่ช่วยทำให้เข้าใจความหมายมากยิ่งขึ้น

อีกปัจจัยหนึ่ง ก็คือ ช่องทางการติดต่อ (Contact) โดยแบ่งออกเป็นช่องทางการติดต่อทางกาย (Physical) และการติดต่อทางใจ (Psychological) ระหว่างผู้รับและผู้ส่ง และปัจจัยสุดท้ายได้แก่ ตัวรหัส (Code) ซึ่งเป็นระบบการสื่อความหมายร่วมกันในการสร้างข้อความขึ้นมา ตามที่จะได้เห็นในภาพที่ 2.2

โดยที่แต่ละปัจจัยได้กำหนดหน้าที่การใช้ที่แตกต่างกันออกไปตามแต่ละบทบาทของการสื่อสาร ซึ่งหน้าที่นี้จะซ้อนทับอยู่ในปัจจัยแต่ละตัว ได้แก่ ปัจจัยในการกระทำการสื่อสารในส่วนของบริบท (Context) นั้นจะมีหน้าที่ในการอ้างอิง (Referential) ถึงกันเสมอในตัวบทสนทนาต่างๆ ซึ่งตัวอ้างอิงจะเป็นตัวคอยกำหนดทิศทางความเป็นจริงของข้อความ เพราะข้อมูลใดๆ ที่มีความเกี่ยวเนื่องกันจะถือได้ว่าเป็นข้อมูลที่เป็นความจริง และมีความถูกต้อง เปรียบเสมือนการสื่อสารที่แท้จริง และการอ้างอิงยังถือได้ว่าเป็นหน้าที่ของการกระทำการสื่อสารที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด

ในส่วนของหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องของการแสดงออกทางอารมณ์ (Emotive) ซึ่งเป็นการอธิบายถึงความสำคัญของสารที่ผู้ส่งสารส่งออกไป (Addresser) คล้ายกับการสื่อสารด้วยคำพูดลักษณะท่าทาง น้ำเสียง หรือเครื่องหมาย โดยมีหน้าที่เพื่อสื่อความรู้สึก, ทัศนคติ, สถานะ และชั้นของผู้ส่งสาร ซึ่งทั้งหมดนี้ทำให้ตัวข้อความ ถือได้ว่ามีความเป็นส่วนตัว และมีเอกลักษณ์เกิดขึ้น อย่างเช่น ในบทกวีเกี่ยวกับความรัก การแสดงออกทางอารมณ์ จะเป็นส่วนประกอบที่มีความสำคัญยิ่ง ในขณะที่เดียวกัน ในการรายงานข่าวนั้น ไม่จำเป็นต้องมีการแสดงอารมณ์ใดๆ ส่วนผลที่เกิดขึ้น (Conative) จะทำหน้าที่อ้างอิงถึงผลกระทบของสารที่เกิดกับผู้รับสาร (Addressee) เช่น

ในคำสั่ง หรือการโฆษณาชวนเชื่อ หน้าที่นี้จะมีความสำคัญค่อนข้างมาก แต่ในการสื่อสารประเภทอื่นๆ จะมีการให้ความสำคัญน้อยลงไป

ยังมีหน้าที่อีก 3 อย่างของปัจจัยการสื่อสาร ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัด ก็คือการรักษาช่องทางสื่อสารให้เปิดอยู่เสมอ (Phatic) โดยเป็นการเปิดช่องทางในการสื่อสารเพื่อดำรงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ของผู้ส่ง และผู้รับ อีกทั้งยังเป็นตัวปรับเพื่อให้เข้ากับปัจจัยของช่องทางติดต่อ (Contact) ซึ่งเป็นการติดต่อทางกาย (Physical) และการติดต่อทางใจ (Psychological) ระหว่างผู้รับและผู้ส่ง ยังคงต้องมีอยู่ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การเปิดช่องทางสื่อสารถูกใช้โดยการซ้ำซาก หรือการใช้คำมากเกินไปของตัวข้อความ (Redundant) โดยที่ลักษณะของข้อความที่มีการซ้ำซากนั้น จะเป็นข้อความที่สามารถคาดเดาได้สูง และตัวเนื้อหาจะมีข่าวสารต่ำ

ลักษณะของการใช้ข้อความซ้ำซากนั้น มีแหล่งกำเนิดหลักมาจาก ข้อตกลง หรือธรรมเนียมปฏิบัติของสังคมที่ทุกคนสามารถรับรู้ และเข้าใจได้โดยง่าย นอกจากนั้นการใช้ข้อความซ้ำซากถือได้ว่ามีส่วนช่วยแก้ปัญหาที่เกี่ยวกับผู้รับสาร เช่น ถ้าเราต้องการจะเข้าถึงกลุ่มผู้รับสารกลุ่มใหญ่ที่มีลักษณะไม่เหมือนกัน เราก็จำเป็นต้องใช้ข้อความซ้ำๆ สูง เพื่อง่ายต่อการเข้าถึง คล้ายกับศิลปะที่มีความนิยมอย่างแพร่หลายก็就会被ทำซ้ำมากกว่าศิลปะชั้นสูง เช่น การกล่าวย่ำถึงหัวข้อข้อความของวันนั้นๆ ตลอดทั้งรายการ เพื่อให้ผู้ฟัง/ผู้ชมจดจำได้ และสามารถเข้ามามีส่วนร่วมโดยการส่งข้อความทางโทรศัพท์มือถือ (sms) เข้ามาในรายการ

ในการเลือกช่องทางสื่อสารสามารถยังมีผลต่อความจำเป็นต้องใช้ข้อความที่ซ้ำซากอีกด้วย เนื่องด้วยคำพูดนั้นจำเป็นต้องมีการใช้ซ้ำมากกว่าการเขียน เพราะ ผู้ฟังไม่สามารถจดจำได้เท่ากับผู้อ่าน ที่สามารถกลับมาอ่านข้อความนั้นได้อีกครั้ง เช่นเดียวกับช่องทางสื่อสารในรูปแบบวิทยุ ผู้ดำเนินรายการจำเป็นต้องพูดทวนข้อความเดิมๆ อยู่เสมอ เพื่อเป็นการสร้างการจดจำของผู้ฟังได้ง่ายยิ่งขึ้น ซึ่งการนำเทคนิคของการใช้ข้อความซ้ำซากเข้าไปใช้ในมิติของสังคมนั้น ก็คือการเปิดช่องทางสื่อสารนั่นเอง

หน้าที่อีกอย่างหนึ่ง ก็คือ การสร้างเรื่องราว (Poetic) คือ ความสัมพันธ์ของสารกับตัวของมันเอง และเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการสื่อสารแบบสุนทรียะ (Aesthetic Communication) เป็นอย่างมาก

และหน้าที่สุดท้ายของตัวรหัส (Code) ที่ทำหน้าที่เป็นตัวจัดการสัญญาณต่างๆ โดยใช้กฎเกณฑ์ และธรรมเนียมปฏิบัติเป็นตัวคอยกำกับ หรือเรียกได้ว่า อัดตะภาษา (Metalingual) ที่เป็นตัวชี้เฉพาะตัวรหัสที่ใช้ ซึ่งต้องเป็นความเข้าใจร่วมกันทั้งของผู้ส่งสาร และผู้รับสารในการแปลความหมายของสาร เช่น เราโยนซองบุหรี่ที่หมดแล้วทิ้งลงไปบนชิ้นส่วนของกระดาษหนังสือพิมพ์เก่าๆ เราก็จะมองว่ามันก็แค่ขยะเท่านั้น แต่ถ้านำชิ้นส่วนทั้งหมดนั้นมาใส่กรอบนำไปติดบนผนังของแกลอรี ของชิ้นนี้ก็จะถูกมองว่ามันคืองานศิลปะ ซึ่งตัวกรอบรูปแสดงให้เห็นถึงหน้าที่ของการสื่อสาร ที่กล่าวถึง การตีความถึงความหมายของงานศิลปะ ที่ประกอบไปด้วยความสวยงามและความสัมพันธ์ โดยตัวข้อความจำเป็นจะต้องมีความชัดเจน หรือมีความนัยซ่อนเร้นในส่วนของหน้าที่เป็นอัดตะภาษา ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามตัวสารจำเป็นจะต้องมีการระบุตัวรหัสที่ใช้ด้วยในทางใดทางหนึ่ง

โดยที่ลักษณะความไม่เป็นทางการ (Informalization) ที่เกิดจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี่ย” นั้น ผู้ดำเนินรายการเป็นผู้ส่งสารซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ Jakobson’s Model โดยการส่งสารต่างๆ ออกไปนั้น ผู้ดำเนินรายการได้ใช้บริบทต่างๆ ซึ่งทำหน้าที่อ้างอิงข้อมูลสืบเนื่องกันไป รวมไปถึงการอ้างอิงจากตัวช่องทางการติดต่อซึ่งเป็นตัวรักษาช่องทางการสื่อสารให้การพูดคุยดำเนินต่อไปอย่างไม่ติดขัด กรณีที่ช่องทางการสื่อสารนั้นถูกเปิดอยู่ตลอด โดยตัวสารที่เกิดจากการใช้บทเปิด ซึ่งอ้างอิงถึงกันไปมานั้นมีลักษณะที่เป็นข้อความปิด (closed text) กล่าวคือ ประเด็นการพูดคุยในรายการนั้นจะวนไปมาอยู่แต่เฉพาะเรื่องเดิมๆ เช่น เรื่องราวเกี่ยวกับตัวผู้ดำเนินรายการ, เกี่ยวกับเพลง, ภาพยนตร์, ดารา, นักร้อง และประเด็นการพูดคุยผ่านหัวข้อของวันนั้น เป็นต้น เนื่องจากมีลักษณะการใช้การอ้างอิงที่คล้ายคลึงกัน

นอกจากนั้นบริบทที่สามารถนำมาใช้อ้างอิงในการดำเนินรายการได้อีกทาง ก็คือ ตัวรหัสสาร (Code) ที่ช่วยสื่อความหมายของลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ที่เกิดขึ้นจากการใช้บทเปิด (Improvisation) นั้นเอง ซึ่งตัวรหัสสารเป็นระบบความหมายที่ใช้ร่วมกันระหว่างผู้ส่งสาร และผู้รับสาร และจะมีหน้าที่การใช้แตกต่างกันไปตามสื่อแต่ละประเภทที่ใช้ในการออกอากาศ เนื่องด้วยลักษณะธรรมชาติของสื่อต่างๆ และสุดท้ายตัวสารที่ถูกสร้างเรื่องราวขึ้นมาตลอดทั้งรายการนั้น จะเกิดความเป็นสุนทรีย์ในการสื่อสารเกิดขึ้น เพราะการที่ตัวสารมีลักษณะที่ไม่เป็นทางการปรากฏอยู่อย่างเป็นจำนวนมาก ทำให้ตัวสารมีทั้งความสด และลื่นไหล ผู้รับสารจะรู้สึกไม่ติดขัดในการรับชม/ฟัง และสามารถเข้าใจเนื้อหาได้อย่างทันทีทันใด

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องขององค์ประกอบของปัจจัยในการสื่อสาร และหน้าที่ของปัจจัยต่างๆ นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยในการดำเนินรายการในลักษณะรูปแบบบทเปิด (Improvisation) โดยที่เมื่อใช้รูปแบบบทเปิดเป็นตัวหลักในการดำเนินรายการแล้วนั้น ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ ย่อมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นควบคู่กันอยู่เสมอ ซึ่งจะกล่าวในลำดับต่อไปในเรื่องของแนวคิดของลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization)

เมื่อนำแนวคิดเรื่องการใช้บทเปิด (Improvisation) และปัจจัยในการกระทำการสื่อสาร (The constitutive factors of communication) ทำให้เราทราบว่าบทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี้ย” นั้น มีลักษณะอย่างไร และจากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจะใช้เป็นกรอบวิเคราะห์พื้นฐานการถอดสคริปต์ เพื่อที่จะหาลักษณะสื่อความหมายอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ในตัวรายการที่ชัดเจนยิ่งขึ้นต่อไป

2. วิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ในส่วนของบทพูด การแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง และน้ำเสียงของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี้ย” โดยมีวิธีการนำเสนอที่แตกต่างไปจากธรรมเนียมการปฏิบัติในรายการวิทยุ และโทรทัศน์รูปแบบเดิม เช่น การใช้น้ำเสียงในการพูดคุยเหมือนการแสดงละครวิทยุ หรือการแสดงสีหน้าท่าทางเกินจริงที่ใช้ในการแสดงละครเวที เป็นต้น ซึ่งก่อให้เกิดเป็นลักษณะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ขึ้นมา ทั้งนี้ บุคลิกของผู้ดำเนินรายการ และรูปแบบของรายการ เป็นปัจจัยที่ช่วยให้การใช้บทเปิดเกิดการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการดำเนินไปได้เป็นอย่างดี รวมถึงอรรถรสในการรับฟังหรือรับชมที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น

จากข้อสันนิษฐานข้อที่ 2 ผู้วิจัยได้มุ่งศึกษาถึงวิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี้ย” ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งก็คือ การสื่อความหมายของลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) นั่นเอง โดยจะนำรูปแบบการปรากฏของลักษณะที่ไม่เป็นทางการไปประยุกต์ใช้ ซึ่งจะต้องนำรายละเอียดไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความเป็นมา และการหมดไป หรือเรียกได้ว่าเป็นลักษณะวงจรของลักษณะที่ไม่เป็นทางการ รวมไปถึงส่วนของหน้าที่, รูปแบบพฤติกรรมทั้งการใช้ภาษา และกริยาท่าทางต่างๆ ของลักษณะที่ไม่เป็นทางการ ที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาของรายการ ซึ่งนำเสนอผ่านสื่อ 2 ประเภท ซึ่งก็คือ สื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งทั้งหมดนี้จะถูกอธิบายด้วยแนวคิดเรื่องกระบวนการของความไม่เป็นทางการ (Informalization) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แนวคิดเรื่องกระบวนการของความไม่เป็นทางการ เป็นแนวคิดของ Cas Wouters (2007) ที่ได้นำเสนอไว้ในหนังสือ Informalization Manner & Emotions since 1890 โดยได้กล่าวถึงการ

เปลี่ยนแปลงอย่างกว้างขวางเมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 20 ในเรื่องของกฎเกณฑ์รูปแบบมารยาททางสังคม และลักษณะนิสัยที่แสดงออกเฉพาะของบุคคล ซึ่งก่อนที่เราจะเข้าใจถึงกระบวนการของลักษณะที่ไม่เป็นทางการนั้น เราจำเป็นต้องเข้าใจถึงกระบวนการของลักษณะที่เป็นทางการก่อน

โดยที่ลักษณะที่เป็นทางการนั้นเริ่มมาจากการที่พวกอภิสิทธิ์ชน อย่างเช่น กษัตริย์ราชวงศ์ นั้นได้ถูกลดทอนอำนาจลง โดยมีชนชั้นกลางกำเนิดขึ้นมาแทนที่ ซึ่งชนชั้นกลางเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาชนชั้นสูงเหล่านี้อีกต่อไป และเมื่ออำนาจได้มีเพิ่มมากยิ่งขึ้น ประกอบกับสถานภาพของชนชั้นกลางที่ร่ำรวย ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบพฤติกรรมจากลักษณะความสุภาพนำไปสู่ความเป็นสมบัติผู้ดี โดยมีการผสมผสานของมารยาทชนชั้นกลาง และมารยาทชนชั้นสูงเอาไว้ด้วยกันนั่นเอง เมื่อรูปแบบพฤติกรรมที่ปรากฏออกมามีระบบที่ซับซ้อน อาทิเช่น การแนะนำตัว การเชิญแขก การโทรศัพท์ โดยที่รูปแบบพฤติกรรมเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงแค่กฎเกณฑ์ของสังคม แต่ยังเป็นเสมือนเครื่องมือที่ใช้คัดเลือกสมาชิกใหม่เข้าสู่วงจรสังคม

กระบวนการของลักษณะกิริยา มารยาทที่เป็นทางการ หรือสมบัติผู้ดี และการควบคุมการประพฤติของคนนั้นได้มีกฎเกณฑ์รายละเอียดมากขึ้นเรื่อยๆ และมีความเข้มงวดเพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้การแสดงออกทางอารมณ์ต่างๆ ที่เป็นการกระตุ้นความรุนแรง การแสดงความป่าเถื่อน ความสกปรก หยาบคาย หรือหมกมุ่น พฤติกรรมเหล่านี้กลายเป็นสิ่งไม่ได้รับการยอมรับ และจะถูกลงโทษด้วยการปฏิบัติที่เข้มงวด คือ ทำให้เกิดความอับอายต่อสังคม และต่อตนเอง

อีกทั้งประเด็นสำคัญในเรื่องมารยาททางสังคม และกฎเกณฑ์ทางอารมณ์ ซึ่งก็คือ ความกดดันอย่างหนักจากสังคมในเรื่องสภาวะการแข่งขัน และสภาวะความกลัว ไม่ว่าจะสังคมทั่วไปจะให้คำนิยามของคำว่าสมบัติผู้ดีไว้อย่างไรก็ตาม แต่ถ้าสมบัติผู้ดีนั้นไม่ได้เกิดขึ้นมาตามธรรมชาติ คือปรากฏมาก หรือน้อยเกินไป ผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้นก็就会被ทำลาย จะมีเพียงแค่รากเหง้าของลักษณะนิสัยที่มีมาแต่กำเนิดปรากฏขึ้น และจะถูกถ่ายทอดความเป็นธรรมชาตินั้นออกมา นอกจากนั้นกลุ่มชนชั้นล่าง และกลุ่มคนที่มีสัญชาติญาณต่ำจะถูกกดดันในเรื่องของมารยาทสังคมจากสภาวะการแข่งขัน และสภาวะวิตกกังวลที่มีมาแต่กำเนิดอีกด้วย ดังนั้นสมบัติผู้ดีก็ได้กลายมา

เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม แต่จะถูกจำกัดขอบเขตโดยมีการปรากฏอยู่ในกลุ่มคนบางกลุ่มเท่านั้น

ซึ่งต่อมาได้เกิดความเปลี่ยนแปลงระหว่างความเป็นทางการกับความไม่เป็นทางการมารยาทในที่สาธารณะกับที่ส่วนตัว เช่น การใช้สรรพนามเรียกบุคคล, การจับทักทาย, การเดินรำ การออกเดท, การนัดหมาย เป็นต้น ซึ่งขั้นตอนของกระบวนการความไม่เป็นทางการในแต่ละเรื่องนั้นใช้ระยะเวลายาวนาน เนื่องจากเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์ของมารยาททางสังคมที่เริ่มตั้งแต่การเข้ามา ด้วยการผ่านกระบวนการรวมตัวทางสังคมที่มีมากยิ่งขึ้น และการลดช่องว่างทางสังคมและจิตใจ จนทำให้ได้รับการยอมรับให้มีรูปแบบพฤติกรรม และทางเลือกในการแสดงออกอันหลากหลายเพิ่มมากขึ้น จากนั้นมารยาททางสังคมเริ่มได้รับการผ่อนผัน และมีความแตกต่างกันมากยิ่งขึ้น ประกอบกับมีความหลากหลายในวงกว้างขึ้น แต่กระนั้นสิ่งหนึ่งที่ได้รับการยกเว้น ก็คือความเหนือกว่า และความด้อยกว่าได้ถูกต้องห้าม

สุดท้ายจึงได้มีการกำหนดรูปแบบพฤติกรรมเป็นรหัสเดียวกันขึ้นมา ซึ่งต่อมาได้กลายมาเป็นรหัสประจำชาติขึ้นมา โดยกระบวนการรวมตัวทางสังคม ทำให้มีการเพิ่มการแสดงออกทางอารมณ์ กริยามารยาท และพฤติกรรมของคนให้เป็นมาตรฐานของชาติในรูปแบบเดียวกัน ซึ่งกล่าวได้ว่า ความไม่เป็นทางการนั้น ก็คือ การที่สังคมยอมรับความแตกต่างทางอารมณ์ และพฤติกรรมของบุคคลได้อย่างกว้างขวาง

การเปลี่ยนแปลงอย่างกว้างขวางนั้น มีความเกี่ยวข้องกับกรอบความคิดเรื่องความยินยอมของสังคม และการปฏิบัติทางการแสดงออก ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของกระบวนการของความไม่เป็นทางการ ซึ่งรูปแบบของการแสดงออกหลายๆ อย่างได้ถูกจำกัด หรือถูกห้ามอย่างเข้มงวดในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และกลับมาได้รับการยอมรับใหม่ในช่วงศตวรรษที่ 20 ผู้คนเริ่มจะมีความเปิดเผยตรงไปตรงมา มีความผ่อนคลายในการแสดงออก และกล้าที่จะได้ตอบความรู้สึกของตนมากขึ้น

การหอมแก้มจึงเป็นตัวอย่างของความกตัญญูในเรื่องการหลีกเลี่ยงการแสดงออกทางสังคม และจิตใจ โดยในศตวรรษที่ 19 มีการหลีกเลี่ยงการแสดงความสนิทสนมในที่สาธารณะ ซึ่งเมื่อก่อนนั้นถือได้ว่าเป็นการกระทำที่ผิดสำหรับคนในชนชั้นสูง แต่เมื่อยุคสมัยได้เปลี่ยนแปลงไปจึงถือได้ว่าการหอมแก้มเป็นการทักทายที่เป็นสากลนิยมในปัจจุบัน และมีการแพร่หลายไปทั่วทุกประเทศ

การใช้ภาษาก็เป็นส่วนหนึ่งที่เกี่ยวข้องในกระบวนการรวมตัวทางสังคม โดยภาษาที่เป็นทางการของแต่ละชนชาตินั้น เป็นภาษาที่เกิดจากกลุ่มชนชั้นนำ ส่วนภาษาที่มีการใช้แบบไม่เป็นทางการ และมีความหลากหลาย จำพวกเช่น คำดำ, คำที่พูดถึงเรื่องเพศ, พูดถึงอุจจาระ, คำแสลง เป็นต้น

กระบวนการของความไม่เป็นทางการยังมีความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกของความเป็นตัวเองซึ่งกันและกัน อย่างเช่น การสนทนาซึ่งกันและกัน ถึงแม้ว่าจะไม่รู้จักกัน เราก็สามารถตีความได้ว่าเป็นตัวอย่างรูปแบบของการสนิทสนม และความเป็นส่วนตัวของพฤติกรรมที่กลับกลายถูกนำมาเปิดเผยในที่สาธารณะ แต่ความสนิทสนมนี้เราเรียกว่า “ความสนิทสนมที่ปราศจากความอบอุ่น” (Goffman, 1959:83 อ้างถึงใน Wouters, 2007) ดังนั้น ความไม่เป็นทางการจะเกิดขึ้นภายใต้กรอบของการแสดงออกของความเป็นตัวเองซึ่งกันและกันของบุคคลในการรวมตัวกันทางสังคม

การมุ่งไปสู่ความเข้าใจถึงกระบวนการของลักษณะที่ไม่เป็นทางการของมารยาททางสังคม ก็คือแนวความคิดที่ว่าไป นั่นเอง อย่างเช่น การพึ่งพาซึ่งกันและกัน, ความเสมอภาคของสังคม, การลดทอนความแตกต่างของอำนาจ, การทำให้ระยะห่างระหว่างสังคมกับจิตใจของมนุษย์ลดลง, การขยายสิ่งที่เรามีร่วมกัน และ “การปลดแอกทางอารมณ์” ทั้งหมดนี้เปรียบเสมือนการแสดงออกที่มุ่งไปสู่ลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นการเปลี่ยนจากการมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีกลายเป็นการมีความสำนึกแทน

และวงจรของกระบวนการของลักษณะที่ไม่เป็นทางการนั้น กล่าวได้ว่ากระบวนการของลักษณะที่ไม่เป็นทางการเกิดจากการลดความเข้มงวด ลดรายละเอียดของกิจกรรมารยาท และอารมณ์ต่างๆ ซึ่งเมื่อการรวมตัวทางสังคม และความไม่เป็นทางการมีความเด่นชัดมากยิ่งขึ้น บางทีการนำเอาลักษณะที่ไม่เป็นทางการมาใช้ นั่น จะนำกระบวนการของการลักษณะที่เป็นทางการกลับมาใช้อีกครั้ง เนื่องจากว่ากระบวนการทำให้เกิดลักษณะที่ไม่เป็นทางการจะไม่สามารถเข้าใจได้ ถ้าไม่เข้าใจถึงกระบวนการของลักษณะที่เป็นทางการก่อน และเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงทางทางสังคม และจิตใจ การตระหนักถึงโอกาสทางอำนาจได้กลับมาจะมีผลทางด้านจิตใจ และสังคม ทำให้แต่ละบุคคลเริ่มตระหนักถึงโอกาสเหล่านี้ และเกิดการไม่ยอมซึ่งกันและกัน จึงทำให้ความสมดุลทางอำนาจเก่ากลับมาเป็นที่ต้องการอีกครั้ง

อย่างไรก็ตามลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) จัดได้ว่าเป็นตัวรหัสสาร (Code) ที่ถูกการจัดสร้างขึ้นมาด้วยรูปแบบการดำเนินรายการแบบบทเปิด (Improvisation) ตามที่ Jakobson กล่าวไว้ว่า ตัวรหัสที่ทำหน้าที่เป็นตัวจัดการสัญญาณต่างๆ โดยใช้กฎเกณฑ์ และธรรมเนียมปฏิบัติเป็นตัวคอยกำกับ หรือเรียกได้ว่า อัดตะภาษา (Metalingual) ที่เป็นตัวชี้เฉพาะตัวรหัสที่ใช้ ซึ่งต้องเป็นความเข้าใจร่วมกันทั้งของผู้ส่งสาร ซึ่งลักษณะที่ไม่เป็นทางการนั้นประกอบไปด้วยการสื่อสารที่เป็นวัจนภาษา (Verbal) และอวัจนภาษา (Non Verbal) โดยการปรากฏของลักษณะที่ไม่เป็นทางการทั้งรหัสภาพ และรหัสเสียงนั้น จะมีลักษณะตามแต่ละประเภทของสื่อที่ใช้ ออกอากาศ

โดยสื่อแรกที่เป็นต้นกำเนิดรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี่ย” เลยก็คือ สื่อวิทยุกระจายเสียงนั่นเอง ซึ่งธรรมชาติของสื่อวิทยุนี้ประกอบไปด้วยคุณสมบัติเฉพาะตัว เช่น วิทยุสร้างจินตนาการ แม้ว่าวิทยุจะเป็นสื่อที่ไม่มีภาพ มีแต่เสียง แต่ด้วยเสียงนี้เองเป็นสิ่งช่วยกระตุ้นจินตนาการของผู้ฟังได้เป็นอย่างดี แต่ด้วยคุณสมบัติข้อนี้ทำให้สื่อโทรทัศน์กลายเป็นสื่อที่ได้เปรียบในการนำเสนอมากกว่า เนื่องจากโทรทัศน์มี คุณสมบัติในการให้ทั้งภาพ และเสียง ซึ่งสามารถถ่ายทอดความเป็นจริงให้ผู้ชมรับรู้ด้วยตัวของผูชมเอง

อีกทั้งสื่อโทรทัศน์เมื่อมีการใช้ภาพ และเสียง สามารถมีผลต่อผู้ชมในการดึงดูดให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกร่วม นำตัวเองเข้าไปผูกพันกับเรื่องราวที่ชมมากในลักษณะที่อาจไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกตัว และเกิดความคิดคล้อยตามสารที่โทรทัศน์นำเสนอ ซึ่งเป็นลักษณะการคล้อยตามด้วยอารมณ์มากกว่าเหตุผลก็เป็นได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นความเป็นธรรมชาติของลักษณะสื่อวิทยุอาจจะมีแรงโน้มน้าวใจให้กับผู้รับสารได้ดียิ่งกว่า ในเรื่องของการสร้างจินตนาการ

นอกจากนั้นวิทยุเป็นสื่อที่ต้องการความสนใจจากผู้ฟังมาก ถ้าหากต้องการฟังอย่างต่อเนื่อง โดยที่ผู้ฟังมักจะเปิดวิทยุเป็นเพียงเพื่อนแก้เหงา ด้วยเหตุนี้เองการที่ผู้ผลิตรายการต้องการให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมในรายการ จึงจำเป็นต้องใช้วิธีการต่างๆ เพื่อดึงดูดความสนใจ และวิทยุยังสามารถสร้างความรู้สึกได้โดยใช้เสียง เนื่องจากวิทยุเป็นสื่อที่ใช้เสียงในการส่งสาร แต่สิ่งที่ยูนอกเหนือจากสารนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเสียงของมนุษย์ที่อบอุ่น เป็นมิตร ให้กำลังใจ โกรธแค้น เจ็บปวด หรือสนุกสนานร่าเริง ด้วยระดับเสียงสูงต่ำ สำเนียง การเว้นวรรค การเน้นย้ำ ฯลฯ เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เป็นคุณสมบัติของเสียงซึ่งสามารถรับฟังได้ทางวิทยุที่ให้ความหมายของสารมากกว่าสิ่งที่ได้ยิน

จากทั้งหมดที่กล่าวมานั้น เมื่อรูปแบบของพฤติกรรมมนุษย์นั้นได้เริ่มเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการแสดงออกทางอารมณ์ กิริยาท่าทาง ซึ่งธรรมชาติของการสื่อสารนั้น ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่แค่รูปแบบการดำเนินชีวิตของคนเราเท่านั้น แต่ยังได้ปรากฏในวงการสื่อสารมวลชนและถือว่าขัดแย้งกับความเป็นมาตรฐานของสื่อสารมวลชนอีกด้วย

โดยที่รายการต่างๆ ที่มักจะปรากฏลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) นั้น จะเกิดจากรูปแบบของตัวรายการเองที่ไม่ได้ถูกตีกรอบไว้ด้วยบรรทัดฐานของลักษณะมาตรฐานสื่อสารมวลชน ตั้งแต่กระบวนการผลิตไม่ว่าจะเป็นการวางสคริปต์รายการ หรือด้วยตัวผู้ดำเนินรายการเองที่ใช้รูปแบบทเปิด (Improvisation) ในการดำเนินรายการ โดยจะเน้นความเป็นธรรมชาติ หรือความเป็นจริง (Reality) ของลักษณะเฉพาะผู้ดำเนินรายการในการดำเนินรายการ

มากกว่า ซึ่งน่าจะเป็นสิ่งที่แปลกใหม่ในรายการประเภทพูดคุย (Talk Program) ที่มีการรวบรวมของทั้งสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ และถ้าได้มีการปรับปรุงรูปแบบ อาจทำให้เกิดเป็นรายการรูปแบบใหม่ที่น่าสนใจสำหรับวงการสื่อสารมวลชนก็เป็นได้

ทั้งนี้ สำหรับการศึกษานำเอาลักษณะที่ไม่เป็นทางการมาใช้ในรายการวิทยุ และโทรทัศน์ “ไก่อู้ย ตูยเขี่ย” นั้น ผู้วิจัยจึงอาศัยกรอบแนวคิดเรื่องกระบวนการใช้บทเปิด (Improvisation) แบบจำลองการประกอบสร้างของปัจเจกในการกระทำการสื่อสาร และแนวคิดเรื่องลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) มาเป็นกรอบแนวคิดสำคัญในการศึกษา

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี้ย” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษา และให้ความสนใจในส่วนของลักษณะบทเปิด (Improvisation) ที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี้ย” และเพื่อให้ทราบถึงวิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ทำให้ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ปรากฏขึ้น โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสังเกตการดำเนินรายการ และวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากเอกสารการถอดสคริปต์รายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี้ย” โดยมีแหล่งข้อมูล การวิเคราะห์ และการนำเสนอข้อมูลดังต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

1. แหล่งข้อมูลจากสื่อโทรทัศน์

ข้อมูลหลักที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ รายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี้ย” ที่ออกอากาศตั้งแต่วันที่ 6 สิงหาคม – 29 ตุลาคม พ.ศ. 2552 ซึ่งออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงอีเอฟเอ็ม (EFM) 94.0 MHz และทางสื่อโทรทัศน์ที่มีระบบบอกรับสมาชิก (Cable TV) สถานี กรีน แชนแนล (Green Channel) สถานีโทรทัศน์เคเบิลของบริษัท เอ-ไทม์ มีเดีย จำกัด ทุกวันพฤหัสบดี ช่วงเวลา 21.00 – 23.00 น. (2 ชั่วโมง) ดำเนินรายการโดย ปาณิสรา พิมพ์ปัฐ (โอบอลล์) และชวลิต ศรีมั่นคงธรรม (เขาเขา) รวมจำนวนวันที่ออกอากาศทั้งหมด 13 วัน 13 เทปรายการ

ซึ่งในวันพฤหัสบดี รายการจะเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับวงการภาพยนตร์ โดยแบ่งประเด็นที่นำเสนอออกเป็นทั้งหมด 5 ประเด็นใหญ่ๆ ได้แก่

- ประเด็นที่ 1 Topic sms ให้ผู้ฟัง/ผู้ชมทางบ้านร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อพูดคุยประจำวัน โดยการส่งข้อความผ่านโทรศัพท์มือถือ
 - ประเด็นที่ 2 Box office report สรุปรูป 5 อันดับจากตารางการจัดอันดับภาพยนตร์ในประเทศไทย
 - ประเด็นที่ 3 Movie E-News รายงานข่าวเกี่ยวกับวงการภาพยนตร์ไทย
 - ประเด็นที่ 4 Movie E-View นำเสนอเนื้อหาภาพยนตร์ที่เข้าใหม่ในแต่ละสัปดาห์ และจัดอันดับความน่าสนใจของเนื้อหาภาพยนตร์ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนจากการโหวตของผู้ฟัง/ผู้ชม ซึ่งมีตั้งแต่ 5 ดาวจนถึงคะแนนติดลบ
 - ประเด็นที่ 5 สัมภาษณ์ ดารานักแสดงจากภาพยนตร์ไทยเรื่องต่างๆ ในบางสัปดาห์
2. แหล่งข้อมูลประเภทบุคคล (Key Informants)

- ผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ช่วงวันพฤหัสบดี
 - ปาณิสรา พิมพ์ปฤ (ไอปอลล์)

นักแสดง พิธีกร และผู้ดำเนินรายการทางวิทยุ เป็นหญิงสาวที่มีความสามารถหลากหลาย และดูบุคลิกมีเอกลักษณ์โดดเด่น และเป็นคนเฮฮา ร่าเริง ปาณิสราเป็นนักแสดงสังกัด GTH ในเครือบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) โดยปัจจุบันรับหน้าที่โปรดิวเซอร์ร่วมกับเพื่อนๆ จากคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการสร้างซีทคอมเรื่อง "เนื้อคู่ประตูดัดไป" (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น เนื้อคู่อย่ารู้ว่าใคร) ให้กับ GTH และยังรับแสดงเป็นตัวละครในซีทคอมเรื่องนี้ด้วย นอกจากนี้ ปาณิสรายังเป็นผู้ดำเนินรายการวิทยุ (ดีใจ)

รายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซี่ย” สถานีวิทยุอีเอฟเอ็ม (EFM) 94.0 MHz ให้กับบริษัท เอ-ไทม์ มีเดียของคุณสายทิพย์ มนตรีกุล ณ อยูรยา อีกด้วย

- **ชวลิต ศรีมันคงธรรม (เขาเขา)**

หนุ่มอารมณ์ดี ผู้ดำเนินรายการวิทยุของสถานีวิทยุอีเอฟเอ็ม (EFM) 94.0 MHz ซึ่งดำเนินรายการพูดคุยด้วยกันถึงสองรายการ ก็คือ รายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซี่ย” และ “ฟังหูไว้หู” นอกจากจะเป็นผู้ดำเนินรายการเป็นหลักแล้ว ชวลิตยังมีผลงานทางด้านวงการเพลง โดยมีวงเป็นของตัวเอง คือ วง Da Killerz อีกทั้งผลงานด้านการแสดง และนักพากษ์ภาพยนตร์อีกด้วย

○ **ผู้ออกแบบเนื้อหารายการ (Creative) “ไก่อู้ย ตู่ยเซี่ย”**

ภรณ์ย์ จิตตารักษ์ ทำหน้าที่เป็นผู้ออกแบบเนื้อหาประจำรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซี่ย” ทุกวันจันทร์ อังคาร และพฤหัสบดี เป็นระยะเวลากว่าปีครึ่ง โดยทำหน้าที่เป็นผู้คิดประเด็นข้อความหลัก ที่ให้ผู้ฟัง/ผู้ชมร่วมกันส่งข้อความมือถือ (sms) เข้ามาในรายการ รวมไปถึงเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์ แกร็บเชิญที่มาสัมภาษณ์ และเนื้อหาข่าวต่างๆ ในแต่ละวัน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. **แหล่งข้อมูลประเภทวีดิทัศน์**

ผู้วิจัยทำการขอข้อมูลรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซี่ย” ที่ถูกบันทึกในรูปแบบวีดิทัศน์ จากบุคลากรที่ทำงานอยู่ในสถานี กรีน แชนแนล (Green Channel) ตั้งแต่วันที่ 6 สิงหาคม – 29 ตุลาคม พ.ศ. 2552 รวมจำนวนวันที่ออกอากาศทั้งสิ้น 13 วัน 13 เทปรายการ โดยคัดเลือกเทปรายการทั้งหมดเนื่องจากรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซี่ย” ออกอากาศทางโทรทัศน์เพียงสัปดาห์ละครั้งเท่านั้น จากนั้นจึง

นำมาถอดสคริปต์รายการ จัดทำลงในตาราง โดยแบ่งวิธีการถอดสคริปต์รายการ ออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. ทำการถอดสคริปต์บทสนทนาของผู้ดำเนินรายการโดยละเอียด
2. การใส่ภาพ เนื่องจากว่า รายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ในส่วนที่ออกอากาศทางโทรทัศน์นั้น ผู้วิจัยเห็นว่า จำเป็นที่จะต้องแสดงภาพ และระบุกริยาท่าทางของผู้ดำเนินรายการที่เกิดขึ้นในรายการประกอบด้วย เนื่องจากผู้ดำเนินรายการมีการใช้กริยา ท่าทาง ประกอบในการดำเนินรายการนี้ค่อนข้างมาก
3. การใส่เสียง กล่าวคือ เมื่อกล่าวถึงการสื่อสารก็จะประกอบไปด้วย น้ำเสียง และ ท่าทาง (Verbal and Non-verbal Communication) ดังนั้นในการศึกษาเรื่องการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ การระบุน้ำเสียงในการพูดคุยจะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์ในลำดับต่อไป

เมื่อได้ตารางการถอดสคริปต์ที่สมบูรณ์ ที่ประกอบไปด้วยเนื้อหา (Text) ภาพ และเสียง แล้ว ผู้วิจัยก็จะวิเคราะห์ข้อมูล โดยบันทึกลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ที่เกิดขึ้นจากการใช้การนำเสนอในรูปแบบบทเปิด (Improvisation) ในรายการ

แหล่งข้อมูลประเภทบุคคล

- ผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ช่วงวันพฤหัสบดี ผู้วิจัยได้ทำการติดต่อขอ สัมภาษณ์ ปาณิสรา พิมพ์ปัฐ (โอบอลล์) และชวลิต ศรีมั่นคงธรรม (เขาเขา) โดย จดประเด็นสำคัญ และบันทึกคำสัมภาษณ์ด้วยเทปบันทึกเสียง เพื่อเก็บข้อมูลใน ส่วนของลักษณะการดำเนินรายการ โดยใช้การติดต่อผ่านบุคคลที่รู้จัก ซึ่งเป็นผู้

ดำเนินรายการสถานีเดียวกัน และมีความคุ้นเคยกันพอสมควร จึงเป็นการง่ายในการเข้าไปเก็บข้อมูลจากผู้ดำเนินรายการ

- ผู้ออกแบบเนื้อหารายการ (Creative) “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูล เช่นเดียวกับการเก็บข้อมูลจากผู้ดำเนินรายการ โดยในส่วนนี้เป็นการเก็บข้อมูลในเรื่องของกระบวนการผลิตรายการในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว”

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบของการวิเคราะห์ไว้ดังนี้

1. จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อทราบถึงลักษณะบทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งข้อสันนิษฐานไว้ว่า ผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ได้มีการนำบทเปิด (Improvisation) ซึ่งมีทั้งบทพูดที่ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการอ้างอิงจากช่องทางการสื่อสารต่างๆ ที่ทางรายการได้เปิดไว้อยู่ตลอด (Phatic) ได้แก่ การพูดคุยระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกันเอง แนวทางข้อความที่ทางรายการเตรียมไว้ และข้อความทางโทรศัพท์ (sms) อีกทั้งบทเปิดจากการแสดงออกผ่านทางสีหน้าท่าทาง และน้ำเสียง

ผู้วิจัยได้ออกแบบแนวทางการทำวิจัย โดยการรับชมเทปรายการที่บันทึกไว้ แล้วทำการถอดสคริปต์รายการในช่วงเก็บข้อมูลจำนวน 13 เทป โดยจะมีการวิเคราะห์ข้อมูล ที่จำแนกไว้ดังนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) ที่ปรากฏในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” โดยผู้วิจัยจะนำเอกสาร (สคริปต์ที่ถอดตลอดทั้งรายการ) ในส่วนของภาพ และเสียง มาวิเคราะห์เพื่อหาลักษณะของบทเปิด (Improvisation) ที่ปรากฏในรายการ โดยการนำเสนอด้วยแนวคิดเรื่องบทเปิด (Improvisation Method) อีกทั้งวิเคราะห์ในส่วนของลักษณะการสื่อความหมายของตัวบ่งชี้ และหน้าที่ต่างๆ ที่ทำให้เกิดการสื่อความหมายของเนื้อหารายการโดยใช้บทเปิด

2. จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อทราบถึงวิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ “ไก่อู๋ ค่อยๆ เชี่ย” ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งข้อสันนิษฐานไว้ว่า วิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ในส่วนของบทพูด การแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง และน้ำเสียงของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อู๋ ค่อยๆ เชี่ย” โดยมีวิธีการนำเสนอที่แตกต่างไปจากธรรมเนียมการปฏิบัติในรายการวิทยุ และโทรทัศน์รูปแบบเดิม เช่น การใช้เสียงในการพูดคล้ายเหมือนการแสดงละครวิทยุ หรือการแสดงสีหน้าท่าทางเกินจริงที่ใช้ในการแสดงละครเวที เป็นต้น ซึ่งก่อให้เกิดเป็นลักษณะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการขึ้นมา ทั้งนี้ บุคลิกของผู้ดำเนินรายการ และรูปแบบของรายการ เป็นปัจจัยที่ช่วยให้การใช้บทเปิดเกิดการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการดำเนินไปได้อย่างลื่นไหล รวมถึงอรรถรสในการรับฟังหรือรับชมที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยได้ออกแบบแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ถึงลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ทั้งในส่วนที่เป็นวัจนภาษา และอวัจนภาษา โดยการวิเคราะห์จากลักษณะของบทเปิดที่ได้จากการวิเคราะห์ตามข้อสันนิษฐานข้อที่ 1 จากนั้นได้ทำการเปรียบเทียบกับรูปแบบของวิธีการนำเสนอ และธรรมเนียมการปฏิบัติของแต่ละสื่อที่ใช้ในการออกอากาศ ซึ่งก็คือ สื่อวิทยุ และโทรทัศน์นั้นมีความเปลี่ยนแปลงไปจากรูปแบบเดิมอย่างไร

การนำเสนอข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อู๋ ค่อยๆ เชี่ย” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยใช้การอธิบายเชิงวิเคราะห์ (Analytical Description) ซึ่งเป็นการอธิบายให้เห็นถึงลักษณะการใช้บทเปิดที่ปรากฏในรายการ และพิจารณาถึงวิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ “ไก่อู๋ ค่อยๆ เชี่ย” ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งก่อให้เกิดการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ทั้งในลักษณะของเนื้อหา และการนำเสนอในรายการ โดยแบ่งการนำเสนอข้อมูลเป็นบท และเรียงลำดับการนำเสนอตามคำถามนำวิจัยที่ต้องการศึกษาดังนี้

บทที่ 4

นำเสนอถึงลักษณะบทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไถ่คุ้ม ต่วยเขี้ย”

บทที่ 5

นำเสนอถึงวิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ “ไถ่คุ้ม ต่วยเขี้ย” ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะที่สามารถนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไปในภายภาคหน้า

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ลักษณะบทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชีย”

รายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชีย” เป็นรายการพูดคุย (Talk Program) ทางสื่อวิทยุกระจายเสียง ที่อยู่ภายใต้การดูแลของบริษัท เอ-ไทม์ มีเดีย จำกัด ซึ่งประกอบไปด้วยผู้ดำเนินรายการทั้งหมด 2 คน รูปแบบของการดำเนินรายการจึงเป็นการสนทนากันระหว่างผู้ดำเนินรายการทั้งสองคน หรือระหว่างผู้ฟัง/ผู้ชมในเรื่องราวเกี่ยวกับวงการบันเทิงต่างๆ ไป

ในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งเป็นปีแรกของการออกอากาศรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชีย” จากเดิมที่มีผู้ดำเนินรายการเพียง 2 คน ก็คือ สมพล ปิยะพงศ์สิริ (ไก่อ) และพุททชาติ พงศ์สุชาติ (ตู่ยตู่ย) และออกอากาศเพียงแคว้นจันทร์ ในช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 22.00 น. เท่านั้น แต่ภายหลังรายการได้รับความนิยมจึงได้มีการขยายวัน เวลาการออกอากาศ และเพิ่มผู้ดำเนินรายการขึ้นมาอย่างทีปรากฏในปัจจุบัน ก็คือ

- ช่วงวันจันทร์ถึงพุธ ผู้ดำเนินรายการ คือ สมพล ปิยะพงศ์สิริ (ไก่อ) และพุททชาติ พงศ์สุชาติ (ตู่ยตู่ย)
- ช่วงวันพฤหัสบดีถึงศุกร์ ผู้ดำเนินรายการ คือ ชวลิต ศรีมันคงธรรม (เขาเขา) และ ปาณิศรา พิมพ์ปฐุ (โอบอลล์)

การออกอากาศของรายการนั้น จะมีทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ ตั้งแต่เวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น. ทางสถานีวิทยุอีเอฟเอ็ม (EFM) 94.0 MHz ซึ่งตัวรายการนั้นได้มีเอกลักษณ์โดดเด่นที่สร้างชื่อเสียงก็คือ การตอบโต้กันระหว่างผู้ฟังผ่านการส่งข้อความ (sms) โดยส่วนมากมักจะเป็นข้อความที่มีเนื้อหาหยอกล้อผู้ดำเนินรายการในรูปแบบต่างๆ นอกจากจะดำเนินรายการโดยเน้นรูปแบบการ

ดำเนินรายการแบบการพูดคุยประกอบการสร้างความเข้าใจด้วยมุขตลกของผู้ดำเนินรายการแล้ว
นั้น รายการ “ไก่อู๋ ตู๋เขี่ย” ยังมีการจัดช่วงรายการต่างๆ ไม่ซ้ำในแต่ละวัน เช่น

- วันจันทร์ เน้นการปรึกษาปัญหาชีวิต ในช่วงของ “พบหมอสะมะชาติ”
- วันอังคาร เน้นการการเล่าเรื่องราวแปลกประหลาดจากทั่วทุกมุมโลก ในช่วง
“เรื่องเล่า around the world”
- วันพุธ มีศิลปินมาเป็นแขกรับเชิญในรายการ โดยใช้การเปรียบเปรย ว่าเป็นการ
มาเยี่ยมเยียนผู้ดำเนินรายการในคุก ในช่วงรายการว่า “วันพบญาติ”
 - ในวันจันทร์ถึงพุธ จะมีการพาดหัวข่าวต่างๆ ให้ผู้ฟังร่วมกันทายว่าเรื่องไหนที่
เป็นเรื่องจริง ในช่วงของ “เกริ่นข่าวหน้าหนอน”
- วันพฤหัสบดี เน้นการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวในวงการภาพยนตร์
- วันศุกร์ ในช่วงของ “ปัญหาเขา ปัญหาปอด” มีการให้ผู้ฟังทางบ้านโทรศัพท์เข้า
มาเพื่อถามปัญหาผู้ดำเนินรายการ ซึ่งผู้ดำเนินรายการต้องตอบภายใน 20 วินาที
ฝ่ายไหนชนะก็จะเข้ารอบต่อไป เพื่อชิงรางวัลว่าใครจะเป็นผู้ชนะในการตั้งคำถาม

การกำหนดประเด็นการนำเสนอในแต่ละวันของรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เขี่ย” เพื่อที่จะสร้างความแตกต่างของเนื้อหาในรายการให้มีความหลากหลาย ให้ผู้ฟังรู้สึกถึงความไม่ซ้ำจำเจในเนื้อหาที่นำเสนอออกไป แต่ทว่าการพูดคุยส่วนใหญ่ที่ปรากฏแล้ว ไม่ได้มีการพูดถึงเฉพาะประเด็นที่นำเสนอในวันนั้นๆ ตลอดทั้งรายการ แต่จะเป็นการพูดคุยในลักษณะของการหยอกล้อกันไปมาระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ฟังเสียมากกว่า

รายการ “ไก่อู๋ ตู๋เขี่ย” ยังได้มีการปรับชื่อรายการ โดยการเพิ่มคำต่อท้ายหลังชื่อรายการ
ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละปี อย่างในปี พ.ศ.2552 ซึ่งเป็นปีฉลู จึงได้ใช้ชื่อต่อท้ายรายการว่า

“ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย มอมมอ” และปี พ.ศ. 2553 ได้เปลี่ยนชื่อต่อทำยเป็น “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย Uncensored” ซึ่งหมายถึง ตัวยการเป็นรายการที่ไม่มีการเซ็นเซอร์ในการออกอากาศ เนื่องจากมีรูปแบบของเนื้อหา และการนำเสนอที่เน้นไปที่การให้ความบันเทิงมากกว่าที่จะให้สาระประโยชน์แก่ผู้ฟัง และความเต็มทีในการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการที่มีมากขึ้นกว่าเดิม แต่กระนั้นรูปแบบของตัวยการยังคงเหมือนเดิมไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด

โดยปกติแล้วรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” จะมีการออกอากาศทางสถานีวิทยุอีเอฟเอ็ม (EFM) 94.0 MHz และทางสื่ออินเทอร์เน็ตในรูปแบบสถานีวิทยุออนไลน์ โดยใช้ชื่อว่า “iRadio” โดยสามารถรับฟัง และรับชมจากเว็บแคมในรูปแบบอินเทอร์แอกทีฟเรดิโอผ่านทางเว็บไซต์ Atimemedia.COM เพียงเท่านั้น

แต่ในปี พ.ศ. 2552 บริษัท เอ-โทม มีเดีย จำกัด ได้มีการขยายช่องทางการออกอากาศรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งช่องทาง ก็คือ สื่อโทรทัศน์ที่มีระบบบอกรับสมาชิก หรือเคเบิลทีวี (Cable TV) สถานีกรีน ชาแนล (Green Channel) “สถานีโทรทัศน์เพลงเพราะผ่านดาวเทียม 24 ชั่วโมง” ที่บริษัท จีเอ็มเอ็ม มีเดีย จำกัด (มหาชน) ผู้ดูแลกลุ่มธุรกิจสื่อต่างๆ ของบริษัทจีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) เปิดขึ้นมาเพื่อรองรับการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับบทเพลงที่มีอยู่แล้วของบริษัทในเครือ และยังเปิดช่องทางให้มีการรับชมออนไลน์สดผ่านเว็บไซต์กรีนชาแนลอีกด้วย

การขยายช่องทางการออกอากาศดังกล่าว ได้เลือกวันพฤหัสบดีเป็นวันที่มีการออกอากาศพร้อมกันทั้งสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์ เนื่องจากในวันพฤหัสบดีเป็นวันที่มีภาพยนตร์ใหม่เข้าฉาย ตัวยการจึงได้หยิบยกเรื่องราวของภาพยนตร์ในรูปแบบต่างๆ มานำเสนอ ซึ่งถือได้ว่าตัวยการเนื้อหาที่มีการใช้ภาพเข้ามาช่วยในการนำเสนออย่างเร็วของภาพยนตร์ มีความสอดคล้องในการนำมาออกอากาศบนสื่อทั้งสองได้ค่อนข้างลงตัวกว่ารูปแบบเนื้อหาในวันอื่นๆ ของทางรายการ อีกทั้งได้มีการปรับใช้ชื่อในการออกอากาศทางเคเบิลทีวีเป็น “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย ออนไลน์ทีวี” อีกด้วย

การออกอากาศผ่านทางโทรทัศน์นั้น รูปแบบการนำเสนอจะแตกต่างออกไปจากการรับชมจากกล้องเว็บแคมในเวปไซต์ Atimemedia.COM โดยภาพที่ปรากฏจากกล้องเว็บแคม จะเป็นภาพจากกล้องตัวเดียวที่เห็นผู้ดำเนินรายการนั่งเพียงครึ่งตัวจากมุมด้านข้างเฉียง 45 องศา แต่การถ่ายทอดสดรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” จะใช้กล้องจำนวน 3 ตัวในการถ่าย โดยไม่ใช่ขาตั้งกล้อง และมีการตัดสลับภาพไปตามแต่ผู้ควบคุม ซึ่งภาพส่วนใหญ่ที่ปรากฏนั้นจะเป็นภาพระยะปานกลาง (Medium shot) ที่เห็นผู้ดำเนินรายการทั้งสองขณะดำเนินรายการมากกว่าที่จะมีการถ่ายภาพระยะใกล้ (Close-up) ซึ่งจะเกิดขึ้นในกรณีที่ผู้ดำเนินรายการมีอากัปกิริยาที่น่าสนใจ เช่น การหันมาพูด หรือแสดงสีหน้าท่าทางต่างๆ กับกล้อง เป็นต้น

นอกจากนั้นการนำเสนอทางโทรทัศน์ยังมีการแสดงให้เห็นภาพกราฟฟิก ซึ่งมีทั้งข้อความจากโทรศัพท์มือถือ (sms) ของผู้ฟัง/ผู้ชมทางบ้านที่ส่งเข้ามา, หัวข้อสนทนาประจำวัน และเบอร์โทรศัพท์สำหรับส่งข้อความเข้ามาในรายการจากคนทางบ้าน ปรากฏให้เห็นทางด้านล่างของจอโทรทัศน์ รวมถึงภาพโปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่องต่างๆ ที่นำเสนอในวันนั้นก็ปรากฏให้เห็นอีกด้วย

เมื่อได้มีช่องทางใหม่อย่างสื่อโทรทัศน์เพิ่มขึ้นมา ทำให้มีการเห็นภาพการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการทั้งสองคนได้ชัดเจน และมีมุมที่หลากหลายมากกว่าการรับชมจากกล้องเว็บแคมผ่านทางเวปไซต์ อีกทั้งการที่มีกล้องคอยจับภาพอยู่ตลอดเวลา จึงทำให้เห็นการใช้ลีลาในการนำเสนอทั้งทางการแสดงออกทางสีหน้า และท่าทางประกอบของผู้ดำเนินรายการขณะดำเนินรายการ ด้วยรูปแบบวิธีในการนำเสนอที่ปรากฏเพิ่มมากขึ้นกว่าการใช้เสียงถ่ายทอดโดยการรับฟังผ่านสื่อวิทยุดังกล่าว ส่งผลให้ช่องทางการสื่อสารของรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ได้ถูกขยายกว้างขึ้นไปอีกทั้งในส่วนของการรับชมและรับฟัง

การเก็บข้อมูลรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” เพื่อนำมาศึกษาเรื่องการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ผู้วิจัยได้เลือกเก็บข้อมูลเฉพาะวันที่มีออกอากาศพร้อมกันทั้ง 2 สื่อ ก็คือสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์ เนื่องจากต้องการให้เห็นรูปแบบการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ

ทั้งตัวภาพ และเสียง โดยได้ทำการขอข้อมูลรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ที่ถูกบันทึกในรูปแบบ ดีวีดี ตั้งแต่วันที่ 6 สิงหาคม – 29 ตุลาคม พ.ศ. 2552 รวมจำนวนวันที่ออกอากาศทั้งสิ้น 13 วัน 13 เทปรายการ โดยคัดเลือกเทปรายการทั้งหมด เนื่องจากรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ออกอากาศทางโทรทัศน์เพียงสัปดาห์ละครั้งเท่านั้น

(ข้อมูลที่น่าเสนอในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ทั้ง 13 เทปรายการ ผู้วิจัยได้ทำสคริปต์การถอดเทปรายการแนบท้ายในงานวิจัยนี้ ในรูปแบบของ DVD)

จากการวิเคราะห์เทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ทั้งหมด ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบของรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” นั้น เป็นรายการพูดคุย ที่ต้องการให้ผู้ฟัง/ผู้ชมเกิดความบันเทิง และผ่อนคลาย โดยจะเป็นการพูดคุยกันระหว่างผู้ดำเนินรายการเอง และการพูดคุยระหว่างผู้ฟัง/ผู้ชม ผ่านทางข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ซึ่งถือได้ว่าลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของรายการเลยทีเดียว อีกทั้งยังมีการพูดคุยหรือสัมภาษณ์แขกรับเชิญที่มาในรายการปรากฏบางสัปดาห์

การพูดคุยกันระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ฟัง/ผู้ชม การสื่อสารที่เกิดขึ้นจะมีลักษณะเป็นการสื่อสารแบบสองทาง (Two way Communication) โดยใช้สื่ออย่างการส่งข้อความ (sms) จากโทรศัพท์มือถือเข้ามาเป็นตัวกลางในการสื่อสารระหว่างผู้ฟัง/ผู้ชม ซึ่งจะใช้หัวข้อสนทนาที่ทางรายการเป็นคนกำหนดขึ้นในการส่งข้อความเข้ามาร่วมแสดงความคิดเห็น

หัวข้อสนทนาผ่านข้อความโทรศัพท์มือถือ (sms) ที่นำมาใช้รายการนั้น จะถูกสร้างขึ้นมาโดยการนำประเด็นที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในแวดวงบันเทิงมาใช้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของภาพยนตร์ที่น่าเสนอในวันเดียวกัน หรือไม่ก็จะเกี่ยวข้องกับข่าวที่กำลังเป็นประเด็นอยู่ในขณะนั้น เช่น หัวข้อ “5 แพร่งดังขนาดนี้ เปลี่ยนทุกเรื่องเป็นหนังผีกันดีกว่า” มีที่มาจากภาพยนตร์เรื่อง 5 แพร่งที่เข้าฉายพร้อมกับได้รับเชิญผู้กำกับ และนักแสดงมาสัมภาษณ์ในรายการวันนั้น ซึ่งเป็นเพลงที่กำลังเป็นที่นิยมอยู่ในช่วงเวลานั้น ทั้งนี้หัวข้อสนทนาสามารถเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการโปรโมตผลงาน หรือกิจกรรมต่างๆ ของทางบริษัทได้อีกด้วย

อีกทั้งทางรายการจะมีการมอบรางวัลแก่ผู้ที่ส่งข้อความ (sms) เข้ามา และเป็นที่ถูกใจผู้ดำเนินรายการทั้ง 2 คนมากที่สุด ซึ่งหัวข้อสนทนาประจำวันในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ทั้ง 13 เทป ได้แก่

- วันที่ 6 สิงหาคม 2552 หัวข้อ : อยากวินอะไร เหยียงมาได้ทาง sms
- วันที่ 13 สิงหาคม 2552 หัวข้อ : ที่สุดของดารา ไก่อ๋มอาสารวมให้
- วันที่ 20 สิงหาคม 2552 หัวข้อ : ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่เหมาะสำหรับเด็กอายุที่ต่ำกว่า 18 เนื่องจากมีฉาก...
- วันที่ 27 สิงหาคม 2552 หัวข้อ : เพลงนี้.....มอบให้คนดัง
- วันที่ 3 กันยายน 2552 หัวข้อ : ไชยปริศนา...ตามหาที่นัดพบ
- วันที่ 10 กันยายน 2552 หัวข้อ : 5 แพร่งดังขนาดนี้ เปลี่ยนทุกเรื่องเป็นหนังผีกันดีกว่า
- วันที่ 17 กันยายน 2552 หัวข้อ : ถ้าคุณอยากเป็นดาราไทย ต้องทำตามกฎเหล่านี้
- วันที่ 24 กันยายน 2552 หัวข้อ : สิทธิพิเศษ สำหรับคนเกิดวันนี้
- วันที่ 1 ตุลาคม 2552 หัวข้อ : หอพักของคุณ มีกฎหลายข้อ มีอะไรบ้าง
- วันที่ 8 ตุลาคม 2552 หัวข้อ : The ugly truth ความจริงอันน่าปวดใจ
- วันที่ 15 ตุลาคม 2552 หัวข้อ : อยากเชิญใครมาสัมภาษณ์ในไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว
- วันที่ 22 ตุลาคม 2552 หัวข้อ : คดีปวดใจ ให้ชาวไก่อ๋มช่วยสืบ
- วันที่ 29 ตุลาคม 2552 หัวข้อ : ข้อสัญญาของค่ายไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยวคืออะไร

หัวข้อสนทนาที่ถูกสร้างขึ้นมามีดังกล่าว จะเป็นส่วนที่ช่วยผลักดันให้มีการสื่อสารระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ฟัง/ผู้ชมได้มากยิ่งขึ้น

นอกจากจะมีประเด็นการพูดคุยจากหัวข้อสนทนาแล้ว ทางรายการยังได้มีการวางประเด็นในการพูดคุยในเรื่องของภาพยนตร์เป็นหลัก ตามการวางแนวทางหลักของผู้ควบคุมรายการในทุก

วันหยุดหึสบดี ซึ่งเป็นวันที่มีภาพยนตร์ใหม่เข้าฉายนั้น โดยจะประกอบไปด้วยเรื่องราวของภาพยนตร์ในประเด็นที่หลากหลาย และมีการแบ่งช่วงรายการในการนำเสนอที่ชัดเจน ได้แก่ ช่วง Thailand Box office report, Movie E-News, Movie E-View และการสัมภาษณ์ผู้กำกับ หรือ นักแสดงในภาพยนตร์เรื่องต่างๆ บางสัปดาห์

เนื้อหาเกี่ยวกับภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะเป็นการนำเสนอข้อมูลที่ไม่สามารถบิดเบือนได้ ทำให้ผู้ดำเนินรายการจำเป็นต้องใช้ข้อมูลดิบที่ผู้ออกแบบเนื้อหา (Creative) ได้เตรียมไว้ มาใช้ในการดำเนินรายการ ซึ่งเนื้อหาจะมีลักษณะคล้ายกับการแจ้งให้ทราบ หรือเป็นการรายงานให้ผู้ฟัง/ผู้ชม ได้ทราบมากกว่า

เนื้อหาเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่นำเสนอในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเขีย” สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเด็น ได้แก่

ประเด็นที่ 1 เป็นการสรุป 5 อันดับภาพยนตร์ยอดเยี่ยม จากตารางการจัดอันดับรายได้ของภาพยนตร์ที่เข้าฉายในประเทศไทยในช่วงหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา โดยมีการใช้ชื่อช่วงรายการว่า “Thailand Box office report” ซึ่งในช่วงนี้เป็นช่วงที่ผู้ดำเนินรายการใช้ข้อมูลประกอบในการอ่านรายงานการจัดอันดับ

ตัวอย่างการรายงานอันดับภาพยนตร์ในช่วง “Thailand Box office report” เช่น

“มาถึงอันดับ 4 ครับหล่นลงมาจากอันดับ 2 จากอาทิตย์ที่แล้วนะฮะ กับ Law abiding citizen ชังฮีโรโค่นอำนาจครับ ฉาย 4 วัน 2.6 ล้านบาทครับ ฉายไป 11 วัน ได้ไป 10.1 ล้านบาทครับ”

“และอันดับ 1 ยังคงอยู่กับ ขอเสียงปรบมือให้กับรถไฟฟ้ามหานครเธอคะ 4 วันนะคะ 30.4 ล้านบาท รวมวันฉาย 11 วัน ตั้งแต่ จนถึง 15 ตุลาคมที่ผ่านมาได้ไป 105 ล้านบาท”

ประเด็นที่ 2 เป็นการรายงานข่าวเกี่ยวกับวงการภาพยนตร์ไทยภายในเวลา 3 นาที ซึ่งเป็นการรายงานข่าวที่สั้น และกระชับที่สุด ในช่วงที่ใช้ชื่อว่า “Movie E-News” หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งได้ว่า “ปุงปะลูงปุงปึง”

โดยที่ผู้ดำเนินรายการจะใช้วิธีการอ่านข่าวจากข้อมูลที่ทางรายการเตรียมไว้สลับกันคนละข่าวแบบรวดเร็ว และต่อเนื่องไม่มีหยุดพัก จนกว่าจะรายงานข่าวเสร็จ ซึ่งบางครั้งผู้ฟังก็ไม่สามารถจับใจความของข่าวได้ทัน อาจฟังออกเพียงแค่ว่าบางคำเท่านั้น เนื่องจากผู้ดำเนินรายการอ่านข่าวแบบเร็ว และเร็วมาก หรือบางครั้งเป็นการออกเสียงที่ไม่เต็มคำ จึงไม่สามารถฟังออกได้ว่าผู้ดำเนินรายการพูดว่าอะไร แต่กระนั้นข่าวที่นำเสนอเป็นข่าวที่ได้ถูกนำเสนอไปแล้วในช่วงของรายการอื่นๆ ภายในวันเดียวกันนั้น แต่ทางรายการ “ไก่อ๋ย ต่อยเชี่ย” ได้รวบรวม และคัดเลือกข่าวที่น่าสนใจดังกล่าว มานำเสนอแบบรวบรัดในรูปแบบเฉพาะตัวของช่วง Movie E-News ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.1

ตารางที่ 4.1 ตัวอย่างการอ่านข่าวในช่วง Movie E-News (เทปวันที่ 24 กันยายน 2552, หน้า52)

	เนื้อหา
เขาเขา	คนเรา ถ้าไม่โกหก มันต้องคิดด้วยเหวอะวะ มีคิดไม่ทันด้วยอะ นะฮะ เอาละ สำหรับ Movie e-news นะครับ แวดวงหนังไทยรอบสัปดาห์นี้ มีไร update กันบ้าง ไปลุยกันเลยฮะ
โอปอลล์	ครับผม
เขาเขา	มาเริ่มกันที่แวดวงหนังไทยรอบสัปดาห์ หอแต่แตกแหกกระเจิงยังไม่ทันเข้าฉาย ผู้กำกับงานเข้าชุกยิ่งกว่ายุง อย่าพลาดครับ พจน์ อานนท์
โอปอลล์ภาพยนตร์เรื่องต่อไป.....บ้าง
เขาเขา	มีภาพยนตร์ที่ชื่อน่ากลัวนะครับ ตายโง่
โอปอลล์	อื้อยแรง
เขาเขา	มีใครแสดงนำบ้างนั่น ต้องติดตามกันในเร็วๆ นี้
โอปอลล์สัปดาห์หน้าแล้ว ปุงปะลูงปุงปึง ปะลูงปุงปึง ปะลูงปุงปึง
เขาเขา	ปุงปะลูงปุงปึง ปะลูงปุงปึง ปะลูงปุงปึง ฟากค่ายหนังใหญ่อย่างสหมงคลฟิล์มเตรียมส่งหนังสยองขวัญล่าสุดเข้าฉายในเทศกาลหนังฮาโลวีน
โอปอลล์	ฮาโลวีน อยู่ดี ๆ สยองขวัญ ไปตามหนัง
เขาเขาถ่ายทอดภาพยนตร์.....ร่วมงานครั้งแรกของ.....

	เนื้อหา
โอบอลด์	(ต่อ).....พิสูจน์กับ ปึ้งปะล่งป้งปึ้ง ปะล่งป้งปึ้ง ปะล่งป้งปึ้ง
เซาเซา	ปึ้งปะล่งป้งปึ้ง ปะล่งป้งปึ้ง ปะล่งป้งปึ้ง.....ค่ายหนังอย่าง GTH
โอบอลด์	รักมาก
เซาเซา	เตรียมปล่อยหนังต่อเนื่อง จนถึงทะลूर้อยด้านของ 5 แพร่ง
โอบอลด์	กับรถไฟฟ้ามาหามะเธอที่ยังไม่เข้าฉาย กระแสแรงเหลือเกิน เข้าฉาย 15 ตุลาคมนี้
เซาเซา	เรียบร้อยไปแล้วนะครึบกับความจำสัน แต่รักฉันทยาวจาก.....ได้เข้าชิงรางวัล
โอบอลด์	ห๊ะ อ้อ ใหญ่ที่สุดของวงการภาพยนตร์ (หัวเราะ) ภาพยนตร์ออกสการ์ ส่วนฝันของคนไทยจะไปไกลถึงไหน ต้นปีหน้าต้องติดตามค่ะ
เซาเซา	จาก ปึ้งปะล่งป้งปึ้ง ปะล่งป้งปึ้ง ปะล่งป้งปึ้ง
โอบอลด์	ปึ้งปะล่งป้งปึ้ง ปะล่งป้งปึ้ง ปะล่งป้งปึ้ง
เซาเซา	เซาวลิต ศรีมันคงธรรม
โอบอลด์	โอบอลด์ ปาณิศรา พิมพ์ปรุ ค่ะ
เซาเซา	และทีมงาน Green Channel รวมถึง พี่อ๋านดงบังชินกิ น้องกันต์ แล้วยัง
โอบอลด์	ทีมงาน
เซาเซา	Green Channel

*หมายเหตุ หมายถึงข้อความที่ผู้วิจัยไม่สามารถถอดออกมาเป็นคำพูดได้

ลักษณะของผู้ดำเนินรายการขณะกำลังรายงานข่าวนั้น ผู้ดำเนินรายการจะนั่งก้มหน้าอ่านเนื้อหาข่าวที่ต้องรายงานตลอดทั้งช่วง โดยมีองค์ประกอบภาพในส่วนของการผลิตรายการโทรทัศน์ อย่างภาพกราฟฟิก แสดงเป็นรูปช่องคำพูด และมีภาษาต่างดาวปรากฏให้เห็นทางด้านข้างของภาพผู้ดำเนินรายการ ตามที่จะได้เห็นจากรูปภาพที่ 4.2

(20.33)

(20.36)

(20.57)

ภาพที่ 4.1 ภาพผู้ดำเนินรายการขณะรายงานข่าวในช่วง Movie E-News

จากเทปรายการ “ไถ่คุ้ม ต่วยเซี่ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 24 กันยายน 2552 หรือในสคริปต์หน้า 52

ประเด็นที่ 3 เป็นการนำเสนอเนื้อหาภาพยนตร์ที่เข้าใหม่ในแต่ละสัปดาห์โดยย่อประมาณสัปดาห์ละ 3-5 เรื่อง ตามแต่ละสัปดาห์นั้นๆ ว่าจะมีภาพยนตร์เข้าฉายกี่เรื่องด้วยกัน โดยที่ใช้ชื่อช่วงว่า “Movie E-View” ซึ่งภาพยนตร์ที่นำเสนอในรายการจะมีทั้งภาพยนตร์ไทย และภาพยนตร์ต่างประเทศ ผสมกันไปตามความมากน้อยของการเข้าฉายในแต่ละสัปดาห์ ซึ่งจะไม่มีการจำกัดค่าย หรือนำเสนอเฉพาะภาพยนตร์ที่ผลิตโดยบริษัทในเครือเดียวกัน

ตัวอย่างเนื้อหาโดยย่อของภาพยนตร์เรื่อง Bandslam กระโจนฝันให้सनโลก เช่น

“จาก High School Musical นะคะ วิล ชอบใช้ชีวิตอยู่แต่ในโลกของตัวเอง และในสมองของเขาก็เต็มไปด้วยเสียงดนตรี เมื่อแม่ของ วิล ได้งานใหม่ที่นิว เจอร์ซีย์ เขาจึงจำเป็นต้องย้ายโรงเรียนตาม ถึงแม้ว่าวัฒนธรรมในรั้วการศึกษาจะเป็นเหมือนกับที่ผ่านมา แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยตกยุคตกสมัยก็คือดนตรีร็อคแอนด์โรลล์ ซึ่งมันก็ทำให้เขาได้พบกับเพื่อนร่วมอุดมการณ์ร็อคสุดเปรี๊ยะที่ชื่อ แซม”

อีกทั้งยังมีการจัดอันดับความน่าสนใจของเนื้อหาภาพยนตร์ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนจากการโหวตของผู้ฟัง/ผู้ชมร่วมส่งข้อความ (sms) เข้ามาในรายการ ซึ่งมีคะแนนตั้งแต่ 5 ดาวจนถึงคะแนนติดลบในแต่ละเรื่อง ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.2

ตาราง 4.2 ตัวอย่างการจัดอันดับความน่าสนใจของภาพยนตร์ในช่วง Movie E-View (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 56)

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา โอบอลด์	สำหรับวันนี้ Movie e-view กับภาพยนตร์ 3 เรื่อง ได้ไปที่ดาวบ้าง	เสียง Jingle ให้ 3 ดาว
เขาเขา โอบอลด์	เริ่มจาก ภาพยนตร์แฟนเก่า คุณผู้ฟังโหวตมา	
เขาเขา โอบอลด์	ได้ไปที่ดาวไปลุ้นกันครับ Bandslam ได้ไป	เสียง Jingle ให้ 2 ดาว

	เนื้อหา	เสียง
เขาเซา โอบอลล์	(ต่อ) ครีป และ Ponyo on the Cliff by the Seaค่ะ	เสียง Jingle ให้ 4 ดาว

เนื้อหาในส่วนของภาพยนตร์ทั้ง 3 ประเด็นข้างต้น ผู้ดำเนินรายการจะใช้ข้อมูลดิบที่มีอยู่ใน การนำเสนอเนื้อหา และในระหว่างที่นำเสนอจะไม่มี การแตกประเด็นไปสู่เนื้อหาเรื่องอื่นๆ จะมีแค่การสอดแทรกความคิดเห็นของตัวเองเพียงสั้นๆ เกี่ยวกับภาพยนตร์ในเรื่องนั้น อาทิเช่น ในระหว่างการเล่าเรื่องย่อภาพยนตร์เรื่อง Ponyo on the Cliff by the Sea ผู้ดำเนินรายการหญิงได้เกิดความสงสัยในเรื่องของปลาทองว่าเป็นปลาน้ำเค็มหรือปลาน้ำจืด จึงได้ถามผู้ดำเนินรายการชายขึ้นมา ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.3 และเมื่อมีการพูดคุยกันเสร็จสิ้น ผู้ดำเนินรายการก็จะกลับเข้ามาสู่การเล่าเรื่องย่อต่อไป

ตาราง 4.3 ตัวอย่างการเล่าเรื่องย่อภาพยนตร์ในช่วง Movie E-View : Ponyo on the Cliff by the Sea (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 42)

	เนื้อหา
เขาเซา	เรื่องย่อ นะสะ เด็กน้อยวัย 5 ขวบ ไชสีเกะ (ฮิโรกิ โดอิ) และ ริสะ (โทโมโกะ ยามางุจิ) คุณแม่นิสัยมูทะลุของเขา อาศัยอยู่ด้วยกันในบ้านบนหน้าผาสูงติดทะเล วันหนึ่ง ไชสีเกะ ช่วยชีวิตปลาทอง
โอบอลล์	ปลาทองเป็นปลาน้ำเค็มหรือ
เขาเซา	อะไรนะ ปลาทองอะไร ปลาทองเป็นปลาน้ำจืด
โอบอลล์	แล้วไปอยู่ริมหาดได้ไง เออแล้วน้ำไปเนี่ยวน้ำ ไชสีเกะ
เขาเซา	มันอาจจะมีปลาทองที่เป็นพวกปลาน้ำจืด
โอบอลล์	เลี้ยงแกะรีเปล่า
เขาเซา	เฮ้ย หนึ่งเว้ย ซึ่งหัวติดอยู่ในโหลแยมเก่าๆ อ้อ ปลามันติดอยู่ในโหล เข้าใจปะ คือมันเป็นปลาน้ำจืดแหละ แต่มันติดอยู่ในโหล
โอบอลล์	บอลล์เป็นคนใจร้อน และไม่เคยมให้อีกประโยค ไซ้แล้ว fine fine fine
เขาเซา	วันหลังบอลล์ก็ตั้งใจฟังให้มันจบละกัน เข้าใจปะ เดี่ยวต้องมาขอโทษอีก ไชสีเกะจึงช่วยชีวิตเธอ จากนั้นเขาตั้งชื่อให้เธอว่า ไปเนี่ยว

ประเด็นที่ 4 เป็นการสัมภาษณ์ดารานักแสดง และผู้กำกับจากภาพยนตร์ไทยเรื่องต่างๆ เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจะปรากฏในรายการบางสัปดาห์เท่านั้น แต่ในบางครั้งอาจมีการสัมภาษณ์แขกรับเชิญในเรื่องที่นอกเหนือไปจากเรื่องของภาพยนตร์ด้วย โดยการสัมภาษณ์แขกรับเชิญในรายการนั้น จะมีรูปแบบทั้งการสัมภาษณ์แขกรับเชิญโดยตรงในสตูดิโอที่ใช้ถ่ายทำ และการสัมภาษณ์แขกรับเชิญผ่านทางโทรศัพท์

การสัมภาษณ์แขกรับเชิญในรายการ “ไก่อ๊ย ต่อยเขี่ย” ที่ปรากฏ จะมีลักษณะเนื้อหาที่แตกต่างกันไปตามแต่เรื่องราวของแขกรับเชิญที่ได้มีส่วนร่วมในการทำงานกับเรื่องภาพยนตร์นั้นๆ หรือตามแต่เรื่องราวที่ต้องการนำเสนอของแขกรับเชิญ ซึ่งจากช่วงการเก็บข้อมูลของผู้วิจัย ได้มีแขกรับเชิญมาสัมภาษณ์ในรายการทั้งหมด 7 ครั้งด้วยกัน ได้แก่

- 13 สิงหาคม 2552 ปกรณ์ ลัม (โดม) สัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์

การสัมภาษณ์ ปกรณ์ ลัม (โดม) เป็นการสัมภาษณ์ในเรื่องของการได้มีส่วนร่วมทำงานในภาพยนตร์เรื่อง 5 แพร่ง โดยการร้องเพลงประกอบภาพยนตร์เป็นครั้งที่ 2 หลังจากที่เคยร้องประกอบมาแล้วในภาคแรก ซึ่งจะกล่าวถึงการทำงานว่ามีความยากง่ายเพียงใดทั้งการร้องเพลง และการถ่ายทำมิวสิกวิดีโอ

- 10 กันยายน 2552 ปวีณ ภูริจิตปัญญา, ทงยศ สุขมากอนันต์ และภาคภูมิ วงศ์ภูมิ ทีมผู้กำกับ และจิรายุ ละอองมณี (แก้ว), ชาลี ไตรรัตน์ (แน็ก) และวรเวช ดานุวงศ์ (แดน) ทีมนักแสดงจากภาพยนตร์ 5 แพร่ง

การสัมภาษณ์ผู้กำกับและนักแสดงจากภาพยนตร์เรื่อง 5 แพร่ง จะเป็นการพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับการทำงานทั้งในส่วนการกำกับ และการแสดงในแต่ละตอนจาก 5

เรื่องราวที่นำเสนอในภาพยนตร์ อีกทั้งยังพูดถึงเรื่องการถูกลักลอบแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ของภาพยนตร์เรื่องนี้

- 24 กันยายน 2552 ภูวนาท คุณผลิน (อัน) สัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์

การสัมภาษณ์ ภูวนาท (อัน) ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ดำเนินรายการของคลื่นเอ-ไทม์ โดยได้สัมภาษณ์ถึงความคิดเห็นในเรื่องของความชื่นชอบที่มีต่อศิลปิน Madonna เนื่องจากความชื่นชอบเป็นการส่วนตัว รวมถึงเป็นการสัมภาษณ์เพื่อโปรโมตงาน Madonna Celebrationที่กำลังจะเกิดขึ้นในสุดสัปดาห์นั้น

- 1 ตุลาคม 2552 พจน์ อานนท์ ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง หอแต้วแตก แหกกระเจิง

การสัมภาษณ์ พจน์ อานนท์ เป็นการสัมภาษณ์ในเรื่องของการทำงานในฐานะผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องหอแต้วแตก แหกกระเจิง ซึ่งเป็นภาค 2 ของการได้มำกำกับอีกครั้ง ซึ่งในครั้งนี้ พจน์ ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการทำงานนอกเหนือจากการเป็นผู้กำกับ ก็คือ การคัดเลือกนักแสดง การเลือกสถานที่ หรือจัดหาเครื่องแต่งกายเองทั้งหมด เป็นต้น

- 8 ตุลาคม 2552 อติสรณ์ ตรีสิริเกษม (ปิ้ง) ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องรถไฟฟ้ามาหานะเธอ สัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์

การสัมภาษณ์ อติสรณ์ ตรีสิริเกษม (ปิ้ง) เป็นการพูดถึงที่มาของการสร้างภาพยนตร์เรื่อง รถไฟฟ้ามาหานะเธอ ซึ่งกำลังจะเข้าฉาย อีกทั้งยังพูดถึงเรื่องราวโดยย่อของภาพยนตร์, การคัดเลือกนักแสดง และกระบวนการทำงานในขณะนั้น

- 15 ตุลาคม 2552 - สายทิพย์ มนตรีกุล ณ อยุธยา (พีชอด), นภาพร ไตรวิทย์วารีกุล (พีช้อย) และวรฤทธิ ไวรเจียรนัย (เอส)

การสัมภาษณ์ทั้ง 3 คนนั้น เป็นการสัมภาษณ์ถึงเรื่องราวในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กที่ทั้ง 3 ทำขึ้นมาว่าเนื้อหาในแต่ละเล่มเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรบ้าง โดยเล่มแรกมีชื่อหนังสือว่า ขอเพลงให้ตัวเองหน่อย ซึ่งเป็นของคุณสายทิพย์ (พีชอด) และคุณนภาพร (พีช้อย) เป็นการรวบรวมเรื่องราวของผู้ฟังที่โทรเข้ามาแล้วเรื่องราวความรักในรายการ Club Friday โดยจะมีการนำเอาบทเพลงที่สอดคล้องกับตอนนั้นๆ มาประกอบด้วย และเล่มที่ 2 มีชื่อว่า หนังสือการเดินทางของเอส เป็นเรื่องเล่าจากประสบการณ์ในการเดินทางไปประเทศต่างๆ ของวรฤทธิ (เอส)

- อติสรณ์ ตรีสิริเกษม (ปิ้ง) ผู้กำกับ และคริส หอวัง, อังศุมาลิน สิริภักดิ์ดีเมธา (แพทตี้) นักแสดงจากภาพยนตร์เรื่อง รถไฟฟ้ามาหานะเธอ
- ธีรเดช วงศ์พัวพันธ์ (เคน) สัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์

การสัมภาษณ์ผู้กำกับ และนักแสดงจากภาพยนตร์เรื่อง รถไฟฟ้ามาหานะเธอ เป็นการสัมภาษณ์ในเรื่องของขั้นตอนในการทำงานต่างๆ เช่น ความเหมาะสมในการคัดเลือกนักแสดงให้เข้ากับแต่ละบทบาท, ความยากง่ายในการถ่ายทำ และพูดถึงรายได้ของภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จอย่างมากในการเข้าฉายวันแรก ในช่วงท้ายของการสัมภาษณ์ ได้มีการต่อสายถึงธีรเดช (เคน) โดยนักแสดงคนอื่นๆ โดยเป็นการพูดถึงความประทับใจในการได้ร่วมงานกันของแต่ละคน

- 22 ตุลาคม 2552 อารักษ์ อมรศุภศิริ (เป้) และเจสสิกา ภาสะพันธุ์ (เจสซี่)
นักแสดงนำจากภาพยนตร์เรื่องเฉือน

การสัมภาษณ์นักแสดงทั้ง 2 จากภาพยนตร์เรื่องเฉือน เป็นการพูดถึงการทำงานในภาพยนตร์เรื่องนี้ ไม่ว่าจะเรื่องของการได้รับเลือกให้เข้ามาแสดงในภาพยนตร์ การได้ทำงานร่วมกันครั้งแรกระหว่างอารักษ์กับเจสสิกา และกับตัวผู้กำกับเองด้วย หรือเรื่องของประสบการณ์จากการแสดงในเรื่องนี้ เป็นต้น

การสัมภาษณ์แขกรับเชิญต่างๆ ที่มาร่วมในรายการ ไม่ว่าจะเป็นการสัมภาษณ์แขกรับเชิญที่เข้ามาร่วมในรายการ หรือการสัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์ ผู้ดำเนินรายการจะมีการใช้แนวทางของประเด็นคำถามที่ทางรายการได้เตรียมไว้ส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งผู้ดำเนินรายการจะมีการดึงข้อมูลจากการตอบของแขกรับเชิญนำมาใช้ในการสร้างบทสนทนาต่อไปได้เรื่อยๆ ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะของการสื่อสารสองทาง การไหลของข้อมูลในส่วนนี้จึงมากพอที่จะทำให้การพูดคุยนั้นยังคงอยู่ในประเด็นเดิม

นอกจากเรื่องของภาพยนตร์ซึ่งเป็นประเด็นหลักที่จำเป็นต้องปรากฏในรายการ ผู้วิจัยยังพบว่า ช่วงเวลาที่เหลือในรายการจากการนำเสนอเรื่องราวของภาพยนตร์นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นช่วงของการพูดคุย ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยกันระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยตนเอง, การโปรโมตกิจกรรมหรือผลงานของบริษัท หรือการพูดคุยในเรื่องของหัวข้อสนทนาประจำวัน (sms) ระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ฟัง/ผู้ชม ซึ่งจะถูกลดแทรกอยู่ในทุกช่วงของรายการตลอดระยะเวลาเกือบ 2 ชั่วโมงในการดำเนินรายการ

ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.4 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงรูปแบบการดำเนินรายการ “ไต่คีย์ ต่อย เชื้อ” ที่ออกอากาศทุกวันพฤหัสบดีอย่างคร่าวๆ ว่าในแต่ละช่วงของรายการนั้น มีการนำเสนอ หรือพูดคุยในประเด็นใดบ้าง โดยจะเห็นได้ว่าการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับภาพยนตร์จะมีปรากฏอยู่เกือบทุกช่วงของรายการ แต่ระยะเวลาในการนำเสนอจะเป็นเพียงช่วงสั้นๆ เท่านั้น นั่นหมายถึง

ช่วงเวลาที่เหลือทั้งหมด ที่เป็นช่วงของการพูดคุย ผู้ดำเนินรายการจะต้องดำเนินรายการโดยไม่มีสคริปต์ หรือไม่มีข้อมูลจากทางรายการประกอบในการนำเสนอรายการ

ตาราง 4.4 แสดงเวลาการดำเนินรายการ “ไก่อู้ย ตู๋ยเขีย” ที่ออกอากาศทุกวันพฤหัสบดี

เวลา (น.)	การดำเนินรายการ
(~18 นาที) 21.15	ช่วงที่ 1 EFM Check in เพลงเปิดเข้ารายการ ผู้ดำเนินรายการพูดคุย/กล่าวถึงหัวข้อสนทนาประจำวัน (sms) สปอตโฆษณา
(~12 นาที) 21.36	ช่วงที่ 2 ผู้ดำเนินรายการพูดคุย/อ่านข้อความ (sms)
(~2 นาที)	Thailand box office report สรุปรูป 5 อันดับภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ผู้ดำเนินรายการพูดคุย/อ่านข้อความ (sms) สปอตโฆษณา
(~5 นาที) 21.51	ช่วงที่ 3 ผู้ดำเนินรายการพูดคุย/โปรโมตกิจกรรมของบริษัท -----ข่าวต้นชั่วโมงที่ 2/สปอตโฆษณา-----
(~18 นาที) 10.15	ช่วงที่ 4 E-like soundtrack เพลงประกอบภาพยนตร์ ▪ Movie E-News รายงานข่าวเกี่ยวกับวงการภาพยนตร์ไทย ผู้ดำเนินรายการพูดคุย/อ่านข้อความ (sms) ▪ สัมภาษณ์แขกรับเชิญในรายการ (ซึ่งจะปรากฏแค่เพียงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง) สปอตโฆษณา
(~10 นาที) 10.36	ช่วงที่ 5 ผู้ดำเนินรายการพูดคุย/อ่านข้อความ (sms)

เวลา (น.)	การดำเนินรายการ
(~5 นาที)	ช่วงที่ 5 (ต่อ) Movie E-View นำเสนอเนื้อหาภาพยนตร์เข้าใหม่โดยย่อ ผู้ดำเนินรายการพูดคุย/อ่านข้อความ (sms) สปอตโฆษณา
(~10 นาที)	ช่วงที่ 6
10.49	ผู้ดำเนินรายการพูดคุย/อ่านข้อความ (sms) ผู้ดำเนินรายการสรุปการจัดอันดับ Movie E-View/สรุปข้อความ (sms) ที่ชนะเลิศ
11.00	EFM Check out เพลงปิดรายการ

จากช่วงเวลาส่วนใหญ่ของรายการที่เป็นช่วงของการพูดคุย โดยที่ไม่ได้มีการวางบท หรือเตรียมสคริปต์ไว้ล่วงหน้า ทำให้ผู้ดำเนินรายการจำเป็นต้องใช้การตอบสนองด้วยการใช้คำพูด หรือท่าทาง จากบรรยากาศ, สภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบกาย หรือจากประสบการณ์ที่ตนเองมี ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นลักษณะการดำเนินรายการด้วยการใช้บทเปิด (Improvisation) เข้ามาช่วยนั่นเอง

Brian Way ผู้เขียนหนังสือเรื่อง “พัฒนาความคิดโดยการแสดงละคร” (Development through Drama) กล่าวไว้ว่า กระบวนการบทเปิดสามารถเกิดจากปัจจัยต่างๆ ก็คือ การอาศัยจินตนาการ อารมณ์ ความรู้สึก และความคิดสร้างสรรค์ ประกอบกับสภาพแวดล้อมในขณะนั้นเป็นตัวช่วยกระตุ้นให้เกิดการแสดงออกเป็นการกระทำ หรือการพูดคุยสนทนา ซึ่งจะมีทั้งความสดและความต่อเนื่อง

เมื่อมีการนำภาพรายการวิทยุมาปรากฏบนสื่อโทรทัศน์ ผู้ดำเนินรายการไม่สามารถดำเนินรายการวิทยุโดยใช้เสียงถ่ายทอดเพียงอย่างเดียวได้ เพราะสื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่เห็นภาพ ถ้าภาพที่ปรากฏเป็นเพียงภาพการดำเนินรายการวิทยุตามปกติของผู้ดำเนินรายการทั้ง 2 อาจไม่เพียงพอต่อการดึงดูดให้ผู้ชมสนใจมารับชมผ่านสื่อโทรทัศน์ได้ ผู้ดำเนินรายการจึงต้องมีการใช้วิธีการนำเสนอเพื่อสอดรับกับสื่อใหม่ที่เกิดขึ้น การใช้บทเปิด (Improvisation) ของผู้ดำเนิน

รายการดังกล่าว จึงสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในส่วนของบทรูปภาพ และวิธีการนำเสนอต่างๆ ได้อีกด้วย

จากการวิจัยเพื่อศึกษาลักษณะของบทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อ๊ะๆ ตูยเขี่ย” สามารถพบบทเปิดใน 2 ลักษณะใหญ่ๆ ได้แก่

1. ลักษณะของบทพูดในการดำเนินรายการ
2. ลักษณะการใช้สีหน้าท่าทาง และน้ำเสียง

1. ลักษณะของบทพูดในการดำเนินรายการ

การดำเนินรายการพูดคุย (Talk Program) วิทยูหรือรายการโทรทัศน์ ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการจัดทำรายการที่จะขาดเสียไม่ได้ก็คือ ซึ่งบทพูด ก็คือ การติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่ง ที่ผู้ดำเนินรายการเปรียบเสมือนกับผู้ส่งสาร ส่งสาร ก็คือส่งเนื้อหารายการที่มาจากบทพูดในเรื่องราวต่างๆ ไปยังผู้รับสาร คือผู้ฟัง/ผู้ชมรายการ ฉะนั้นหากไม่มีสาร กระบวนการสื่อสารย่อมเกิดขึ้นไม่ได้ การดำเนินรายการเช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากเนื้อหาย่อมปราศจากตัวรายการ

ซึ่งลักษณะของบทพูดที่ปรากฏในรายการ มีดังต่อไปนี้

1.1 เรื่องเกี่ยวกับตัวผู้ดำเนินรายการ

ในการดำเนินรายการพูดคุยโดยไม่ได้มีการเตรียมบทสนทนาไว้ล่วงหน้า ซึ่งหมายถึง ตัวผู้ดำเนินรายการจำเป็นต้องนึกคิดเรื่องราวต่างๆ ออกมาเพื่อใช้ในการพูดคุยให้รายการนั้นสามารถดำเนินต่อไปได้อย่างไม่ติดขัด ซึ่งสิ่งแรกที่ผู้ดำเนินรายการสามารถนึกถึงขึ้นมาได้ง่ายที่สุด ก็ย่อมเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้ดำเนินรายการมากที่สุด ซึ่งก็คือ เรื่องราวของตัวผู้ดำเนินรายการนั่นเอง

การถ่ายทอดเรื่องราวของตัวเองผ่านบทเปิด (Improvisation) นั้น เรื่องราวที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มักจะเกี่ยวกับผู้ดำเนินรายการหญิงเป็นหลัก เนื่องจากผู้ดำเนินรายการหญิงจะเป็นคนที่มีความสามารถในการดัดเรื่องต่างๆ รอบตัวมาถ่ายทอดในรายการได้ ประกอบกับผู้ดำเนินรายการชายจะเป็นคนคอยช่วยเปิดประเด็น หรือส่งบทสนทนาให้กับผู้ดำเนินรายการหญิงอยู่ตลอด ทำให้การพูดคุยจึงมีการตอบโต้กันไปมา

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ดำเนินรายการ จะมีลักษณะเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความเป็นไปในเรื่องต่างๆ ของผู้ดำเนินรายการในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรอบตัวที่เกิดขึ้นประจำ, เรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งที่คุณดำเนินรายการชื่นชอบ หรือเรื่องราวที่ตัวผู้ฟัง/ผู้ชมนั้นต้องการฟังผู้ดำเนินรายการพูดถึงบ่อยๆ ก็จะมีการส่งข้อความ (sms) เข้ามาถามหรือส่งมาในลักษณะหยอกล้อผู้ดำเนินรายการ อาทิเช่น เรื่อง สถานะทางความรัก, ผลงานหรือกิจการที่ปรากฏอยู่ของผู้ดำเนินรายการ เป็นต้น ซึ่งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ดำเนินรายการที่ปรากฏมีด้วยกันทั้งหมด 2 ประเด็น คือ

1.1.1 เรื่องราวของความรัก

ผู้วิจัยพบว่าเนื้อหาในเรื่องเกี่ยวกับความรักของผู้ดำเนินรายการหญิงที่มักจะกล่าวถึงในรายการ จะมีด้วยกัน 2 ลักษณะ ก็คือ ลักษณะแรก จะเป็นการพูดถึงสถานะทางความรักของตัวเองว่ายังโสดอยู่ ซึ่งจะมีการเน้นย้ำหลายๆ ครั้ง จากผู้ดำเนินรายการทั้ง 2 เมื่อมีการพูดถึงเรื่องความรักขึ้นมา เช่น ผู้ดำเนินรายการชายพูดว่า “เมื่อวานคุยกับน้องโพลล์ แล้วรู้ว่าน้องโพลล์ตอนนี้โสดสนิทมากจริงๆ.....ไม่มีใครกล้ามาดิงทั้ง ไม่มีใครกล้ามาจีบ เพราะว่า คิดว่ามีแฟนแล้ว” และผู้ดำเนินรายการหญิงได้ตอบเน้นย้ำกลับว่า “โสดสนิททุกเม็ด”

เมื่อมีการพูดถึงเรื่องของความโสด ทำให้ผู้ดำเนินรายการโยงเรื่องไปสู่เรื่องความน้อยอกน้อยใจที่ไม่มีใครเข้ามาในชีวิตรัก และจึงมีการพูดถึงเรื่องของผู้ชายในอนาคตของผู้ดำเนินรายการขึ้นมาอีกด้วย เช่น จากการที่ผู้ดำเนินรายการหญิงพูดในลักษณะตัดพ้อว่า “โพลล์ถามคุณใจ ภาณู

พล ใจ ทำไม่ฉันไม่มีแฟนวะ” หรือตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.5 “ไม่มีใครเข้ามา เปิดสุดตัวแล้วจะเปิดประตูแล้วเอาตะขอเกี่ยวแล้วด้วย.....เออ เข้ามาจับบ้างก็ยังมีดี ถ้ามชื้อหน่อยก็ได้”

ผู้ดำเนินรายการพูดถึงผู้ชายที่จะเข้ามาจับว่า “ถ้าจะจับปอลล์ ส่งกระจกว่าคล้ายพิททองเจี๊วรีเปล่า...ยิ่งคล้าย ทำอาชีพอะไร ปอลล์ไม่แคร์จริงๆ ปอลล์มีรายได้ ปอลล์ดูแลเอง....เดินเข้ามา แลกบัตรเลย ปอลล์เข้าตีกพฤษ์ สุกร์ และก็แลกบัตรเข้ามา”

หรือเป็นการคาดเดาถึงแฟนของผู้ดำเนินรายการในอนาคตว่า “ไม่แน่หรอก โอปอลล์ อาจจะได้แฟนฝรั่งก็ได้ แล้วก็แบบ ลูกครึ่ง พอดีๆ” เป็นต้น

ตาราง 4.5 บทพูดในรายการ “ไก่อ๋ม คู่ยี่เย” ประเด็นเกี่ยวกับความรัก (เทปวันที่ 29 ตุลาคม 2552, หน้า 61)

	เนื้อหา
	(จากการเล่าเรื่องย่อภาพยนตร์...โอปอลล์พูดถึงตัวละคร ในภาพยนตร์เรื่องจีเซ่ โกยแล้วจ้า)
โอปอลล์	อ่านนอยสิ อ่านนอย เราต้องเป็นคนเปิดกว้าง เข้าใจพี่ไช้มะ พี่ไม่ป็นสาวเปิดการ์ด เปิดกว้าง
เขาเขา	มากหรอก เรายอมหมด เข้าใจ
โอปอลล์	กว้างมากมัย
เขาเขา	ยอมหมด เข้าใจอะ
โอปอลล์	เปิดกว้างมากมัย
เขาเขา	ไม่มีใครเข้ามา เปิดสุดตัวแล้วจะ เปิดประตูแล้วเอาตะขอเกี่ยวแล้วด้วย
โอปอลล์	อยากให้มีใครเข้ามาสิงร่างบ้าง
เขาเขา	เปิด เออ เข้ามาจับบ้างก็ยังมีดี ถ้ามชื้อหน่อยก็ได้
โอปอลล์	เพราะฉะนั้นแล้ว บอกคุณผู้ชมไว้เลยนะครึบว่า น้องผมคนนี้ ไสดจริงๆ ตอนนี 100% นะฮะ ไม่
เขาเขา	ต้องกักเลย ถ้าจะเดินมาจับเค้า มีไรบ้างอะ สรรพคุณ
โอปอลล์	หน้าเก้
เขาเขา	รูปรส กลิ่น เสียง หมายถึงว่าคนที่เข้ามา
โอปอลล์	ก็ขอคนที่
เขาเขา	มีอายุหน่อย

	เนื้อหา
โอบอลล์	(ต่อ)
โอบอลล์	มีอายุ
เซาเซา	ละก็ดูเซอร์ๆ นิดนึง
โอบอลล์	หยุดระบุได้ปะ
เซาเซา	โดยเฉพาะสถุนนี่ชอบมาก แล้วไรอีก สรรพคุณต้องมีไรอีก เค้าจะได้มั่นใจเวลาเดินเข้ามาจับ
โอบอลล์	ถ้าจะจับบอลล์ สองกระจกว่าคล้ายพีท ทองเจือรีเปล่า
เซาเซา	อ้อ
โอบอลล์	ยิ่งคล้าย ทำอาชีพอะไร บอลล์ไม่แคร์จริงๆ บอลล์มีรายได้ บอลล์ดูแลเอง
เซาเซา	โอเค ขอให้หน้าคล้ายเหมือนพีท
โอบอลล์	เดินเข้ามา แลกบัตรเลย บอลล์เข้าตีกพฤษ ศุกร์ และก็แลกบัตรเข้ามา
เซาเซา	หรือเจอข้างนอกก็เดินเข้ามาเลย ถ้ามั่นใจว่าหน้าคุณเนี่ย เหมือนพีท ทองเจือ
โอบอลล์	น่ารักจังเลยอะ

ลักษณะที่ 2 ในเนื้อหาเรื่องของการรักที่ปรากฏ ก็คือ การหยอกล้อกันในประเด็นข่าว ชุบซิบที่ปรากฏตามสื่อต่างๆ ของตัวผู้ดำเนินรายการทั้งสอง ซึ่งในช่วงที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลนั้น ผู้ดำเนินรายการชายมีข่าวเพียงเล็กน้อยกับแฟน และผู้ดำเนินรายการหญิงเป็นข่าวกับผู้ชายนอกวงการ คนหนึ่ง ทำให้ประเด็นของเรื่องราวนี้จึงได้รับการหยิบยกขึ้นมาหยอกล้อกันบ่อยครั้ง

ในกรณีของผู้ดำเนินรายการหญิง เมื่อถูกถามถึงเรื่องของข่าวที่เกิดขึ้น ผู้ดำเนินรายการ มักจะไม่ค่อยยอมรับเรื่องดังกล่าวสักเท่าไร แต่ก็จะไม่ปฏิเสธออกมาชัดเจน ทำให้การสนทนาในเรื่องนี้มีการโต้ตอบกันไปมาได้มากพอสมควร อาทิเช่น จากที่ผู้ดำเนินรายการเป็นข่าวกับนายแบบ คนหนึ่ง ผู้ดำเนินรายการชายได้มีการหลอกถามผู้ดำเนินรายการหญิงถึงข่าวที่เกิดขึ้นว่า “โอเค อะ เคลียร์มา น้องศิรินทร์เคลียร์มา.....เพื่อนกันใช่ปะ แล้วช่วงนี้เจอบ่อยปะ.....อาทิตย์หนึ่งก็วัน.....ไม่ได้เล่น เอาเรื่องจริง”

ผู้ดำเนินรายการมีการตอบในเชิงปฏิเสธแบบมีเลศนัยว่า “พูดไร เพื่อนกัน.....ก็นานๆ เจอทีจะเล่นไทม์อะ.....แหมมี.....จะเล่นไทม์อะ”

หรือตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.6 จากการถามขึ้นมาของผู้ดำเนินรายการชายว่า “ทุกเรื่องมันต้องมีมูลบ้างแหละ.....ตอนนี้หลายคนสงสัยว่า เอ๊ะ มีความรักอยู่รึเปล่า อาฮะ อันนี้บอกไม่ได้อยู่แล้วใช้มะ”

ผู้ดำเนินรายการหญิงก็จะใช้การตอบในเชิงกึ่งรับกึ่งปฏิเสธคล้ายเดิมว่า “อาจจะมีคนเข้ามาในชีวิต แต่ก็ไม่ใช่แฟน.....มันก็ไม่ได้คุยแบบแฟน.....รู้จักมานานแล้ว ก็เป็นเพื่อนกันเลย...กินข้าวกับเพื่อน ผิดหรือ ที่จะเล่นกับหนูใช้มั้ย” เป็นต้น

ตาราง 4.6 บทพูดในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับความรัก (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 14)

	เนื้อหา
	(จากข้อความทางโทรศัพท์....โอบอลล์กล่าวถึงข้อความที่คนทางบ้านส่งมาว่าทำให้ปวดหัว)
เขาเขา	พี่ว่าแกไม่ได้ปวดหัวเรื่องนี้ แกปวดหัวเรื่องอื่นแหละ
โอบอลล์	เรื่องอื่นไรวะ โอ้ย..... พี่เขาหยุดคิด สร้างเรื่องได้มั้ย หนูไม่มีปัญหาชีวิต
เขาเขา	หยุดคิดสร้างเรื่อง ดูๆ ไล่ไฟพี่อีกแล้ว
โอบอลล์	หนูไม่มีปัญหาไรเลย
เขาเขา	ทุกเรื่องมันต้องมีมูลบ้างแหละ
โอบอลล์	อะๆ หนูมีปัญหาอะไร
เขาเขา	น้องไม่มีปัญหาอะไร แต่น้องมีปัญหาคือ น้องมีความรู้สึกว่ามันตอนนี้หลายคนสงสัยว่า เอ๊ะ มีความรักอยู่รึเปล่า อาฮะ อันนี้บอกไม่ได้อยู่แล้วใช้มะ
โอบอลล์	ไม่ได้มีอะไร เอ่อ
เขาเขา	เห็นมะ คนเราอะ ถ้ามัน 100% หรือว่ามันบริสุทธิ์ใจ มันไม่กุกกักอยู่แล้ว
โอบอลล์	มันไม่มีไง
เขาเขา	มีมั้ย
โอบอลล์	ไม่มี
เขาเขา	ก็คือ ราบรื่น ใช้ชีวิตปกติ
โอบอลล์	ปกติ อาจจะคนเข้ามาในชีวิต แต่ก็ไม่ใช่แฟน
เขาเขา	ก็มีคนมาคุยๆ บ้าง
โอบอลล์	มันก็ไม่ได้คุยแบบแฟน

	เนื้อหา
เขาเขา	(ต่อ)
โอบอลด์	ก็แบบ อ้อ เพิ่งเรียนรู้กันอะไอย่างนี้
เขาเขา	ไม่เรียนรู้ รู้จักมานานแล้ว ก็เป็นเพื่อนกันเลย
โอบอลด์	อ้อ แล้วมีกินขังกินข้าวปะ
โอบอลด์	กินข้าวกับเพื่อน ผิดหรือ พี่จะเล่นกับหนูใช่ไหม

ถ้าเป็นการพูดถึงเรื่องความรักในกรณีของผู้ดำเนินรายการชายนั้น เนื้อหาส่วนใหญ่จะสื่อความหมายออกมาในแนวทางตัดพ้อ หรือไม่ก็เป็นการเสียดสีถึงความรักของตัวเองตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.7 ผู้ดำเนินรายการชายกล่าวต่อจากการสนทนาเรื่องของผู้ดำเนินรายการหญิงว่า “โอเค พี่เข้าใจผู้หญิงละ ซึ่งผู้หญิงก็เป็นอย่างนี้แหละครับ พอเราจะเข้าใจ คำก็ไม่ยอมให้เราเข้าใจ...แต่พอรู้เรื่องอ้อ เราไม่เข้าใจจริงๆ ก็หาว่าเรา ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเค้า” ซึ่งผู้ดำเนินรายการหญิงมีการตอบกลับว่า “อันนี้ขั้นไม่เกี่ยวนะ...หนูไม่เกี่ยวกับเรื่องพี่นะ” ทำให้ทราบได้ว่าข้อความที่ผู้ดำเนินรายการชายพูดถึงนั้นเป็นเรื่องของตัวเอง

ตาราง 4.7 บทพูดในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับความรัก (เทปวันที่ 20 สิงหาคม 2552, หน้า 4)

	เนื้อหา
เขาเขา	(จากบทสนทนาของโอบอลด์...ที่กล่าวถึงเรื่อง เพื่อนสนิทโอบอลด์ได้พูดกับผู้ชายที่เข้ามาจีบโอบอลด์ว่า โอบอลด์นั้นนมนาน)
เขาเขา	แค่สรีระเป็นสิ่งที่ทำให้เราแบบว่า
โอบอลด์	พี่ไม่มีสิทธิ์ มีดีทุกอย่างมันเป็นเรื่องจริง มันเป็นการใส่ใครของคนชั่วอีก
เขาเขา	โอเค พี่เข้าใจผู้หญิงละ ซึ่งผู้หญิงก็เป็นอย่างนี้แหละครับ พอเราจะเข้าใจ คำก็ไม่ยอมให้เราเข้าใจ
โอบอลด์	อันนี้ขั้นไม่เกี่ยวนะ
เขาเขา	แต่พอรู้เรื่องอ้อ เราไม่เข้าใจจริงๆ ก็หาว่าเรา ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเค้า
โอบอลด์	หากขั้นต้องรอ หากขั้นต้อง หนูไม่เกี่ยวกับเรื่องพี่นะ

หรือตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.8 ประโยคที่ผู้ดำเนินรายการหญิงพูดว่า “พี่ยังเคยเป็นที่หนึ่ง ฮ่าๆๆ...หรือไม่กี่ ตอนที่พี่ยังไม่รู้ พี่ก็เป็นทีหนึ่ง” และผู้ดำเนินรายการชายมีการตอบกลับในเรื่องนี้ว่า “โอเค...แต่อยากบอกว่า รู้มั้ยเค้าเจ็บ....ไม่ต้องๆ ไม่ต้องมาบิวท์ให้พี่ พี่ปกติดีแล้ว” เป็นต้น จากคำพูดในบทสนทนาในเรื่องของการเป็นที่หนึ่ง ผู้ดำเนินรายการชายไม่มีการปฏิเสธถึงการหยอกล้อของผู้ดำเนินรายการหญิง แต่จะเป็นไปในแนวทางยอมรับเสียมากกว่า

ตาราง 4.8 บทพูดในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับความรัก (เทปวันที่ 29 ตุลาคม 2552, หน้า 23)

	เนื้อหา
	(เขาเซกคิงเกิดผิด เป็นจิงเกิดจัดอันดับภาพยนตร์ อันดับที่ 3)
โอปอลล์	ไม่จริง พี่จัดอันดับอะไรอะ
เขาเซก	ให้ปอลล์อยู่อันดับ 3 ทำไมอะ พี่จัดให้ปอลล์อยู่อันดับ 3 ไม่ได้หรือ
โอปอลล์	หึ
เขาเซก	หรือว่าปอลล์อยากอยู่อันดับ 1
โอปอลล์	ปอลล์ไม่เคยอยู่อันดับ 1 อยู่แล้ว
เขาเซก	จริงหรือ เรื่องจริงไซ้มัย ทีหนึ่งไม่ไหว....เราไฟลั่มเดียวกันนะเนี่ย
โอปอลล์	พี่ยังเคยเป็นที่หนึ่ง ฮ่าๆๆ
เขาเซก	อ่าวหรือ
โอปอลล์	หรือไม่กี่ ตอนที่พี่ยังไม่รู้ พี่ก็เป็นทีหนึ่ง
เขาเซก	โอเค
โอปอลล์	เจ็บเนอะ
เขาเซก	Thailand Box Office Report ครับ ติดตามได้ในสัปดาห์หน้า แต่อยากบอกว่า รู้มั้ยเค้าเจ็บ
โอปอลล์	ปอลล์ร้องให้ให้พี่เขา ปอลล์ไม่มีเรื่องไร ปอลล์ไสมาก
เขาเซก	ไม่ต้องๆ ไม่ต้องมาบิวท์ให้พี่ พี่ปกติดีแล้ว แหมมาร้องให้ให้พี่เขา ร้องให้ให้ความรักของตัวเอง
โอปอลล์	เถอะ
โอปอลล์	ชั้นไม่มี
เขาเซก	ก็นั่นไง น่าเศร้ากว่าพี่
โอปอลล์	ทำไมชีวิตชั้นถึงไม่มีใครมาจีบ

จากตัวอย่างข้างต้น บทพูดในเรื่องของความรัก ซึ่งเป็นเรื่องของผู้ดำเนินรายการเองนั้น การใช้บทเปิด (Improvisation) ของผู้ดำเนินรายการในการสร้างบริบทเรื่องนี้ ส่วนมากจะถูกสร้างขึ้นมาจากตัวผู้ดำเนินรายการ และจากการสนทนาระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกันเองผ่านการใช้บทเปิด ทั้งหมดนี้ แสดงให้เห็นว่า บทพูดในเรื่องความรักนี้จะเป็นเรื่องที่คุณดำเนินรายการสามารถหยิบขึ้นมาพูดได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องใช้การอ้างอิงกันในเรื่องของบริบทเพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ฟัง/ผู้ชม

1.1.2 เรื่องของผลงาน และความชื่นชอบของผู้ดำเนินรายการ

บริบทในเรื่องของผลงานของผู้ดำเนินรายการ อาจหมายรวมถึง ผลงานในวงการบันเทิง ไม่ว่าจะเป็นผลงานทางด้านละคร, ภาพยนตร์, พิธีกร เป็นต้น และกิจการธุรกิจส่วนตัวอื่นๆ ที่ทำควบคู่ไปกับการเป็นผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเชียว” เช่น กิจการกาแฟมงคล หรือกิจการขายหอยจ๊อของผู้ดำเนินรายการนั่นเอง ส่วนในเรื่องความชื่นชอบของผู้ดำเนินรายการที่ปรากฏในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยศึกษา ได้แก่ การเล่นฟิตเนส และการพูดถึงอาหารที่ผู้ดำเนินรายการหญิงโปรดปราน ซึ่งก็คือ ใส่อ่อน เป็นต้น

ตัวอย่างบทพูดในเรื่องผลงานของผู้ดำเนินรายการที่พบมากที่สุด ก็คือ ผลงานละครซิทคอมเรื่อง เนื้อคู่ประตูดัดไป (ปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเรื่องใหม่เป็น เนื้อคู่อยากรู้ว่าใคร) ที่ผู้ดำเนินรายการหญิงร่วมแสดงตั้งแต่ปี พ.ศ.2551 ซึ่งในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยกำลังศึกษาอยู่นั้น ละครเพียงปีที่ 1 ไปไม่นาน แต่ด้วยมีการปรับผังรายการของทางสถานีเดิม ทำให้ทางบริษัทต้องหาสถานีใหม่ในการออกอากาศ การที่ผู้ดำเนินรายการพูดถึงเรื่องนี้ บทพูดจึงมีลักษณะของความน้อยอกน้อยใจ และปลอบใจตนเอง

อาทิเช่น จากข้อความที่ส่งเข้ามาในหัวข้อ “อยากวินอะไร เหยียงมาได้ทาง sms” โดยมีการกล่าวถึงละคร เนื้อคู่ประตูดัดไปว่า “เนื้อคู่ประตูดัดไปอะพี่บอลล์ หนูเปิดไปไม่เคยเจอเลยอะ พี่โกหกหนูใช้ปะ มันไม่เคยมีอยู่จริงใช้มะ”

โดยผู้ดำเนินรายการกล่าวด้วยความเสียใจว่า “พีก็ล้มแล้วลูก พีก็ล้ม...พอลลาบอกว่านี่ๆ เดี่ยวเรา เราจะไปทำงานเมืองนอกแล้ว ตกกลางถ่ายเมื่อไหร่ เลยส่งกลับไป เมื่อไหร่เมื่อนั้น เดี่ยวโทรบอก ทำเสียงห่างๆ เดี่ยวมา ใจองแข็ง”

หรือจากข้อความส่งเข้ามาในหัวข้อ “เพลงนี้.....มอบให้คนดัง” โดยเป็นการให้กำลังใจละครที่โพลลล์แสดงว่า “เพลงต้องมีสักวันครับ มอบให้กับทีมงาน เนื้อคู่ประตูดัดไปครับ ต้องมีสักวัน ต้องมีสักวัน”

ผู้ดำเนินรายการจึงกล่าวตอบกลับไปว่า “ถ้าพอลล์ได้ฉายกรีนแซนแนล พอลล์ขอทะเลาะกันเดียว ก็ตัดให้พอลลาไปก่อน 500 ชั้นนี้คนละ 50 บาท...โบคอนโดมันจะปูพื้นปาเก้ ให้มันไปก่อน 100 นิ่ง คงเป็นวันที่ชื่นใจ อยู่บนทางที่ เราจะไม่พูดเรื่องนี้ละ ปวดตับ” เป็นต้น

บทพูดในเรื่องของผลงาน หรือกิจการธุรกิจส่วนตัวที่ได้รับการหยิบมาพูดในบ่อยครั้งอีกเรื่องหนึ่ง ก็คือ กิจการกาแฟมกคล ซึ่งเป็นของน้องชายผู้ดำเนินรายการหญิง ลักษณะเนื้อหาในส่วนนี้ จะเป็นการพูดถึงตัวร้านในเชิงล้อเลียนด้วยเรื่องต่างๆ เช่น เรื่องรสชาติกาแฟ, ขั้นตอนการทำกาแฟ, ลักษณะของร้าน เป็นต้น ซึ่งบางครั้งการที่ผู้ดำเนินรายการหยิบยกเรื่องนี้มาพูดถึงบ่อยครั้ง เสมือนเป็นการโปรโมตกิจการของผู้ดำเนินรายการไปในตัวอีกด้วย

ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.9 ผู้ดำเนินรายการชายพูดถึงร้านกาแฟมกคลว่า “...เนี่ยข้อดีที่พี่ชอบของกาแฟมกคล คือมีน้ำแข็งแห้งอยู่ในถังน้ำแข็ง พี่ชอบตรงนี้ แล้วก็วันหลัง ถ้าจะสั่งลูกชิตน้ำแดง และก็แก้วแดงได้ที่กาแฟมกคล ใส่เครื่องด้วย...แต่ยังไงแล้วคุณผู้ฟังก็บอกพี่พอลล์... ฟอนท์หน้าร้านมันดรอปมากจริงๆ ก่อนที่จะเปิดร้านเพชร เอาไปซ่อมฟอนท์ร้านก่อน” เป็นต้น ซึ่งผู้ดำเนินรายการชายใช้การพูดในลักษณะที่ประชดประชันเรื่องที่ร้านกาแฟของผู้ดำเนินรายการหญิงใส่น้ำแข็งในแก้วกาแฟเยอะเกินไป

และผู้ดำเนินรายการหญิงมักจะทำเป็นไม่ใส่ใจกับสิ่งที่ผู้ดำเนินรายการชายพูด ด้วยการตอบกลับในอีกประเด็นหนึ่งว่า “หรือว่าจะเอากำไรไปเปิดร้านเพชรดีล่ะ” เป็นต้น

ตาราง 4.9 บทพูดในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเซี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับกิจการส่วนตัวของผู้ดำเนินรายการ (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 33)

	เนื้อหา
	(จากข้อความทางโทรศัพท์ที่ส่งเข้ามาใน หัวข้อ “อยากกินอะไร เหยียงมาได้ทาง sms”)
เขาเขา	วินเล็ดผ้าเชลล์คะพี่ปอลล์พี่เขา เข้าไปที่โหลี่ไหนกับจกจกหมด โหลี่ไหนกับจกจกไม่มี แล้วจะเชลล์กันทำไม
โอปอลล์	บางเจ้านะลูก ที่เห็นเชลล์เนี่ย ไม่ใช่ สมมติเราเห็นร้านนี้เชลล์ เราเข้าไปดูเสื้อผ้า แต่พอเชลล์เค้าไปสั่งจากที่อื่นมาลงนะ
เขาเขา	อะใช่แล้ว ไม่ก็ตัดเย็บเสื้อผ้าที่เป็นคอลเลคชั่นเชลล์โดยเฉพาะเลย
โอปอลล์	ไม่เหมือนกาแฟมงคลที่ 29 พลาซ่าตรงสยาม
เขาเขา	น้ำแข็งนี้เราสั่งใหม่กันทุกวัน
โอปอลล์	ส่งกัน 3 รอบ ร้านกาแฟเล็กๆ จะมาส่งอะไรกัน 3 รอบ
เขาเขา	แล้วในถังน้ำแข็งของเราเนี่ย ที่เราทำกาแฟ มงคลเนี่ย เราไม่ให้น้ำแข็งเค้าอยู่ว่่างๆ อย่างนั้น เรามีน้ำแข็งแห้งอยู่รอบๆ ด้วย เพื่อให้ น้ำแข็งเนี่ย อยู่เย็นคงความสดชื่นไว้ตลอดเวลา เนี่ยข้อดีที่พี่ชอบของกาแฟมงคล คือน้ำแข็งแห้งอยู่ในถังน้ำแข็ง พี่ชอบตรงนี้ แล้ววันหลัง ถ้าจะสั่งลูกซิดน้ำแดง และก็ถั่วแดงได้ที่กาแฟมงคล ใส่เครื่องด้วย
โอปอลล์	หรือว่าจะเอากำไรไปเปิดร้านเพชรดีล่ะ
เขาเขา	หรอ แต่ยังไงแล้วคุณผู้ฟังก็บอกพี่ปอลล์
โอปอลล์	ขาลูก
เขาเขา	เอ่อ พี่อนท์หน้าร้านมันดรอปรามากจริงๆ ก่อนที่จะเปิดร้านเพชร เค้าไปชอมพ่อนท์ร้านก่อน
โอปอลล์	มันเป็นสไตล์ของพี่
เขาเขา	เอาดิๆ
โอปอลล์	พี่บอกว่าทาสีม่วง แล้วซิงผ้าลายเสือได้ปะ โอเบกจะอ้วก

เรื่องของกิจกรรมฟิตเนสเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้ดำเนินรายการกล่าวถึงบ่อยครั้ง เนื่องจากฟิตเนสที่ผู้ดำเนินรายการเป็นสมาชิกดังกล่าวอยู่ติดเดีวกันกับห้องสตูดิโออัดรายการ ผู้ดำเนินรายการ

จึงมักจะมีการแวะเวียนไปออกกำลังกาย หรือไปพุดคุยในวันที่ดำเนินรายการบ่อยครั้ง บทพุดที่
เกิดขึ้นจึงมีลักษณะเป็นเรื่องราวระหว่างผู้ดำเนินรายการกับเทรนเนอร์นั่นเอง

ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.10 ผู้ดำเนินรายการพุดถึงการไปออกกำลังกายที่ฟิตเนส
“ปอลล์พุดได้แค่ว่า ตอนนี่ที่ GMM Fitness กำลังกรี๊ดกร๊าดกับร่างอันเฟิร์มฟูของน้อง เค้าติดชั้น
จอใหญ่ณะยะ แล้วเป็นฉากชั้นกัมเมยกัมเมงน เทรนเนอร์ก็อุ้นใจที่เราสลิมได้ด้วยทามี่ฟลูร์” หรือ

ผู้ดำเนินรายการพุดถึงเทรนเนอร์ส่วนตัวที่ไม่ได้รับเงิน เนื่องจากตัวเองไม่ไปออกกำลังกาย
“ถ้าปอลล์ไม่ไป พี่เรย์ไม่ได้ ครั้งนึงปอลล์ไปนวดเท้า เปิดประตูไปเจอภาพพี่เรย์แอบอยู่ข้างกระถาง
ต้นไม้ เพื่อจะคอยจะเอ้อชั่น เดอะบุญ ชั้นวิ่งหนีทันก่อน สวาท้าว ทั้งๆ ที่ปวดต้นขามาก แต่เดี่ยวเจอ
เทรนเนอร์ไง” เป็นต้น

ตาราง 4.10 บทพุดในรายการ “ไก่อู้ย ต่อยเยี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับความชื่นชอบของผู้ดำเนินรายการ
(เทปวันที่ 20 สิงหาคม 2552, หน้า 39)

	เนื้อหา
	(จากข้อความทางโทรศัพท์ที่ส่งเข้ามาใน หัวข้อ “ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่เหมาะสำหรับเด็กอายุที่ต่ำกว่า 18 เนื่องจากมีฉาก...”)
เขาเขา	อื้อย อันนั้นดูได้ ดูกันเยอะๆ นะครับผม <u>ฉวนพี่ที่โอบอลล์เนบบโอบอลล์ระคะ หนูว่าเด็กๆ ละไม่เนบดู</u>
โอบอลล์	<u>ปอลล์พุดได้แค่ว่า ตอนนี่ที่ GMM Fitness กำลังกรี๊ดกร๊าดกับร่างอันเฟิร์มฟูของน้อง เค้าติดชั้น</u> <u>จอใหญ่ณะยะ แล้วเป็นฉากชั้นกัมเมยกัมเมงน เทรนเนอร์ก็อุ้นใจที่เราสลิมได้ด้วยทามี่ฟลูร์</u>
เขาเขา	<u>แล้วตอนนี่เทรนเนอร์ได้ตั้งครี๊ยง</u>
โอบอลล์	<u>อันนี้ไม่ทราบจริงๆ กราบที่ตักพี่เรย์เลยที่ไม่ได้ไปฟิตเนส คิดว่าจ่ายตังค์ไปละพี่เรย์ต้องได้</u>
เขาเขา	<u>ไม่เป็นไรๆ ไม่ถึงพี่เรย์จริงๆ ถ้าปอลล์ไม่ไปออก</u>
โอบอลล์	<u>ถ้าปอลล์ไม่ไป พี่เรย์ไม่ได้ ครั้งนึงปอลล์ไปนวดเท้า เปิดประตูไปเจอภาพพี่เรย์แอบอยู่ข้าง</u> <u>กระถางต้นไม้ เพื่อจะคอยจะเอ้อชั่น เดอะบุญ ชั้นวิ่งหนีทันก่อน สวาท้าว ทั้งๆ ที่ปวดต้นขามาก</u> <u>แต่เดี่ยวเจอเทรนเนอร์ไง</u>
เขาเขา	<u>พี่เทรนเนอร์ตอนนี่แขนใหญ่กว่าข้าวหลามอีกครับ</u>

	เนื้อหา
โอปอลล์	(ต่อ)
โอปอลล์	ทำไม
เซาเซา	ก็เค้าก็รอดดูออกกำลังกาย และก็คอยน้องโอปอลล์อยู่
โอปอลล์	ร้องไห้ไปด้วย เทรนไปด้วย
เซาเซา	เรียกได้ว่าบ้านทอดกระเทียมอะครับ

เรื่องของอาหารที่ผู้ดำเนินรายการชื่นชอบ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้ดำเนินรายการนำขึ้นมาพูดได้อีกเช่นกัน ซึ่งในช่วงที่เก็บข้อมูลนั้น อาหารชนิดเดียวที่ผู้ดำเนินรายการมักกล่าวถึง นั่นก็คือ ใส่อ่อน ซึ่งบทพูดในบริบทของเรื่องนี้จะกล่าวถึงความโปรดปรานอาหารชนิดนี้ของผู้ดำเนินรายการหญิงมาก โดยจะเน้นไปถึงเรื่องของร้านอาหารต่างๆ ที่ผู้ดำเนินรายการไปรับประทาน จะต้องเป็นร้านที่มีใส่อ่อนขายอยู่ด้วย

ตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.11 ผู้ดำเนินรายการกล่าวว่า “สำหรับร้านสุกี้ทุกๆ ร้านที่เจอน้องโอปอลล์นะครับ ยังไงแล้วคุณภาพในร้านอาหารไม่ต้องดีมาก แต่ว่าต้องชิมอไช้ไปที่ตลาดแล้วซื้อใส่อ่อนกลับมาให้เร็วที่สุด แค่นี้แหละปอลล์ก็จะเดินเข้าร้าน”

ผู้ดำเนินรายการกล่าวถึงความต้องการที่จะรับประทานใส่อ่อนว่า “พี่จ่อยขา แล้วเอาใ้เนี่ยไปย่าง ไม่ได้หรอกคะ...พี่จ่อยบอกว่า เอามือปาดเงี้ยว มันต้องหมัก หมักปุ๊บ เดียวน้ำมันจะออกถ้าอย่างเคย มันต้องทิ้งไว้ แล้วใ้ย่างต้องไม่หั่น อันนี้พี่หั่นแล้ว แต่จะกินก็ได้”

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 4.11 บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับความชื่นชอบของผู้ดำเนินรายการ (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 10)

	เนื้อหา
	(จากแนวทางข้อความทางโทรศัพท์ใน หัวข้อ “อยากวินอะไร เหวียงมาได้ทาง sms”)
โอปอลล์	พี่ยะ ถ้าเวลาหนูจะมากินร้านพี่ แล้วหนูจะต้องมาโทรเช็คว่ามี หรือไม่มี product. ฝั่งนี้ หนูก็คงไม่กินแล้วละคะ
เขาเขา	อะไรอีกอะ
โอปอลล์	ใส่อ่อน
เขาเขา	อ้อโฮ นี่ก็คือยังวินเรื่องใส่อ่อนอยู่ เอาจะครับ สำหรับร้านสุกี้ทุกๆ ร้านที่เจอน้องโอปอลล์นะครับ ยังไงแล้วคุณภาพในร้านอาหารไม่ต้องดีมาก แต่ว่าต้องชิมอไช้ไปทีตลาดแล้วซื้อใส่อ่อนกลับมาให้เร็วที่สุด แค่นี้แหละปอลล์ก็จะเดินเข้าร้าน
โอปอลล์	วันไหนนะที่เราไปกินลาบกันตรงหน้าป้อม วันไหนวะ
เขาเขา	วันประชุมที่ผ่านมา
โอปอลล์	วันจันทร์ไซ้มะ เออ วันจันทร์ มั่นเดย์ ฮาเฮ ฮาเฮ วันอังคาร ทิวส์เดย์ ใ้อะ โอปอลล์กับพี่เขาได้ไปกินข้าวเหนียว น้ำตก ส้มตำ
เขาเขา	ถูกต้อง
โอปอลล์	มีอาตุย โอปอลล์ พี่เขา เป๊กเปรม เอ่อ พี่โป่ง
เขาเขา	High-zone food
โอปอลล์	High-zone food อะไซ้
เขาเขา	อาหารของคนที่ราบสูงนะฮะ
โอปอลล์	ถามเค้าว่า มีใ้ฝ่างมัยคะพี่จ้อย พี่จ้อยเป็นคนขาย พี่จ้อยบอกไม่มี แต่พอพี่เขามาบิ๊บ สิ่งจิมจุมมีใ้ฝ่วะ พี่จ้อยขา แล้วเขาใ้ฝ่เยี๋ยไปย่าง ไม่ได้หรือคะ
เขาเขา	พี่จ้อยว่า
โอปอลล์	พี่จ้อยบอกว่า เขามีอแปดเงี้ย มันต้องหมัก หมักบิ๊บ เดียวน้ำมันจะออกถ้าย่างเลย มันต้องทิ้งไว้ แล้วใ้ฝ่างต้องไม่หัน อันนี้พี่หันแล้ว แต่จะกินก็ได้
เขาเขา	พี่จ้อยก็ให้คำตอบมา
โอปอลล์	แล้วหันไปกับเป๊กเปรม ชั้นต้องดูเป็นหญิงไม่เหวียง
เขาเขา	ถูกต้อง
โอปอลล์	ไม่เป็นไรคะ
เขาเขา	แตหน้านี้ดำไปแล้ว ดูๆ
โอปอลล์	ปากเปิดทอดก็ไม่ได้กรอบ แต่เราก็ต้องกระแทกเข้าไปเพราะหิว ใ้อะ.....เบ้อ

บทพูดในเรื่องของผลงาน หรือความขึ้นชอบของผู้ดำเนินรายการที่เกิดขึ้นจากบทเปิดนั้น ผู้วิจัยพบว่าบทพูดเกิดขึ้นได้จาก 2 ช่องทางด้วยกัน ก็คือ จากแนวทางข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ที่ผู้ออกแบบเนื้อหารายการ (Creative) ได้เตรียมไว้ให้ผู้ดำเนินรายการใช้เพื่อเป็นทิศทางในการส่งข้อความเข้ามาของคนที่บ้าน โดยที่ผู้ออกแบบเนื้อหารายการจะนำประเด็นเหล่านั้นมาจากการสนทนาของตัวผู้ดำเนินรายการเองที่ปรากฏบ่อยครั้ง เช่น จากข้อความในตาราง 4.11 ที่ว่า “พี่ยะ ถ้าเวลาหนูจะมากินร้านพี่ แล้วหนูจะต้องมาโทรเช็คว่ามี หรือไม่มี product ยังงี้ หนูก็คงไม่กินแล้วล่ะคะ” เป็นต้น และผู้ดำเนินรายการจะใช้ความรู้สึก, อารมณ์ ประกอบกับประสบการณ์ในการสร้างบทเปิด (Improvisation) ต่อไป

และอีกส่วนหนึ่งจะเป็นการสร้างบทพูดขึ้นมา โดยใช้ช่องทางของข้อความทางโทรศัพท์มือถือ (sms) ที่คนที่บ้านส่งเข้ามาเป็นแหล่งข้อมูลในการอ้างอิง ซึ่งการนำข้อมูลจากช่องทางการสื่อสารดังกล่าวมาใช้ สามารถเกิดขึ้นได้ใน 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรก บทพูดที่ผู้ดำเนินรายการกล่าวถึง มีการใช้บริบทเดียวกันกับตัวข้อความที่ผู้ฟัง/ผู้ชมส่งเข้ามา เช่น ตัวอย่างบทพูดในเรื่องผลงานละคร sitcom เรื่อง เนื้อคู่ประตูดัดไป ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น

บทพูดที่เกิดขึ้นในลักษณะที่ 2 คือ การที่ผู้ดำเนินรายการใช้ตัวข้อความ (sms) ที่คนที่บ้านส่งเข้ามาเชื่อมโยงไปสู่บริบทอื่นๆ ที่มีความใกล้เคียงกันกับเนื้อหาของข้อความ เช่น จากตาราง 4.9 จากข้อความทางโทรศัพท์มือถือที่ส่งมาว่า “วินเสื้อผ้าเชลล์คะพี่ปอลล์พี่เขา เข้าไปที่ไรสีไหนก็บอกว่าหมด ไชสีไหนก็บอกว่าไม่มี แล้วจะเชลล์กันทำไม” ผู้ดำเนินรายการได้มีการใช้ประสบการณ์ของตนในการเชื่อมโยงจากเรื่องที่มีลักษณะคล้ายกัน ซึ่งก็คือ เรื่องของร้านค้า จึงนำไปสู่การเปิดบริบทใหม่ในเรื่องของร้านกาแฟของโอปอลล์ที่ว่า “ไม่เหมือนกาแฟมงคลที่ 29 พลาซ่าตรงสยาม” นั่นเอง

จากลักษณะตัวบทพูดที่เกิดขึ้นในเรื่องของผลงาน และความขึ้นชอบของผู้ดำเนินรายการ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างบทพูดโดยใช้บริบทเดียวกันกับข้อความ (sms) ที่คนที่บ้านได้ส่งเข้ามา หรือการสร้างบทพูดในบริบทใหม่โดยใช้ข้อความเป็นตัวอ้างอิงนั้น บทพูดทั้งหมดสามารถเกิดขึ้นได้

ทั้ง 2 กรณี ตามแต่บริบทของข้อความที่ส่งเข้ามาว่าเชื้อต่อการนำเสนอเนื้อหาขยายต่อได้หรือไม่ ซึ่งก็ต้องขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และการนึกคิดของผู้ดำเนินรายการเองในการใช้บทเปิด (Improvisation) ด้วย และบริบททั้งหมดในส่วนนี้ อาจมีเรื่องราวที่เปลี่ยนแปลงไปตามแต่ช่วงเวลา เนื่องจากความชื่นชอบ หรือสิ่งที่ทำเป็นประจำในช่วงเวลาหนึ่งสามารถมีสิ่งใหม่เข้ามาแทนที่ได้เสมอ

1.2 เรื่องเกี่ยวกับแพชั่น

บทพูดเกี่ยวกับเรื่องของแพชั่นในที่นี้ หมายถึง เรื่องราวของลักษณะการแต่งกาย และการแต่งหน้าของผู้ดำเนินรายการ ซึ่งจะเน้นไปที่ผู้ดำเนินรายการหญิงเป็นหลัก เนื่องจากความเป็นผู้หญิงสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการแต่งตัวได้หลากหลายมากกว่าผู้ชาย อีกทั้งการแต่งตัวที่ทันสมัย และมีรูปแบบเฉพาะตัวไม่เหมือนใคร ประกอบกับบุคลิกของผู้ดำเนินรายการหญิงที่มีความมั่นใจ และภูมิใจในการนำเสนอในเครื่องแต่งกายของตัวเองค่อนข้างมาก

ลักษณะของบทพูดที่เกิดขึ้น จึงมักเป็นบทพูดในรูปแบบของการอธิบายถึงลักษณะการแต่งตัวของตัวของผู้ดำเนินรายการหญิงอย่างละเอียด อาทิเช่น จากการที่ผู้ดำเนินรายการชายทักผู้ดำเนินรายการหญิงว่า “วันนี้แต่งตัวเหมือนภรรยาวินมอเตอรืไซค์เลยนะครับผม” ทำให้ผู้ดำเนินรายการหญิงต้องอธิบายถึงลักษณะเครื่องแต่งกายของตัวเองว่า

“โอเค ท่านที่ไม่เข้าใจในแพชั่น หลายๆ ท่านที่อยู่ทางกรีนแซนแนล และท่านผู้ฟังค่อยๆ ฟังการบรรยายละกันนะคะ ชุดนี้มี gimmick ตรงที่ว่า...ชุดสีฟ้า ปาดบ่า ด้วยเออ ผ้ายีนส์ มีชิปข้าง ผ้าข้าง ผ้าหลัง ผ้าหน้า...ตอนแรกไม่ได้ลู่ขนาดนี้ แต่ใช้กระดาษทรายขัดเอา” ทั้งนี้การอธิบายโดยละเอียดก็เพื่อให้ผู้ฟังที่รับฟังได้เกิดการเห็นภาพตามไปด้วยนั่นเอง

นอกจากการพูดถึงเรื่องของเครื่องแต่งกายที่โดดเด่นแล้ว การแต่งหน้าผู้ดำเนินรายการหญิงยังเป็นเรื่องที่สามารถหยิบยกขึ้นมาพูดได้อีกเช่นกัน อาทิเช่น จากข้อความที่คนทางบ้านส่ง

เข้ามาถามว่า “พี่โปปอลล์คะ มาสคาร่าไม่กันน้ำหรือ เลอะไปหมด” ผู้ดำเนินรายการจึงรีบอธิบายถึงลักษณะของการแต่งตาของตัวเอง “ขอลို့องช่วยชุมชนะคะ นี่เรียกการแต่งตาแบบ ซวิกี้ เป็นแฟชั่นสมัยยุคปี 70's...ซวิกี้ เป็นนางแบบ การเอาขนตามาติดข้างล่างเป็นหย่อม หย่อมๆ”

“มีไม่ก็อย่าง เวลาพูดกับโปปอลล์แล้ว รู้สึกโปปอลล์สปอยต์ไม่มั่นใจเหมือนเดิม ทรงผมหนึ่ง.....สองอย่าง ชีวิตนี้ขาดไม่ได้เลย ผมกับหน้าเนี่ย” จากข้อความที่เขาเขาพูดดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้หญิงที่รักและใส่ใจกับการแต่งตัว และมีความมั่นใจในตัวเองสูงของโปปอลล์นั่นเอง

จากลักษณะการแต่งตัวของผู้ดำเนินรายการหญิงที่ค่อนข้างจะออกแนวเซ็กซี่ ประกอบกับเรื่องของสรีระที่เป็นคนมีรูปร่างอวบ ทำให้ผู้ดำเนินรายการจะได้รับคำถามจากคนทางบ้านที่ชมรายการอยู่ โดยส่งเข้ามาว่า “หนูอยากจะมีพี่ปอลล์มาก ไม่รู้จะดึงเสื้อไม่กันบ่อยๆ มีดีก็ให้โชว์ดิ โชว์ไปเลย จะปิดทำไม” หรือ “นั่งให้ดีๆ หน่อยพี่โปปอลล์ ก้มๆ เงยๆ อยู่นั่นแหละ เลือดกำเดา มันจะไหลอยู่แล้วเนี่ย”

ผู้ดำเนินรายการจึงต้องมีการอธิบายถึงสาเหตุที่ต้องใส่เสื้อในลักษณะนี้ว่า “ปอลล์แต่งตัวธรรมดา แต่ขอโทษจริงๆ มันไม่รู้จะทำยังไง.....ถ้าไม่เสื้อทรงนี้ ก็เหลือแต่เสื้อทรงคอเต่า และถ้าคอกลมแค่นี้ ปอลล์ก็จะตัน ปอลล์ก็อยากจะทำตัวสวยงามเหมือนคนอื่น ถ้าอย่างงั้นองเอ้ มณีรัตน์ใส่ จะเป็นชุดน่ารัก แต่พอปอลล์ดึงขึ้นไม่ให้มันกลัวไป พอดึงขึ้นปุ๊บ.....ก็โดนดึงลงไป คือตายอย่างเดียวถ้าปอลล์”

และเมื่อมีข้อความส่งเข้ามาในแนวทางนี้บ่อยครั้งขึ้น เช่น “น้องโปปอลล์ใส่เสื้อปิดหน้าอกอะ พี่ว่ามันน่าจะเวิร์คกว่านี้นะ คือแบบว่าพี่เห็นทุกวิคเลยอะ พี่รู้สึกว่ามันจบแล้วอะ มันไม่น่าคันแล้ว” หรือ “อยากวินชะนีข้างพี่เขาเขาๆ ใจคะ ร้อนมากหรือใจสวมเสื้อชะลิกเขียว”

การส่งข้อความเข้ามาในลักษณะเดิมๆ นั้น และผู้ดำเนินรายการยังคงต้องอธิบายเรื่องเหล่านี้ ซ้ำไปมาหลายครั้ง บทพูดในส่วนนี้จึงดูค่อนข้างจะหนักกว่าบทพูดในการตอบเพื่ออธิบายเรื่องเดียวกันในครั้งแรก ตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.12

ตาราง 4.12 บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับบัสรีระของโอบอลล์ (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 57)

	เนื้อหา
	(จากข้อความทางโทรศัพท์ที่ส่งเข้ามาใน หัวข้อ “อยากวินอะไร เหยียงมาได้ทาง sms”)
เขาเขา	น้องโอบอลล์ใส่เสื้อปิดหน้าอกอะ พี่ว่ามันน่าจะเวิร์คกว่านี้นะ คือแบบว่าพี่เห็นทุกวัดเลยอะ พี่รู้สึกว่ามันจบแล้วอะ มันไม่น่าคันแล้ว
โอบอลล์	หนูต้องอธิบายเรื่องนมหนูยาน และใหญ่อีกรอบ ไซ้มัยคะ ถึงจะสาแก่ใจ
เขาเขา	โอ๊ะ อันนี้แรง
โอบอลล์	เออ บอลล์ก็หงุดหงิดไม่อยากให้ใครเห็นนมบอลล์นะ แต่บอลล์จะทำไงดี ในเมื่อเสื้อทุกตัวที่ตัดมามันแค่นี้ แล้วนมบอลล์ยาวเป็นสองคืบ
เขาเขา	พี่ว่าเอามันออกมาตั้งไว้ข้างนอก แล้วใส่เสื้อธรรมดา
โอบอลล์	นี่เง บอลล์เคยวางไว้ แล้วคุณผู้ฟังทางเว็บแคมบอกว่า อย่าพักไว้ที่โต๊ะ ขอเวลาส่วนตัวบ้าง
เขาเขา	นะ อย่าไปซีกับตรงนั้น
โอบอลล์	เอ้อ
เขาเขา	คิดว่ามันเป็นของแถมจากของที่เราซื้อละกัน
โอบอลล์	เนี่ยอยากจะทำตัวให้มันดี แต่ไม่รู้จะหาเสื้อยังไงที่ ต้องตัดอย่างเดียว

จากลักษณะของบทพูดในเรื่องของแพชั่น จะเห็นได้ว่าบทพูดส่วนใหญ่จะเกิดจากตัวผู้ดำเนินรายการก่อนเป็นอันดับแรก เนื่องจากมีสภาพแวดล้อมเป็นองค์ประกอบอย่างเครื่องแต่งกายของผู้ดำเนินรายการหญิงที่มีลักษณะเอื้อต่อการนำเสนอในเรื่องนี้ และการที่ตัวผู้ดำเนินรายการใช้อารมณ์, ความรู้สึก และจินตนาการในการนำเสนอเครื่องแต่งกายเกือบทุกครั้งที่ออกอากาศนั้น ทำให้บทพูดในเรื่องนี้จึงกลายเป็นลักษณะประจำของเนื้อหาในรายการไปโดยปริยาย

การสร้างบริบทของผู้ดำเนินรายการในเรื่องเดียวกันนี้ ยังสามารถสร้างจากช่องทางข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ได้อีกด้วย ซึ่งจะเกิดจากข้อความของผู้ที่ได้รับชมรายการ และต้องการจะมีส่วนร่วมในเรื่องที่ผู้ดำเนินรายการชื่นชอบ จึงทำให้มีการส่งข้อความเข้ามาหยอกล้อ โดยการติชม หรือจับผิดการแต่งกายของผู้ดำเนินรายการ

ด้วยเรื่องของแพชชั่นที่สามารถเกิดการเปลี่ยนแปลงได้อยู่ตลอด ข้อมูลในเรื่องเครื่องแต่งกายนั้น จึงมีให้ผู้ดำเนินรายการได้หยิบมาใช้ได้เรื่อยๆ ประกอบกับตัวผู้ดำเนินรายการที่มีลักษณะเฉพาะทั้งในเรื่องของบุคลิก และการแต่งกาย ทำให้การกล่าวถึงในบริบทเรื่องนี้จึงค่อนข้างไหลลื่น และอาจส่งผลให้ช่องทางในการรับชมถูกเปิดกว้างได้มากยิ่งขึ้น

1.3 เรื่องเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง

ในการดำเนินรายการวิทยุด้วยการใช้บทเปิด (Improvisation) หรือการพูดโดยไม่ต้องใช้สคริปต์ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วผู้ดำเนินรายการมักจะนำเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง หรือเรื่องใกล้ตัวนำมาถ่ายทอด เพราะเป็นเรื่องที่ตนเองสามารถนึกถึงได้โดยง่าย ซึ่งในรายการ “โก้ ตูยเขี่ย” นอกจากผู้ดำเนินรายการจะนำเรื่องราวของตัวเองมาถ่ายทอดแก่ผู้ฟัง/ผู้ชมแล้วนั้น ยังนำเรื่องราวของบุคคลอื่นๆ ที่ตัวผู้ดำเนินรายการมีความใกล้ชิดสนิทสนม, บุคคลที่มีประสบการณ์ร่วมกัน หรืออาจจะเป็นบุคคลที่อยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกันกับผู้ดำเนินรายการในขณะนั้น ก็สามารถนำมาถ่ายทอดผ่านบทเปิดได้ด้วยเช่นเดียวกัน

อาทิเช่น ผู้ดำเนินรายการคนอื่นๆ ที่ดำเนินรายการอยู่ในคลื่นวิทยุ หรือบริษัทเดียวกัน เพื่อนในวงการบันเทิง, ทีมงานในรายการ หรือแม้กระทั่งบุคคลอื่นที่อยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกันกับผู้ดำเนินรายการขณะการถ่ายทอดออกอากาศ ผู้ดำเนินรายการทั้ง 2 สามารถหยิบยกเรื่องบุคคลเหล่านั้นมาพูดถึงได้ทั้งหมด

โดยในช่วงที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลทำการศึกษา นั้น พบว่าบุคคลที่ผู้ดำเนินรายการมักจะกล่าวถึง ได้แก่

1.3.1 เพื่อน และผู้ดำเนินรายการร่วมสถานี

กลุ่มเพื่อน หรือผู้ดำเนินรายการร่วมสถานีที่ผู้ดำเนินกล่าวถึงในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี่ย” ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่ผู้ดำเนินรายการคนใดคนหนึ่งมีความสนิทสนมด้วยเป็นพิเศษ ซึ่งบทพูดของแต่ละบุคคลที่กล่าวถึง ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเรื่องราวที่ผู้ดำเนินรายการและตัวบุคคลนั้นมีประสบการณ์ร่วมกัน หรือได้รับการถ่ายทอดผ่านมาก็มี

เพื่อนของผู้ดำเนินรายการที่มักกล่าวถึงเป็นประจำ ก็คือ พล นพวิชัย หรือพีท เดอะสตาร์ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของผู้ดำเนินรายการหญิง โดยทั้งคู่จะมีความสนิทสนมกันมากเป็นพิเศษ คือ มีการทำกิจกรรมร่วมกัน หรือไปไหนมาไหนด้วยกันอยู่ตลอด และพล (พีท) จะมีลักษณะนิสัยที่คล้ายกับผู้ดำเนินรายการหญิงหลายๆ อย่าง เช่น ลักษณะการพูด หรือความกล้าแสดงออก เป็นต้น บทพูดในเรื่องของพล (พีท) จึงเป็นเรื่องเล่าถึงความโดดเด่นจากลักษณะนิสัยดังกล่าว

ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.13 ผู้ดำเนินรายการเล่าถึงลีลาการร้องเพลงของพล (พีท) ในสถานบันเทิงตอนกลางคืนว่า “.....ที่สำคัญเวลาน้องพีทเค้าร้องเพลงศิลปินคนนั้นเนี่ย เค้าก็จะเข้าไปแต่งตัวศิลปินคนนั้นออกมา ชอบมากตรงนี้.....และชอบมากตรงที่ตรงไหนรู้มะ คือเวลาที่ร้องเพลง และกำลังเต้นสนุกๆ เนี่ย เต้นเยอะๆ พีทเอาน้ำราดตัวเอง ชอบตรงนี้ครับ”

ตาราง 4.13 บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเหี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : พล นพวิชัย, พีท เดอะสตาร์ (เทปวันที่ 3 กันยายน 2552, หน้า 2)

	เนื้อหา
เขาเขา	แล้วก็สวัสดีน้องพีทด้วยนะครับผม (พีทอยู่ข้างนอกสตูดิโอ)
โอปอลล์	สวัสดีค่ะพีท
เขาเขา	ด้านนอกของเราน้องพีท เจนนิศต้าของเรา ตอนนั้นก็ติดตามผลงานของน้องพีทได้
โอปอลล์	ทั่วไป
เขาเขา	ที่ RCA นะฮะ Route66 4 ทุ่มเป็นต้นไป วันไหนมั่งครับน้องปอลล์
โอปอลล์	ทุกวันค่ะ ยกเว้นพฤหัสบดี สุกร์
เขาเขา	ก็ทุกวันนะครับ เว้นวันพฤหัสบดี สุกร์ ก็เป็นนักร้อง และดนตรีสด เป็นวงที่เล่นได้สนุกมากๆ และที่สำคัญเวลาน้องพีทเค้าร้องเพลงศิลปินคนนั้นเนี่ย เคื่อก็จะเข้าไปแต่งตัวศิลปินคนนั้นออกมา
โอปอลล์	ชอบมากตรงนี้ มันเปรียบตรงนี้
เขาเขา	และชอบมากตรงที่ตรงไหนรู้มะ คือเวลาที่ร้องเพลง และกำลังเต้นสนุกๆ เนี่ย เต้นเยอะๆ พีทเอาน้ำราดตัวเอง ชอบตรงนี้ครับ
โอปอลล์	ถ้าเป็นโปรดักชั่นเกาหลีเนี่ย เเรนจะเป็นแฟนเท ของพีทใช้น้ำขวดสะอาดเอง ความเปรียบมันอยู่ตรงนี้
เขาเขา	ถูกต้อง ตรงที่ต้องซื้อน้ำขวด และก็สะอาดเองด้วย ซึ่งไม่มีใครจะมารู้ได้ และก็สะอาดแบบนั้น
โอปอลล์	พีทพยายามที่จะใช้ใค้ก็ซีโรสด แต่ปอลล์รู้สึกว่าจะไรดี๊ๆ แบบนั้นเราควรเอามาดีมดีกว่า ความเก๋มันอยู่ตรงนี้

ผู้ดำเนินรายการร่วมสถานี จะมีทั้งผู้ดำเนินรายการหลายๆ คนที่เป็นเพื่อนของผู้ดำเนินรายการทั้งสอง เช่น คชาภา ตันเจริญ (มดดำ), วรินดา ดำรงผล (ดาต้า) และสุนิสา สุขบุญสังข์ (อ้อม) ซึ่งทั้ง 3 ต่างก็เป็นผู้ดำเนินรายการร่วมสถานีวิทยุอีเอฟเอ็ม อีกบุคคลหนึ่งที่ผู้ดำเนินรายการทั้งสองกล่าวถึงเสมอ ก็คือ สายทิพย์ มนตรีกุล ณ อยุธยา หรือพี่ฉอด ซึ่งเป็นทั้งผู้บริหารบริษัท เอ-โหม้ มีเดีย จำกัด และเป็นผู้ดำเนินรายการ Club Friday ทางสถานีกรีน แชนแนล

คชาภา ตันเจริญ (มดดำ) ผู้ดำเนินรายการ “แฉแต่เช้า” ถือได้ว่าเป็นผู้ดำเนินรายการ ฝึปากกล้าของทางสถานีอีกคนหนึ่ง โดยที่คชาภา (มดดำ) จะมีความสนิทสนมกับผู้ดำเนินรายการ

หญิงมากกว่า ซึ่งเห็นได้จากการเล่าเรื่องต่างๆ ของคชาภา (มดดำ) โดยผู้ดำเนินรายการหญิง โดยเรื่องราวส่วนใหญ่จะเน้นไปที่เรื่องราวทั่วไปเวลาที่ทั้ง 2 ได้เจอกัน หรือติดต่อพูดคุยกัน

อาทิเช่น ผู้ดำเนินรายการหญิงเล่าถึงภาพที่คชาภา (มดดำ) ส่งมาให้ดูทางโทรศัพท์มือถือคือว่า “...วันๆ มดดำ สิ่งที่มีมดดำคืออะไร ส่งรูปตัวเองกำลังขี่จักรยานเข้ามา...อันนั้นยังพอเข้าใจได้ ยังรู้สึก ว่า เธอ อีซ้อมีปัญหา ชักพัก เป็นภาพตัวเองโดนรัดตัวด้วยวงข้างแล้วยกขึ้นอะ อยู่ในตั้งวงข้าง... แล้วหันมายิ้มให้กล้องอย่างเจี๊ย แบบสนุกสุดเหวี่ยงอะ...แล้วรูปล่าสุดที่ส่งมา ปอลถึงขั้นส่งไปด่า ว่า ถ้าแกจะคบกับสิ่งสราส์ตัวขนาดนี้ เป็นภาพอุ้มเสียแล้วให้มเสีย...แล้วหน้าตาแบบ คูมี สัญชาติญาณความเป็นแม่...ชั้นจะอ้วกเล็กน้อย”

วรินดา ดำรงผล (ดาต้า) เป็นผู้ดำเนินรายการอีกคนหนึ่งและผู้ดำเนินรายการทั้งสองสนิทสนม เนื่องจากมีการดำเนินรายการในเวลาใกล้เคียงกัน โดยที่ส่วนตัวแล้ววรินดา (ดาต้า) จะเป็นคนที่มีความสนุกสนาน, อารมณ์ดี แต่มีหนึ่งเรื่องและผู้ดำเนินรายการทั้งสองได้ขนานนามให้วรินดา (ดาต้า) ก็คือ แม่ค้าขายกบ เนื่องจากเป็นการล้อเลียนการแต่งตัวของวรินดา (ดาต้า) ที่เหมือนแม่ค้าขายกบในตลาดบองมาร์เช่ตนเอง บทพูดที่เกี่ยวกับวรินดา (ดาต้า) จึงเป็นการกล่าวถึงลักษณะความเป็นคนซื่อๆ มองโลกในแง่ดี เป็นต้น

ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.14 ผู้ดำเนินรายการได้ร้องเพลงล้อเลียนวรินดา (ดาต้า) ที่มีการล้อถึงกบ และได้มีการประชดถึงเรื่องการแต่งตัวว่าเหมือนจอย วัลณี “ใส่กางเกงสั้นกุด ใส่เสื้อเชิ้ตตัวใหญ่ๆ มีผมหน้าม้า และมีปอยรั้งมาอย่างจี้ ชั้นนี้กว่าจอย วัลณี และทาปากอย่างจี้” และได้พูดถึงการดำเนินรายการของดาต้าว่าเหมือนจัดเพลงลูกทุ่ง ทั้งๆ ที่พี่เป็นผู้ดำเนินรายการร่วมกันนั้นดูขำกว่ามาก เป็นต้น

และยังมีการเล่าเรื่องที่คล้ายกันเป็นการเปรียบเทียบ “เหมือนคนขโมยน้ำพื้่อ้ม...ช่วยมาก คือ หิวน้ำ ให้เดินไกลที่สุดยังงไป อย่าหยิบน้ำที่เขียนแปะชื่อว่า อ้อม ไปกิน โบเล่าให้ฟังว่าเกิดการโทรทวงกันกระหน้า...บ้านแตกสาแหรกขาด” เป็นต้น

ตาราง 4.15 บทพูดในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : สุนิสา สุขบุญสังข์ อ้อม (เทปวันที่ 24 กันยายน 2552, หน้า 85)

	เนื้อหา
	(จากข้อความทางโทรศัพท์ที่ส่งเข้ามาใน หัวข้อ “ส.บ.ม. สบายมาก โดยเบนมอร์ ฟอรัคัส”)
เขาเขา	<u>แล้วก็บอกว่า ส.บ.ม. สุนิสานักแบบมาเพีย</u>
โอปอลล์	<u>อึกอึก อึกอึกนี้ ไม่ได้อ่านไป สุนิสาบีบบมหมา... แต่ขออ่านหน่อย</u>
เขาเขา	ครับผม
โอปอลล์	<u>อย่า ถ้าจะกล้าเล่นเบอร์ใหญ่ของเรา ไม่ว่าจะเป็พื่ออดหรือพื่ออ้อม</u>
เขาเขา	ครับ
โอปอลล์	<u>ทางเราไม่ขอรับประกัน ปอลล์เชื่อว่าพื่ออ้อม ต่อให้คุณส่งมาทาง เอ่อ... เนตใช้มะ</u>
เขาเขา	ฮะ
โอปอลล์	<u>พื่ออ้อมสามารถลัดไปหาได้ว่าคุณอยู่ที่ไหน</u>
เขาเขา	ใช่ๆๆ
โอปอลล์	<u>เหมือนคนขโมยน้ำพื่ออ้อม</u>
เขาเขา	ถูก
โอปอลล์	รู้เรื่องปะ
เขาเขา	รู้เรื่องๆ ที่สยาม
โอปอลล์	<u>น่ากลัวมาก ใครเขาไปนะ</u>
เขาเขา	<u>เอ่อ น้องๆ ที่ Hot FM</u>
โอปอลล์	<u>ช่วยมาก คือ หิวน้ำ ให้เดินไกลที่สุดยังงไป อย่าหยิบน้ำที่เขียนแปะชื่อว่า อ้อม ไปกิน โบเล่าให้ฟังว่าเกิดการโทรทวงกันกระหน้า</u>
เขาเขา	โอ้โห... ก็เรียกได้ว่า
โอปอลล์	<u>บ้านแตกสาแหรกขาด</u>
เขาเขา	เรียกได้ว่า แหยงละ แหยง เหมือน เหมือน ได้ๆรับ เอ่อ โทรศัพท์จากโต๊ะใหญ่อะ
โอปอลล์	เหมือนจดหมายโทร่า มาปั๊บ ชั้นจะเจออะไรอะ challenge ค่ะ

นอกจากเพื่อนผู้ดำเนินรายการร่วมสถานีนั้น ยังมีบุคคลที่ผู้ดำเนินรายการมักจะกล่าวถึงบ่อยครั้ง ก็คือ คุณสายทิพย์ มนตรีกุล ณ อยุธยา (พี่ฉอด) หรือกล่าวได้ว่าคุณสายทิพย์ (พี่ฉอด) เป็นเจ้านายของผู้ดำเนินรายการทั้งคู่ก็ได้ ดังนั้นในการกล่าวถึงคุณสายทิพย์ (พี่ฉอด) ผู้ดำเนินรายการทั้งสองมักใช้บทพูดในทางที่เป็นการยกย่อง สรรเสริญ, เยินยอ ซึ่งอาจจะมากกว่าความเป็นจริง หรือจะเรียกอีกอย่างได้ว่า การประจบเอาใจเจ้านายนั่นเอง

อาทิเช่น ผู้ดำเนินรายการกล่าวถึงสายทิพย์ (พี่ฉอด) ว่า “ท่านอาจจะไม่ใช่ดารา แต่เป็นบุคคลมีชื่อเสียงที่สวยงาม จิตใจงดงามที่สุด มีความสวยงามเป็นที่สุด มีเสน่ห์ น่ารัก มีความน่าเข้าใกล้ที่สุด.....ถ้าไม่มีเรา เอ้ย ถ้าไม่มีท่าน เราทั้งคู่ก็จะไม่ได้มานั่งตรงจุดนี้....ปอลล์ก็จะไม่ได้ซื้ออายไลเนอร์ แล้วก็จะเหมือนเด็กเก็บห่วยยางที่วิ่งทั่วไป”

หรือตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.16 ผู้ดำเนินรายการได้มีการประจบคุณสายทิพย์ (พี่ฉอด) ออกอากาศอย่างชัดเจน โดยการพูดบอกรัก และร้องเพลงวิมานดินซึ่งเป็นเพลงที่ผู้ดำเนินรายการทั้งสองแต่งตั้งให้เป็นบทเพลงประจำตัวคุณสายทิพย์ (พี่ฉอด)

ตาราง 4.16 บทพูดในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : คุณสายทิพย์ มนตรีกุล ณ อยุธยา, พี่ฉอด (เทปวันที่ 24 กันยายน 2552, หน้า 49)

	เนื้อหา
ไอปอลล์	ปอลล์ที่เราเดียวเบาๆ ลื่นๆ กระชับ หนูรักพี่ฉอดค่ะ
เขาเขา	ผมรักนายครับ
ไอปอลล์	We're right by your side. OK กลับมาทำงานเถอะ
เขาเขา	รักไม่มีวันหยุดเลย ขอบอก
ไอปอลล์	Love you
เขาเขา	Love you too baby. ชิกกะดำโย้ว
ไอปอลล์	ถ้าพี่ฉอดดูอยู่นะคะ เราชจะมีบทเพลงร้องให้ท่าน
เขาเขา	ถ้าพี่ฉอดตาอยู่ล่ะครับ
ไอปอลล์	5 4 3 2 เป็นวิมานอยู่บนดิน ให้เธอ... ทำไมเพลงนี้ถึงเหมาะกับท่านวะ
เขาเขา	วิมานดิน นะ ก็เวลาที่เจอท่าน แล้วเหมือนแบบว่ามีชีวิตอยู่ในบนวิมานอะไรอย่างเงี้ย นะครับ

1.3.2 ทีมงานในรายการ

ทีมงานในรายการที่ผู้ดำเนินรายการกล่าวถึง ล้วนแล้วแต่เป็นทีมงานที่อยู่ในกำลังทำงาน ขณะรายการออกอากาศสดทั้งหมด ก็คือ คุณกรัณย์ จิตตรารักษ์ (กันต์) ฝ่ายออกแบบเนื้อหา รายการ (Creative), พี่อ้วน ผู้ช่วยผู้ดำเนินรายการ (Co-program) หรือมีฉายาว่า อ้วน ดงบัง เนื่องจากชื่นชอบน้องเกาหลิเป็นชีวิตจิตใจ, พี่ก๊วง ผู้ช่วยผู้ดำเนินรายการ (Co-program) หรือมีฉายาว่า ก๊วง นวลนาง, ก๊วง เพชบุรี เนื่องจากชอบอ่านหนังสือนวนิยาย และชอบเล่นเฟซบุ๊ก (www.facebook.com) และทีมที่ถ่ายทำรายการโทรทัศน์ หรือช่างถ่ายภาพนั่นเอง

การพูดถึงทีมงานในรายการ ส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการจะเป็นผู้พูดขึ้นมาผ่านบทเปิด (Improvisation) โดยใช้แนวทางข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ที่ผู้ออกแบบเนื้อหารายการ (Creative) ได้เตรียมไว้ให้ผู้ดำเนินรายการ หรือจากสภาพแวดล้อมในการทำงานขณะนั้นเป็นส่วนช่วย โดยบทพูดในส่วนนี้ ถ้าเป็นการพูดถึงช่างถ่ายภาพก็จะมีเนื้อหาในลักษณะของการหยอกล้อในเรื่องการทำงานขณะที่รายการกำลังออกอากาศ แต่ถ้าเป็นบุคคลที่เหลือนั้น จะหยอกล้อกันในเรื่องความชอบส่วนตัว หรือบุคลิกลักษณะของคนนั้นๆ เป็นต้น

ตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.17 จะเป็นการพูดถึงเรื่องของการทำงานของช่างถ่ายภาพที่ต้องทำถึง 3 รายการติดต่อกันทุกวัน โดยผู้ดำเนินรายการกล่าวว่า “ที่เห็นกลิ้งรั้ว แล้วเห็นหมูนุ่ส่ายไปส่ายมา คือเป็นเทคนิค หรืออาการอยากสุรา....เคยถามเค้าแล้ว แล้วเค้าบอกว่าไม่เห็นเหนื่อย แค่นั้นเอง ซึ่งพอจัดนี้เสร็จ พรุ่งนี้ก็ต้องเป็นແแต่เช้า” เป็นต้น

ตาราง 4.17 บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : ช่างถ่ายภาพ
(เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 13)

	เนื้อหา
	(จากจากแนวทางข้อความทางโทรศัพท์ใน หัวข้อ “อยากเชิญใครมาสัมภาษณ์ในไก่อู้ย ตู่ยเจี๋ย”)
เขาเขา	ดีก.1 ให้อความบอกอวกให้ที่ๆ เนีย สัมภาษณ์ข้างกล้องของกรีนแทนแนล
โอปอลล์	มีคี่นเนียเพราะอะไร
เขาเขา	เค้าเปลี่ยนกันทุกอาทิตย์
โอปอลล์	เมื่อยหรือขำ แวะเวียนกันมา
เขาเขา	ที่เห็นกล้องรั้ว แล้วเห็นหมุนสายไปสายมา คือเป็นเทคนิค หรืออาการอยากสูรา
โอปอลล์	หลายคนเข้าใจว่าเอ๊ะ พี่มาจากทีนทอล์คยุคแรกี่เปล่า เดียวพีบเดียวพีบ เดียวพีบเดียวพีบ เรากี่ อยากจะสัมภาษณ์ ถ้ามาว่าเหนื่อยมัยจากไก่อู้ย แล้วมาต่อแฉเลย อยากถามเหมือนกัน
เขาเขา	เคยถามเค้าแล้ว แล้วเค้าบอกว่าไม่เหนื่อย แค่อรมาน แค่นั้นเอง ซึ่งพอจัดนี้เสร็จ พรงนี้ก็ต้อง เป็นแฉแต่เข้า
โอปอลล์	เค้าต้องมารอรับความเหวียงของพวกเรา แล้วต้องไปเจอมคค่าอีก แล้ววันศุกร์เจอที่ขออีก แล้ว วันเสาร์ตี้นมาเจออีนุ่ย ถ้ามาว่าความสุขมันอยู่ตรงไหน
เขาเขา	นั่นไงครับ ถึงเป็นสาเหตุ ว่าต้องเปลี่ยนตากล้องทุกๆ อาทิตย์

หรือตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.18 เป็นการกล่าวถึงพี่ก่วง ผู้ช่วยผู้ดำเนินรายการ (Co-program) ว่าชอบอ่านหนังสือนวนลาง แล้วก็ชอบเล่นเฟซบุ๊ก “บางที่เนีย มือซ้ายกำนวนลาง มือขวาหนีบเมาส์อยู่ แล้วก็คอยคอมเม้นท์” และมีกรกล่าวถึงทีมงานในสถานี่คนอื่นๆ อีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 4.18 บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : ผู้ช่วยผู้ดำเนินรายการ (Co-program) พี่ก่วง และพี่อ้าน (เทปวันที่ 20 สิงหาคม 2552, หน้า 15)

	เนื้อหา
	(จากแนวทางข้อความทางโทรศัพท์ใน หัวข้อ “ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่เหมาะสำหรับเด็กอายุที่ต่ำกว่า 18 เนื่องจากมีฉาก...”)
เขาเขา	ฉวกเพ็ญพระเอกขณะอ่านหนังสือนวนิยายรับโทรศัพท์. โห. ฉวกนี้เป็นฉวกที่ฉิ่งตวยและก็สัดถึง. ลักแหลมแหละ. แล้วก็เป็นฉวกที่ฉิ่งตวย. ไม่ในทางที่ไม่ดี
โอบอลล์	บางที่เนี่ย มือซ้ายกำนวนิยาย มือขวาหนีบเมาส์อยู่. แล้วก็คอยคอมเมนต์
เขาเขา	คอมเมนต์ใคร
โอบอลล์	ชั้นเนี่ยแหละ. แล้วในโพไฟล์ของโอบอลล์มีแต่ โอบอลล์ ก่วง โอบอลล์ ก่วง. เม้นท์ไปเม้นท์กลับ. พอไม่ใช่พี่ก่วงป๊อบ ก็เป็นโอบอลล์ นัทตี้ โอบอลล์ นัทตี้
เขาเขา	ว่างไป
โอบอลล์	แกงคือเอฟเอ็มทั้งนั้นเลย
เขาเขา	อย่าให้พี่อ้านหลุดเข้าไปนะ
โอบอลล์	นี่ตอนนี้พี่อ้านบอกจี้ พี่ไม่เล่น พี่ขี้เกียจเล่น พี่ไม่อยากคุยกับใคร. แฮมเซเลบะ. ลองถ้าได้เล่นคงเป็น อ้าน ก่วง โอบอลล์ นัทตี้ โอบอลล์ ก่วง นัท ก่วง
เขาเขา	โซจิม่า แฮม ภาษาเกาหลีอีกแล้ว

1.3.3 บุคคลอื่นๆ

บริบทในเรื่องของบุคคลอื่นๆ ที่กล่าวในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซี่ย” นั้นหมายถึง การที่ผู้ดำเนินรายการ ซึ่งก็คือผู้ดำเนินรายการหญิงเป็นหลัก จะเป็นผู้ที่กล่าวถึงหรือถ่ายทอดความรู้สึกที่ตัวเองปลื้ม หรือชอบบุคคลหนึ่งๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชาย

โดยที่บริบทส่วนนั้นเกิดมาจากช่องทางการสื่อสารผ่านทางข้อความโทรศัพท์มือถือ (sms) ที่ผู้ฟัง/ผู้ชมได้ส่งเข้ามา ซึ่งไม่ว่าจะเป็นข้อความที่มีการกล่าวเนื้อหาในลักษณะใดก็ตาม แต่ถ้ามีการกล่าวถึงผู้ชายคนใดคนหนึ่งของผู้ดำเนินรายการหญิงรู้จัก และมีความสนใจเป็นพิเศษ หรือ

อาจจะเคยมีประสบการณ์ทำงานร่วมกันมาก่อน ผู้ดำเนินรายการก็จะสามารถให้การอ้างอิง และสร้างบริบทในเรื่องนี้ขึ้นมาได้

โดยที่บริบทเกี่ยวกับเรื่องผู้ชายนั้น บทพูดส่วนใหญ่แล้วจะเป็นพรำเพื่อ, พรรณนาถึงบุคคลนั้นๆ ด้วยความปลื้ม หรือชื่นชอบของตัวโอบอลล์ ตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.19 มีข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ส่งมาโดยกล่าวถึงพีเรย์ แมคโดนัลด์ ผู้ดำเนินรายการก็จะสามารถสร้างบริบทต่อเนื่องขึ้นมาได้ทันทีว่า “ถ้าปอลล์ได้แต่งก็จะเข้าแมคโดนัลด์ ปอลล์จะไม่กินอย่างอื่น ปอลล์จะไม่กินอะไรเลย นอกจากเมนูในแมคโดนัลด์...สาธุ ขอให้ได้ขอให้โดนน์ พี่เดี่ยวหนูขอไปกวรดน้ำก่อน เดี่ยวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่รู้ ถ้าพี่เรย์ดูอยู่”

ตาราง 4.19 บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเยีย” ประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : บุคคลอื่นๆ
(เทปวันที่ 13 สิงหาคม 2552, หน้า 16)

	เนื้อหา
	(จากข้อความทางโทรศัพท์ที่ส่งเข้ามาใน หัวข้อ “ที่สุดของดาราไก่อู้ยอาสาวมให้”)
เขาเขา	ปอลล์ลองคิดมีดาวคนไหนที่เข้าเคเอฟพีไม่ได้
โอบอลล์	ตัก โครวะ
เขาเขา	ไม่ใช่ พี่เรย์ แมคโดนัลด์
โอบอลล์	ถ้าปอลล์ได้แต่งก็จะเข้าแมคโดนัลด์ ปอลล์จะไม่กินอย่างอื่น ปอลล์จะไม่กินอะไรเลย นอกจากเมนูในแมคโดนัลด์
เขาเขา	หรือจะ ขอให้ได้กันนะฮะ
โอบอลล์	สาธุ ขอให้ได้ขอให้โดนน์ พี่เดี่ยวหนูขอไปกวรดน้ำก่อน เดี่ยวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่รู้ ถ้าพี่เรย์ดูอยู่
เขาเขา	พี่เรย์น้องพีไน้ตหรือควับ ขอโทษๆ
โอบอลล์	พี่เรย์ๆ ปอลล์รู้เลยว่าปอลล์เกิดมาชาตินี้ เพื่อเป็นเมียพี่อะ วันที่ 23 ที่เราจะไปเตะบอลกัน ตอนแรกก็ลังเลว่าจะอยู่ GTH หรือ EFM เพราะวาก็ให้ชีวิตปอลล์ทั้งคู่ แต่ทางไหนที่จะทำให้ปอลล์ได้ใกล้ชิดพี่ ปอลล์จะทำอะ
เขาเขา	ยังไ้และก็ ขอให้ปอลล์มาทางน้ำละกัน

หรือตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.20 ผู้ดำเนินรายการพูดถึงคุณสหรัฐ (ก้อง) “หนูรักพี่ค่ะ...
ไม่ว่าใครจะดูอยู่ แล้วรู้จักกับคุณสหรัฐ สังคปริษา ฝากบอกเค้าว่า ตั้งแต่หนูเกิดมาจนทุกวันนี้
ทุกนาที่เป็นของพี่ค่ะ every night in my dream”

ตาราง 4.20 บทพูดในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเปีย” ในประเด็นเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง : บุคคลอื่นๆ
(เทปวันที่ 22 ตุลาคม 2552, หน้า 22)

	เนื้อหา
	(จากข้อความทางโทรศัพท์ที่ส่งเข้ามาใน หัวข้อ “คดีปวดใจ ให้ชาวไก่อ๋มช่วยสืบ”)
โอปอลล์	คดีขยกรักพี่ก้องสหรัฐค่ะ
ซาซา	หึ ไปนอนมัยลูก
โอปอลล์	หนูรักพี่ค่ะ
ซาซา	จะๆ แล้วสงกรานต์อะ
โอปอลล์	เลิกละ
ซาซา	โห
โอปอลล์	พี่ก้องคะ อย่าขวางดิ
ซาซา	ชอบตรงมันใจนี้แหละ
โอปอลล์	ไม่ว่าใครจะดูอยู่ แล้วรู้จักกับคุณสหรัฐ สังคปริษา ฝากบอกเค้าว่า ตั้งแต่หนูเกิดมาจนทุกวันนี้ ทุกนาที่เป็นของพี่ค่ะ every night in my dream
ซาซา	พี่ก้องครับ
โอปอลล์	อือหึม
ซาซา	พี่ก้อง ยังไงเจอน้อง เอาการะดาษทิตชูแล้วค่อยแตะตัวน้องนะครับ
โอปอลล์	ฮ่าๆ
ซาซา	อาการะดาษทิตชูแล้วค่อยแตะตัวน้องนะครับ เวลาจะจับมือ จับไม้จับมือ
โอปอลล์	เป็นคนทีเท่หมาก ชั้นไม่อยากจะพูดถึงพี่ก้องเท่าไร
ซาซา	คนเอาไว้ หล่อยันเล็บ

บทพูดในเรื่องของบุคคลรอบข้างของผู้ดำเนินรายการทั้งหมดนั้น การใช้บทเปิด
(Improvisation) ของผู้ดำเนินรายการ จะเกิดจากการใช้ความคิด, ความรู้สึก, ประสบการณ์ หรือ
บางครั้งอาจใช้จินตนาการของผู้ดำเนินรายการสอดแทรกเข้าไปในบทเปิด เพื่อให้เรื่องราวเกิด

ความสนุกก็เป็นได้ และยังสามารถเกิดขึ้นจากการใช้ช่องทางการสื่อสารอันหลากหลาย (Phatic) โดยถ้าเป็นบริบทในเรื่องของบุคคลที่เป็นเพื่อน หรือเป็นผู้ดำเนินรายการร่วมสถานีคนอื่นๆ ผู้ดำเนินรายการสามารถใช้บทเปิดด้วยตัวผู้ดำเนินรายการเอง หรือใช้การอ้างอิงจากทั้งแนวทางข้อความ (sms) ที่ทางรายการเตรียมไว้ให้ และจากข้อความทางโทรศัพท์ (sms)

ส่วนบริบทในเรื่องของทีมงานในรายการ บทพูดที่ผู้ดำเนินรายการสร้างขึ้นมานั้น จะเกิดจากการใช้ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมในขณะที่ดำเนินรายการ และจากแนวทางข้อความ (sms) ที่ทางรายการเตรียมไว้ใน การอ้างอิงเป็นส่วนช่วยในการสร้างบทเปิด (Improvisation) ขึ้นมา ทั้งนี้ การพูดถึงทีมงานบ่อยๆ นั้น เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการจดจำ และเป็นที่ยึดจับคุ้นเคยในกลุ่มผู้ฟัง/ผู้ชม เพื่อเชื่อมต่อการใช้บทเปิดของผู้ดำเนินรายการในเรื่องดังกล่าวได้ต่อไปในอนาคต

จากบุคคลทั้งหมดที่ผู้ดำเนินรายการได้กล่าวถึง การกล่าวถึงบุคคลต่างๆ ในเชิงหยอกล้อ นั้นผู้ดำเนินรายการจะเลือกเฉพาะบุคคลที่ผู้ดำเนินรายการมีความสนิทสนม หรือเป็นบุคคลที่ทำงานร่วมงานกันอยู่แล้ว หรือบุคคลที่ผู้ดำเนินรายการไม่ได้สนิทสนม บทพูดที่ชักกล่าวถึงก็จะ เป็นไปในแนวทางชื่นชมเสียส่วนใหญ่ ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันการพูดคุยกันในรายการที่จะนำไปสู่ การพาดพิงถึงบุคคลที่สามในทางที่เสียหาย ซึ่งจะส่งผลทำให้เกิดปัญหาต่อตัวรายการ และผู้ ดำเนินรายการเกิดขึ้นตามมา

1.4 เรื่องเกี่ยวกับข่าว

บทพูดส่วนใหญ่ที่พบในรายการ “ไก่อ่อย ต่อยเขี้ยว” นอกจากจะเป็นเรื่องที่วนเวียนอยู่กับ เรื่องราวใกล้ตัวของผู้ดำเนินรายการแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่า มีบทพูดบางส่วนที่กล่าวถึงข่าวประจำวัน ทั่วๆ ไป ซึ่งบริบทเกี่ยวกับข่าวเหล่านี้ มักจะมีที่มาจากข้อความทางโทรศัพท์มือถือ (sms)

โดยที่ผู้ฟัง/ผู้ชมนำประเด็นข่าวที่มีความโดดเด่นพอสมควรในขณะนั้น มาเชื่อมโยงเข้ากับประเด็นสนทนาในวันนั้น และถ้าผู้ดำเนินรายการมีประสบการณ์ในเรื่องเดียวกันกับตัวข้อความ ผู้ดำเนินรายการก็จะสามารถขยายความในเรื่องนั้นๆ ต่อไปได้

อาทิเช่น จากข้อความที่ส่งเข้ามาว่า “ฉากนี่ปอลล์สะเทือนใจเหมือนที่คนผู้ฟังส่งมา...ฉากลิงกระโดดแย่งๆ จนไล่เลือน” เขาเขาได้ขยายบริบทจากข้อความนี้ โดยการเล่าถึงข่าวที่เกิดขึ้นว่า “เค้าบอกสาเหตุคือไปวิ่งเล่น วิ่งขึ้นบ้านคนอื่นไร่เจ๊ย แล้วผลัดตกลงมา ก็เลยเป็นไล่เลือน ส่วนใหญ่นะ ที่เป็นอย่างนั้นะครับ”

ผู้ดำเนินรายการได้มีการขยายบริบทเรื่องนี้ออกไปในเรื่องของการให้ความสนใจต่อความเป็นอยู่ของสัตว์ชนิดอื่นๆ นอกจากหมีแพนด้าบ้าง ว่า “ตั้งแต่มีหมีแพนด้ามาเนี่ย สังเกตมัยว่าสัตว์ต่างๆ เรียกร้องสิทธิกันใหญ่ เดียวข้างก็ทาสีละ ยังไม่แคร์ไซ้มะ ตกหน้าผาให้ดูเลย ตกหน้าผาไปละ 2 ตัว ละไหนจะลิงเป็นไล่เลือนอีก คือกระซากเรตตั้งกันละตอนนี้ ยังไงเวทมาทางสัตว์อื่นๆ ด้วยเนาะ เอาเงินไปช่วยสัตว์อื่นๆ ด้วยดีมะ” เป็นต้น

นอกจากจะใช้วิธีการขยายความในบริบทข่าวจากข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ผู้ดำเนินรายการยังสามารถใช้การอ้างอิงจากตัวข้อความ นำไปสู่ประเด็นข่าวอื่นๆ ได้อีกเช่นกัน เช่น จากข้อความที่มีการพูดถึงหมีแพนด้า ซึ่งเป็นประเด็นข่าวที่กำลังเป็นที่สนใจในขณะนั้น ว่า “ได้ขึ้นไปหิ้งหลังหมีแพนด้า นาน 1 ชั่วโมง เพื่อให้เป็นศิริมงคล แก้วชีวิต และก้นของคุณ ดีมะ หมีแพนด้า หมีแพนด้า ที่เชียงใหม่ นะครับ เอ้อ...ให้นั่ง 1 ชั่วโมง”

ผู้ดำเนินรายการได้ใช้บริบทข่าวในเรื่องนี้ เชื่อมโยงไปถึงเรื่องของสัตว์ชนิดอื่นที่กำลังเป็นข่าวอยู่เช่นเดียวกัน ก็คือ “หมามันกินเบียร์...ลงข่าวนี้เมื่อวานนี้ ลงข่าว หมาที่สุพรรณบุรี กินเบียร์ได้ครึ่งแก้ว วันนี้นี้ครับ หน้าหนึ่งไทยรัฐ เจอหมาระยอง บลัฟทับ กินได้สองขวด” เป็นต้น

บทพูดในเรื่องข่าวที่ปรากฏในรายการ มักจะเป็นข่าวประจำวันทั่วไป ที่มีลักษณะของความเป็นข่าวเบา (Soft News) ซึ่งก็คือ ข่าวที่นำเสนอเรื่องราวที่เน้นให้เกิดความบันเทิง สบายใจ หรือเป็นข่าวที่คนทั่วไปให้ความสนใจ เพราะเป็นข่าวที่สามารถเข้าใจได้ง่าย และมักเน้นให้เกิดอารมณ์คล้อยตามมากกว่าให้ความรู้ และการศึกษา

โดยสรุปแล้วในส่วนของคุณลักษณะบทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย” ผู้วิจัยพบว่าบทพูดต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นในรายการซึ่งผ่านการใช้บทเปิด (Improvisation) หรือการใช้บทพูดโดยไม่มีสคริปต์ของผู้ดำเนินรายการนั้น มีลักษณะบทพูดที่ปรากฏในรายการทั้งหมด 4 ประเด็น ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะของบทพูดในการดำเนินรายการ

1.1 เรื่องเกี่ยวกับตัวผู้ดำเนินรายการ

1.1.1 เรื่องราวของความรัก

1.1.2 เรื่องของผลงาน และความชื่นชอบของผู้ดำเนินรายการ

1.2 เรื่องเกี่ยวกับแฟชั่น

เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า และสรีระของผู้ดำเนินรายการ

1.3 เรื่องเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง

1.3.1 เพื่อนและผู้ดำเนินรายการร่วมสถานี

1.3.2 ทีมงานในรายการ

1.3.3 บุคคลอื่นๆ

1.4 เรื่องเกี่ยวกับข่าว

รายการ “ไก่อู๋ย ตู๋ยเซี่ย” ได้มีการวางรูปแบบเนื้อหาในวันที่มีการออกอากาศพร้อมกันทั้งสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์ โดยใช้เรื่องของภาพยนตร์เป็นประเด็นหลัก ซึ่งจะประกอบไปด้วย 4 ช่วงรายการ ได้แก่ Box office report, Movie E-News, Movie E-View และช่วงการสัมภาษณ์ แต่ทว่า ช่วงต่างๆ ที่รายการได้วางไว้นั้น ได้มีข้อมูลดิบ หรือมีกรอบในการนำเสนอที่ชัดเจน ทำให้การดำเนินรายการในส่วนที่เหลือ จะมีเพียงการใช้หัวข้อสนทนาที่ถูกกำหนดขึ้นในแต่ละวันเป็นประเด็นการพูดคุยกันระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ฟัง/ผู้ชม โดยผ่านทางข้อความโทรศัพท์มือถือ (sms)

ดังนั้น ผู้ดำเนินรายการจึงจำเป็นต้องใช้บทเปิด (Improvisation) หรือการพูดโดยไม่มีบทเตรียมไว้ล่วงหน้าในการดำเนินรายการเกือบตลอด 2 ชั่วโมง โดยที่ลักษณะบทพูดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู๋ย ตู๋ยเซี่ย” ซึ่งเกิดจากการใช้บทเปิดจะมีด้วยกันทั้งหมด 4 เรื่องราวด้วยกัน ได้แก่ บทพูดเกี่ยวกับตัวผู้ดำเนินรายการ, บทพูดเกี่ยวกับเรื่องแพชั่น, บทพูดเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง และบทพูดเรื่องข่าว

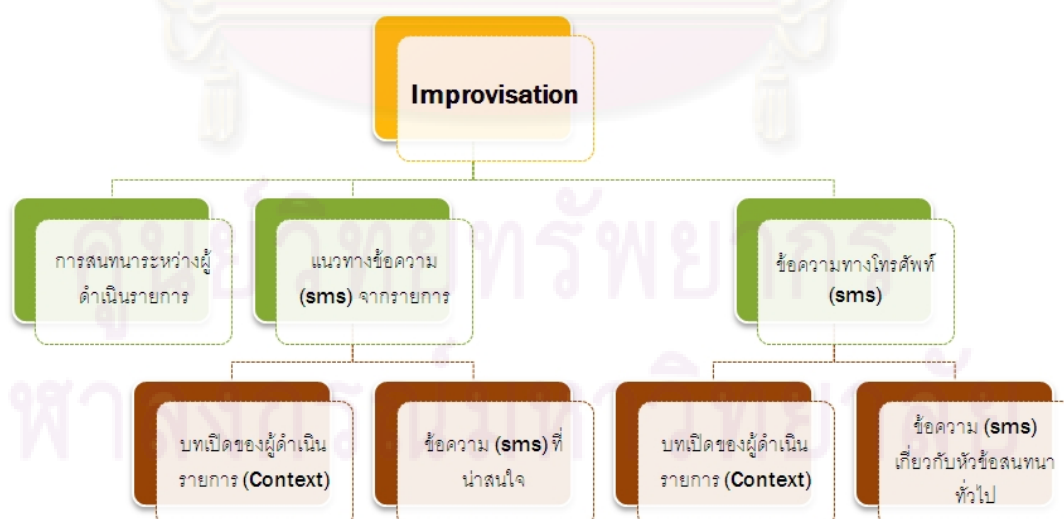
ผู้วิจัยได้พบว่า ลักษณะบทพูดในรายการผ่านการใช้บทเปิดดังกล่าว มีลักษณะที่เป็นข้อความปิด (Close text) ก็คือ เป็นเรื่องราวที่คนส่วนใหญ่รู้ หรือสามารถคาดเดาได้อยู่แล้ว ผู้ฟัง/ผู้ชมไม่จำเป็นต้องใช้การตีความจากบทสนทนาที่ผู้ดำเนินรายการถ่ายทอดออกมา เนื่องจากองค์ประกอบของตัวรายการที่เป็นรายการพูดคุยเพื่อความบันเทิงอยู่แล้ว บทพูดที่ปรากฏในรายการจึงเป็นเนื้อหาที่มีบริบทใกล้เคียงกันทั้งหมด กล่าวคือ บริบทที่ผู้ดำเนินรายการหยิบมาใช้จะไม่มีเนื้อหาประเด็นไหนที่โดดเด่นไปอย่างชัดเจน ซึ่งเนื้อหาที่เกิดขึ้นจึงเป็นสิ่งที่ไม่พ้นเรื่องราวใกล้ตัวของผู้ดำเนินรายการนั่นเอง

การใช้บทเปิด (Improvisation) ในส่วนของบทพูดในรายการ ผู้ดำเนินรายการจำเป็นต้องมีการใช้ปัจจัยภายในของตัวผู้ดำเนินรายการเอง ซึ่งก็คือ การใช้ความคิด จินตนาการ (Imagination) สมาธิ (Concentration) และยังต้องมีการเข้าใจถึงความรู้สึก (Sense) ในเรื่องที่จะพูดก่อน จึงจะสามารถนำความคิดเข้ามาเชื่อมโยงกับอารมณ์ (Emotion) ของตัวผู้ดำเนินรายการ

ควบคู่ไปกับการใช้ประสบการณ์ของตนเอง (Experience) มาพิจารณาสิ่งต่างๆ ภายในกรอบสถานการณ์หนึ่งๆ เข้ามาเป็นส่วนช่วยในการใช้บทเปิดด้วยรูปแบบของคำพูด (Speech) กลายเป็นการสร้างบริบท (Context) ขึ้นมาโดยตัวผู้ดำเนินรายการเอง

นอกจากปัจจัยภายในของผู้ดำเนินรายการดังกล่าว ยังจำเป็นต้องมีปัจจัยในการกระทำการสื่อสารเข้ามามีส่วนช่วย เพื่อให้ผู้ดำเนินรายการมีแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการอ้างอิงได้ โดยจากลักษณะประจำของบทพูดที่พบในรายการตลอดช่วงเวลาที่ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูล พบว่าบทพูดในแต่ละเรื่องนั้น สามารถเกิดขึ้นได้จากช่องทางอันหลากหลายที่ถูกเปิดอยู่ตลอด (Phatic Function) ไม่ว่าจะเป็นจากการสื่อสารระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกันเอง, จากเนื้อหาที่รายการได้วางแนวทางไว้บางส่วน และจากข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ที่ผู้ชม/ผู้ฟังส่งเข้ามา

ตามที่จะเห็นได้จากภาพที่ 4.2 ที่แสดงถึงแหล่งข้อมูลที่เกิดจากช่องทางการสื่อสารที่เปิดอยู่ตลอด (Phatic Function) เพื่อให้ผู้ดำเนินรายการสามารถดึงมาอ้างอิงโดยใช้บทเปิด (Improvisation) ในการดำเนินรายการ

ภาพที่ 4.2 แหล่งข้อมูลในการใช้บทเปิดส่วนบทพูดของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเจี๋ย”

การสนทนาระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกันเอง เป็นช่องทางการติดต่อสื่อสารที่ทำให้การใช้บทเปิด (Improvisation) ค่อนข้างจะลื่นไหลมากที่สุด เนื่องจากการดำเนินการร่วมกันของผู้ดำเนินรายการทั้งสองที่ผ่านช่วงเวลาในการปรับตัว (Tune in) ซึ่งกันและกันมาแล้ว กล่าวคือระยะเวลาเกือบ 3 ปี ที่ทั้งคู่ทำงานร่วมกันในฐานะผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ทำให้การพูดคุยกันของทั้งสองคน ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องที่ตัวผู้ดำเนินรายการทั้งสองมีข้อมูล หรือมีประสบการณ์ที่ใกล้เคียงกัน จึงสามารถช่วยกันแบ่งปันความคิดเห็น หรือพูดคุยโต้ตอบกันได้ทันที โดยที่ไม่ต้องให้การอธิบายถึงบริบทที่พูดถึงมากนัก เรื่องราว หรือเนื้อหาที่เกิดขึ้นจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้ดำเนินรายการ ทั้งเรื่องของความชอบส่วนตัว หรือเรื่องแฟชั่นเครื่องแต่งกาย เป็นต้น และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุคคลรอบข้างของผู้ดำเนินรายการนั่นเอง

ผู้ดำเนินรายการยังสามารถอ้างอิงข้อมูลจากแนวทางข้อความโทรศัพท์ (sms) ที่ทางรายการได้เตรียมไว้ให้ได้อีกช่องทางหนึ่งเช่นกัน โดยที่ประเด็นของข้อความเหล่านั้น ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องราวที่เกิดจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ของผู้ดำเนินรายการเองทั้งสิ้น เช่น เรื่องราวของคชามา (มดดำ) หรือวินดา (ดาต้า) ซึ่งเป็นผู้ดำเนินรายการร่วมสถานี เรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมส่วนตัวกาแฟมงคลของผู้ดำเนินรายการ เป็นต้น

แนวทางข้อความโทรศัพท์ (sms) ที่ทางรายการได้เตรียมไว้อาจสามารถใช้ประเด็นจากข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ในสัปดาห์ก่อนหน้านั้น ซึ่งข้อความเหล่านั้นจะเป็นข้อความที่ได้รับ ความสนใจ และมีการตอบรับจากทั้งตัวผู้ดำเนินรายการ หรือจากผู้ฟัง/ผู้ชม โดยจะมีการพูดถึงเรื่องนั้นบ่อยๆ เช่น ประเด็นในเรื่องข้าวมันไก่ ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.21 ซึ่งเป็นข้อความจากคนทางบ้านที่ได้รับรางวัล ในหัวข้อสนทนาเรื่อง “อยากวินอะไร เหวี่ยงมาได้ทาง sms”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 4.21 บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับ : ข้อความทางโทรศัพท์ (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 10)

	เนื้อหา
	(จากข้อความทางโทรศัพท์ที่ส่งเข้ามาใน หัวข้อ “อยากวินอะไร เหยียงมาได้ทาง sms”)
โอปอลล์	อยากวินอะไรให้เหยียงทาง sms ข้อความที่ได้ไป คือ ข้อความ 082-984-ไก่อู้ย ตู่ยเซี้ย เค้าวิน มาว่า
เซาเซา	<u>เฮี้ย เฮี้ยข้าวมันไก่ ทำไม่ไม่มีแดงอะ อารมณ์เสีย</u>
โอปอลล์	<u>โมโหเหมือนสั่งเนื้อน่อง แล้วได้เนื้อสะโพกอะ อารมณ์แบบไม่คิดว่าจะได้ไก่ที่มีมันอยู่ในชิ้นเนื้อ ขนาดนี้</u>
เซาเซา	<u>ถูก แล้วถ้าอยู่ในนมของเฮี้ยเนี่ย เฮี้ยก็ไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องราวใหญ่โต</u>
โอปอลล์	<u>ถูก คงตกใจมาก</u>
เซาเซา	<u>แล้วก็กำลังชอยจานใหม่ให้คนอื่นอยู่ แกก็คงง เฮี้ย เออ ลืมใส่แดง</u>
โอปอลล์	<u>เดี๋ยวจะชูปักให้ด้วยนึ่งด้วย แอมปลอบใจลูกค้า</u>

จากข้อความดังกล่าว ทางรายการได้นำประเด็นเรื่องข้าวมันไก่กลับมาใช้เป็นแนวทาง ข้อความ (sms) ในหัวข้อสนทนาเรื่อง “คดีปวดใจให้ชาวไก่อู้ยช่วยสืบ” ตามที่จะได้เห็นตาราง 4.22

ตาราง 4.22 บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซี้ย” ประเด็นเกี่ยวกับ : ข้อความทางโทรศัพท์ (เทปวันที่ 22 ตุลาคม 2552, หน้า 8)

	เนื้อหา
	(จากแนวทางข้อความโทรศัพท์ใน หัวข้อ “คดีปวดใจ ให้ชาวไก่อู้ยช่วยสืบ”)
โอปอลล์	ทำไมข้าวมันไก่ไม่มีแดงกว่า ใครขโมยแดงกว่าไปจากร้านข้าวมันไก่ 4802994 ช่วยกันสืบ อย่าง
เซาเซา	<u>งี้</u> <u>เพราะว่าแดงกว่ามันเป็นอย่างที่ คิดดูเรากินข้าวมันไก่แล้วมีแดงกว่าสามแผ่นบางๆ เฉือนหนึ่ง</u> <u>สองสามมาประดับไว้</u>
โอปอลล์	<u>ถึงเราจะไม่รักมันมาก แต่เราก็คุ้นเคยที่มีมัน พี่เข้าใจปะ</u>
เซาเซา	<u>ถูกต้อง มันได้อารมณ์ตอนที่เอาน้ำจิ้มค่อยๆ แซะเข้าไป แล้วเหยาะเปาะๆ ไปที่แดงกว่า</u>

	เนื้อหา
เขาเขา	(ต่อ)
โอปอลล์	หลังจากนั้นนะครับ น้องปอลล์ก็จะเอาชีอิ้วดำราคา เนี่ย
เขาเขา	เป็นปอลล์จะเอาชีอิ้วดำราคาก่อน และก็ใส่น้ำจิ้ม แต่งกวาปอลล์ไม่กินจริงๆ แต่ไม่มีก็ไม่เก๊ง
โอปอลล์	ใช่ มันไม่ครบไง
เขาเขา	เหมือนไม่ใส่กำไลก็ได้ แต่รู้สึกว่ามันคู่เท่า เข้าใจใช่ปะ
โอปอลล์	ถูกต้อง มันจะต้องมี กินไม่กินนี่ก็อีกเรื่องหนึ่ง
เขาเขา	ยังงั้นนะ รำคาญ
โอปอลล์	โครขโมยแต่งกวาอะ คดีขโมยแต่งกวา

และนำประเด็นเดิมกลับมาใช้ซ้ำเป็นแนวทางข้อความ (sms) ในหัวข้อสนทนาเรื่อง “ข้อสัญญาของค่ายไก่อู้ยตุ้ยเขี่ยคืออะไร” ตามที่จะได้เห็นตาราง 4.23 อีกเช่นเดียวกัน

ตาราง 4.23 บทพูดในรายการ “ไก่อู้ย ตุ้ยเขี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับ : ข้อความทางโทรศัพท์ (เทปวันที่ 29 ตุลาคม 2552, หน้า 10)

	เนื้อหา
	(จากแนวทางข้อความโทรศัพท์ใน หัวข้อ “ข้อสัญญาของค่ายไก่อู้ยตุ้ยเขี่ยคืออะไร”)
เขาเขา	แล้วถ้าสมมติว่า ศิลปินเนี่ย เค้าก็จะมี Escort
โอปอลล์	คือหมายถึงผู้ดูแลศิลปิน
เขาเขา	เค้าก็จะดูแลในเรื่องเสื้อผ้า อาหารการกิน ศิลปินในค่ายไก่อู้ยของเรา ต้องกินนะฮะ แต่งกวา ใน
โอปอลล์	ข้าวมันไก่ทุกครั้ง อย่าเอามาเรื่อยๆ ซอยๆ วางแปไว้ แล้วไม่สนใจเค้าไม่ได้
เขาเขา	คืออย่างกรีนเวฟ นั่นเป็นคลื่นสี่เขี่ย เค้าต้องอนุรักษ์ มันเป็นธิม ถึงมีพีแอม ถึงมีพีอ้อย ศิลปิน
โอปอลล์	ของค่ายเรา เราต้อง respect แต่งกวา แค่นั้นเอง
เขาเขา	ถูกต้อง
โอปอลล์	อย่าถามว่าทำไม มันเป็นคนเซปท์คลื่น เหมือนที่คลื่นเขาเป็นสี่ชมพู แล้วต้องกินแต่งกวา
เขาเขา	เพราะว่าเวลาเค้าหันมา ซอยครั้งนึง ให้เวลานานมัย
โอปอลล์	นานพี
เขาเขา	กว่าจะซอยแป๊ะๆ แล้วช่วงมันพีคสุดเนี่ย เป็นช่วงที่เราเอามีดปังตอเนี่ยดีแต่งกวา
โอปอลล์	ตีทำไมพี

	เนื้อหา
เขาเขา	(ต่อ)
โอบอลล์	ตีให้มันเอียงไป พอเอียงเสร็จปั๊บ เราซ้อนขึ้นมา เรียงแปไว้ มันคือไฮไลต์อะ
เขาเขา	เค้าไม่ได้แต่งกวาหรือก ใส่มันแตกออกมา
โอบอลล์	โอบอลล์ สับเสร็จจะมันตั้งอยู่ที่โต๊ะ เอมืดตบปั๊บ
เขาเขา	เออวะ เอ้อออ เนี่ยคือศาสตร์ชั้นสูง
โอบอลล์	ละมันคือศิลปะของการทานอาหาร
เขาเขา	มันคือ Food stylish ได้คิดมาแล้ว เราได้ออกแบบอาหารที่มันน่ากิน
โอบอลล์	ของผมไม่ใช่แต่งกวานะครับ
เขาเขา	ของบอลล์แต่งกวาได้ แต่อย่าฝักซีมา ว่าคาญมาก รู้ว่ายังไงต้องเขียนออก ใส่มาท่าไม ตาม
โอบอลล์	มารยาทหรือ โนโน.....อย่างงี้เป็นต้น

ผู้วิจัยพบว่ากรณีที่ทางรายการได้นำประเด็นต่างๆ ทั้งจากเรื่องราวที่ผู้ดำเนินรายการใช้บทเปิด (Improvisation) ขึ้นมา และจากข้อความ (sms) ของคนทางบ้านมาใช้เป็นแนวทางข้อความโทรศัพท์ในหลายๆ สัปดาห์นั้น เป็นเพราะว่าผู้ดำเนินรายการสามารถใช้บทเปิดในเรื่องดังกล่าวได้อย่างสนุกสนาน และมีความลื่นไหลมากกว่าเรื่องอื่นๆ แต่ประเด็นของแนวทางข้อความ (sms) จะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามแต่เรื่องราวที่ผู้ดำเนินรายการมักกล่าวถึงผ่านบทเปิดในช่วงเวลานั้นๆ

ช่องทางการสื่อสารในรายการที่เกิดจากข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ซึ่งถือได้ว่าเป็นแหล่งข้อมูลหลักของตัวรายการ “ไก่อู้ย ตูยเขี่ย” เพราะว่าการดำเนินรายการนอกจากการนำเสนอเรื่องของภาพยนตร์แล้วนั้น ผู้ดำเนินรายการต้องใช้ข้อมูลจากข้อความโทรศัพท์มาใช้ในการสร้างบทเปิด (Improvisation) ตลอดทั้งการดำเนินรายการ โดยที่ข้อความไหนมีความเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ หรือเกี่ยวกับตัวผู้ดำเนินรายการ หรือเป็นเรื่องที่ผู้ดำเนินรายการเคยนำเสนอไปแล้ว ผู้ดำเนินรายการสามารถใช้บทเปิดโดยการอ้างอิงจากข้อความเหล่านั้นๆ ได้ทันที และข้อความไหนที่ไม่ได้ใช้ในการนำมาอ้างอิง หรือถูกขยายต่อไปเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหารายการ ผู้ดำเนินรายการก็จะใช้ส่วนของวิธีการนำเสนอเข้ามาช่วยในการดำเนินรายการให้ดำเนินอยู่ได้ประกอบกันไป

ถึงแม้ว่าบริบทที่เกิดขึ้นภายในรายการ ไม่ว่าจะเกิดจากช่องทางไหนก็ตาม บทพูดที่ปรากฏจะมีลักษณะที่วนเวียนไปมาอยู่ไม่กี่บริบท แต่กระนั้นตัวเนื้อหาของบทพูดก็สามารถเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ซึ่งอาจจะปรากฏอยู่แค่ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งแล้วหายไป เกิดประเด็นใหม่ๆ เพิ่มขึ้นมา หรือประเด็นเก่าอาจถูกนำกลับมาใช้ใหม่ก็เป็นได้ ตามแต่สภาพการณ์ในการดำเนินรายการของช่วงเวลานั้น

ผู้วิจัยพบว่า จากแหล่งข้อมูลที่ผู้ดำเนินรายการใช้อ้างอิงเพื่อให้การใช้นิทเปิด (Improvisation) ในส่วนของบทพูด หรือส่วนของเนื้อหา สามารถดำเนินไปได้โดยไม่ขาดตอน ตลอดการดำเนินรายการนั้น ก็คือ ช่องทางการสื่อสารต่างๆ ของรายการที่มีการเปิดอยู่ตลอดเวลา (Phatic Function) ไม่ว่าจะเป็นข้อความทางโทรศัพท์ (sms) หรือการสนทนาระหว่างผู้ดำเนินรายการก็ตาม ที่ทำให้เกิดการหลั่งไหลของข้อมูลเข้ามาให้ผู้ดำเนินรายการได้ใช้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่า บริบท (Context) ของตัวรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี่ย” ก็คือ ช่องทางการสื่อสาร (Phatic Function) ที่นำพาข้อมูลมาสู่ผู้ดำเนินรายการนั่นเอง

จากลักษณะบทพูดในรายการที่เกิดจากการใช้นิทเปิด (Improvisation) ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับความเป็นส่วนตัวของผู้ดำเนินรายการสูง อีกทั้งบริบทของเนื้อหาที่ถ่ายทอดออกมา ยังมีลักษณะที่วนไปมาแต่เรื่องเดิมๆ ไม่มีความหลากหลายเกิดขึ้น ซึ่งทั้งหมดนี้ค่อนข้างที่จะแตกต่างไปจากรูปแบบเนื้อหาในรายการบันเทิงที่เคยมีมาแต่เดิม ดังนั้นถ้ารูปแบบรายการบันเทิงที่มีเนื้อหาในลักษณะดังกล่าวประกอบเพียงอย่างเดียว ตัวรายการอาจไม่สามารถคงอยู่ได้ ผู้ดำเนินรายการจึงจำเป็นต้องใช้นิทเปิดในส่วนของการใช้สีหน้าท่าทาง และน้ำเสียงควบคู่ไปกับส่วนของบทพูด เพื่อที่จะช่วยเติมเต็มให้ตัวรายการเกิดความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ลักษณะการใช้สีหน้าท่าทางและน้ำเสียง

การดำเนินรายการ ผู้ดำเนินรายการย่อมต้องการให้มีผู้ติดตามฟังหรือชมรายการเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันสภาพการดำเนินรายการอยู่ในรูปของการค้า การแข่งขันกัน ประกอบกับมีสถานีวิทยุกระจายเสียงมากกว่า 200 สถานี และด้วยความเป็นรายการรูปแบบใหม่ที่ออกอากาศในสถานีโทรทัศน์ที่มีระบบบอกรับสมาชิก หรือ เคเบิลทีวี ซึ่งหมายถึงว่า จะมีทั้งรายการทางวิทยุ และเคเบิลทีวีให้ผู้ฟัง/ผู้ชมเลือกบริโภคได้เป็นจำนวนมากในเวลาเดียวกัน ดังนั้นหากผู้ดำเนินรายการไม่สามารถดึงดูดผู้ฟัง/ผู้ชมให้ติดตามรายการได้ รายการนั้นๆ ย่อมจะเปล่าประโยชน์ การดึงดูดให้ผู้ฟัง/ผู้ชมติดตามรายการได้หรือไม่ สิ่งสำคัญประการหนึ่งก็อยู่ที่ การนำเสนอรายการนั่นเอง

การนำเสนอในรายการ “ไก่อู๋ ค่อยๆ เชีย” ถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ดำเนินรายการจำเป็นต้องให้ความสำคัญมากที่สุด เนื่องจากตัวเนื้อหาในรายการนั้นมีลักษณะที่วนเวียนอยู่ในบริบทเดิมๆ ไม่ค่อยมีการออกนอกกรอบไปสู่เรื่องราวที่ไกลตัวผู้ดำเนินรายการ ดังนั้นผู้ดำเนินรายการจึงต้องมีวิธีการที่จะทำให้ผู้ฟัง/ผู้ชมรู้สึกว่เนื้อหาที่กล่าวซ้ำไปมานั้นมีความไม่น่าเบื่อ และน่าสนใจพอที่จะยอมรับฟังหรือชมเนื้อหาในลักษณะเดิมได้อยู่ และนอกจากผู้ดำเนินรายการจะมีการใช้บทเปิด (Improvisation) ที่ออกมาเป็นบทพูดในส่วนของเนื้อหารายการแล้ว การใช้บทเปิดในส่วนของวิธีการนำเสนอจึงมีปรากฏให้เห็นอยู่ในรายการด้วยเช่นกัน

โดยที่ช่องทางในการนำเสนอรายการนั้นประกอบไปด้วย การออกอากาศผ่านสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์ ดังนั้นการใช้บทเปิด (Improvisation) ในการนำเสนอรายการจึงมีทั้งการแสดงออกผ่านทางการใช้เสียง และท่าทาง ประกอบกันไป แต่กระนั้นรายการ “ไก่อู๋ ค่อยๆ เชีย” ซึ่งแต่เดิมนำเสนอผ่านสื่อวิทยุเพียงเท่านั้น การนำเสนอรายการที่พบจึงมีแค่องค์ประกอบในส่วนของ การได้ยินเสียง ซึ่งผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงการใช้บทเปิดในการใช้น้ำเสียงของสื่อดั้งเดิมอย่างสื่อวิทยุก่อน โดยสามารถแบ่งลักษณะการใช้บทเปิดผ่านทางน้ำเสียง ได้ดังต่อไปนี้

2.1 การแสดงออกด้วยน้ำเสียง

การใช้บทเปิด (Improvisation) ผ่านการแสดงออกด้วยการใช้เสียง หรือในแง่ของวิธีการ เทคนิคของผู้ดำเนินรายการที่ใช้ในการนำเสนอรายการวิทยุ สามารถเรียกได้ว่า ลีลาการพูด หรือ การใช้เสียง (style) นั้นเอง

ในการดำเนินรายการแต่ละประเภท ผู้ดำเนินรายการย่อมมีลีลาในการพูดที่แตกต่างกันไป อย่างในรายการข่าวผู้อ่านข่าวควรจะลักษณะลีลาการพูดที่ฉับไว กระชับ หรือรายการเพลงที่ผู้ดำเนินรายการมีลีลาการพูดที่ฟังแล้วเหมือนกับผู้ดำเนินรายการผู้นั้นไม่ได้พูดภาษาไทย เพราะมีความเพี้ยนในการออกเสียงมาก แต่ด้วยรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี้ยว” ซึ่งเป็นรายการพูดคุยที่ไม่ได้มีการเตรียมบทพูดไว้ล่วงหน้า การใช้น้ำเสียงของผู้ดำเนินรายการจึงมีลักษณะการใช้ที่แตกต่างออกไป ตามแต่เรื่องราวการพูดคุยที่กำลังนำเสนออยู่ในขณะนั้น

การเลือกผู้ดำเนินรายการอันเป็นสัญลักษณ์ของรายการให้เหมาะสมกับรายการมากที่สุด จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะตามปกติคนเราทุกคนย่อมมีลีลาการพูดเฉพาะตัว บางคนอาจจะเหมาะกับรายการข่าว หรือบางคนอาจเหมาะกับรายการเด็ก เป็นต้น

ความแตกต่างของเสียงพูดนี้เกิดจากองค์ประกอบของการใช้เสียงที่ต่างกัน ได้แก่ ระดับเสียง ความดังของเสียง จังหวะการพูด ความมีชีวิตชีวาในการพูด ทำให้เกิดภาพรวมของเสียงที่ต่างกัน เป็นลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลนั้นๆ เป็นเอกลักษณ์ (Identity) ที่บ่งบอกความแตกต่างจากผู้อื่น เป็นบุคลิกภาพเสียงพูด (Voice personality) ของแต่ละบุคคล ทำให้ผู้ฟัง/ผู้ชมเกิดการจดจำ และสามารถระบุได้ว่าลักษณะของเสียงที่ได้ยินเป็นเสียงของผู้ดำเนินคนใด

สำหรับรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี้ยว” ที่มีพื้นฐานการออกอากาศเดิมมาจากสื่อวิทยุ ผู้ดำเนินรายการต้องมีความสามารถในการใช้เสียงเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากวิทยุเป็นสื่อที่ใช้เสียงเพียงอย่างเดียว การนำเสนอของรายการด้วยการใช้ลีลาการพูดจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญ ที่ผู้

ดำเนินรายการจำเป็นต้องใช้ทักษะในการสื่อสารผ่านการใช้บทเปิดด้วยเสียงออกมาให้ตัวเนื้อหามีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น อีกทั้งเมื่อรายการได้มาปรากฏในสื่อโทรทัศน์ เสียงก็ยังเป็นองค์ประกอบที่ช่วยเติมเต็มการสื่อสารด้วยภาพได้อีกด้วย

โดยที่การใช้บทเปิด (Improvisation) ผ่านการแสดงออกทางเสียง หรือลีลาการพูดของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ที่พบมีลักษณะดังต่อไปนี้

2.1.1 การใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย

มีผู้เปรียบเทียบไว้ว่าถ้อยคำ หรือคำพูดเป็นเพียงสัญลักษณ์บอกความหมายให้รู้หรือเข้าใจว่าสิ่งที่พูดออกไปนั้นคืออะไร แต่เสียงเป็นวิญญานที่ทำให้ถ้อยคำมีชีวิตชีวา ดิ้นได้ กระโดดได้ ดังนั้นการใช้เสียงให้เหมาะสมกับถ้อยคำ หรือเนื้อหาของรายการ จะทำให้รายการนั้นเสมือนมีชีวิต และสามารถเข้าไปอยู่ในการรับรู้ของผู้ฟัง/ผู้ชมได้ง่ายยิ่งขึ้น ซึ่งลักษณะของการใช้น้ำเสียงที่ปรากฏในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ได้แก่

- **การใช้เสียงสูง และเสียงดัง**

ระดับของเสียง (Pitch) หมายถึง ความสูงต่ำของเสียง หรือการใช้เสียงสูง เสียงต่ำในการพูด ซึ่งในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ผู้ดำเนินรายการทั้งสองจะมีการใช้ระดับเสียงที่ค่อนข้างจะหลากหลาย แต่จะหนักไปทางโทนเสียงสูงเสียงมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นการใช้เสียงแหลม และสูง หรือในบางครั้งได้มีการลากเสียงยาวประกอบกันขึ้นมา ซึ่งการใช้บทเปิด (Improvisation) ด้วยเสียงสูง ผู้ดำเนินรายการสามารถนำเสียงสูงมาใช้ได้ในทุกๆ ประโยคของการพูดคุยกัน อาทิเช่น

“ในเมื่อมีรายการดีๆ อย่างไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว (เสียงสูง) ขึ้นมา”

“แรงอ่า.....(ลากเสียงสูงยาว)”

“...เป็นไรมากปะ ทำเป็นแกร่ง แต่ในใจ ตายแล้วผู้ชายเหิน (เสียงสูง และแหลม)”

“ลองกะโหลกกะลาแคะสิ อี้.....(ลากเสียงสูงยาว)”

“แน๊กกกกกก (ลากเสียงสูงยาว) ชมผู้ชายตลอดเลย”

ระดับเสียงที่ผู้ดำเนินรายการหญิงมักใช้เป็นประจำอีกเสียงหนึ่ง ก็คือ การใช้เสียงกรีด ซึ่งจะมีการใช้เสียงที่สูง, แแหลม และลากยาวกว่าในกรณีแรก โดยที่ผู้ดำเนินรายการสามารถใช้เสียงกรีดขึ้นมาได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะขณะนั้นบริบทในการสนทนาจะกล่าวถึงเรื่องอะไรอยู่ก็ตาม เช่น ขณะที่ผู้ดำเนินรายการกำลังพูดถึงภาพยนตร์ที่เข้าฉายในสัปดาห์นี้ ผู้ดำเนินรายการหญิงได้มีการใช้เสียงกรีดเป็นเสียงตอบรับว่า “อ้าย.....ต้องดู” เป็นต้น

ในอีกกรณีหนึ่งที่ผู้ดำเนินรายการหญิงจะต้องมีการใช้เสียงกรีดขึ้นมาทุกๆ ครั้ง นั่นก็คือ เมื่อมีการพูดถึงบริบทในเรื่องของผู้ชาย เช่น ถ้ามีการกล่าวถึงผู้ชายที่ผู้ดำเนินรายการหญิงชื่นชอบ การใช้เสียงกรีดก็จะปรากฏให้เห็นมากยิ่งขึ้น ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.24 ผู้ดำเนินรายการใช้เสียงกรีดเกือบตลอดการสนทนากับคุณปกรณ์ ลัม (โดม) เช่น “โดมถอดเสื้อ อ้าย.....”, “อ้าย..... พี่โดม” เป็นต้น และในบริบทเรื่องผู้ชาย การใช้เสียงสูงก็สามารถถูกนำมาใช้ได้เช่นเดียวกัน เช่น ผู้ดำเนินรายการหญิงเรียกคุณธีรเดช (เคน) เนื่องด้วยความชอบส่วนตัว จึงมีการเน้นย้ำโดยใช้เสียงสูงเข้ามาประกอบ พร้อมทั้งลากเสียงยาวเป็น “เคน ธีรเดชชชชช” นั่นเอง

ตาราง 4.24 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้เสียงสูง และเสียง

ดัง : เสียงกรีด (เทปวันที่ 13 สิงหาคม 2552, หน้า 35, 37)

	เนื้อหา	เสียง
โอบอลด์	(สัมภาษณ์คุณปกรณ์ ลัม (โดม) ผ่านทางเสียงโทรศัพท์)	
โดม	อ้าย..... แม่ๆ ได้ยินมั๊ย พี่โดมขา เมื่อคืนปอลด์ดูรายการพี่โดมกับคุณแม่ ตอนปอลด์อยู่กับคุณแม่ค่ะ ยังงั้นหรือครับ -----หน้า 35-----	โอบอลด์กรีด และพูดเสียงน่ารัก

	เนื้อหา	เสียง
โอบอลล์	(ต่อ) อะอะ CG แล้วพี่กอล์ฟก็มาเม้าท์ในเอ็มวีโอบอลล์ต้องติดตามนะจ๊ะ พี่ โอบอลล์... อ้าย.....	โอบอลล์กรี๊ด
เขาเขา	อันนี้น้องโอบอลล์จริงรีเปลา	
โอบอลล์	พอดีเบ๊อนดินเบ๊อนโคลนนิดหน่อย คือเหมือนกับเรากำลังฝงอะไร บางอย่างอยู่	
	-----หน้า 37-----	
โอบอลล์	นักแสดงหน้าใหม่คนนี้ ขอฝากตัวด้วยนะครับ	
โอบอลล์	อ้าย.....พี่โอบอลล์ยังจำอึ้งได้จริงๆ ค่ะพี่โอบอลล์ หนูรักพี่	โอบอลล์กรี๊ด
โอบอลล์	โอบอลล์	
	-----หน้า 37-----	
เขาเขา	สเบ๊เคๆ แบบไหนครับโอบอลล์	
โอบอลล์	ก็คล้ายๆ ผมสั้นๆ ยังครับยัง	โอบอลล์กรี๊ด

ความดังของเสียง (Loudness) หมายถึง เสียงดัง หรือเสียงค่อย การพูดด้วยเสียงดังมาก หรือน้อยเป็นลักษณะเฉพาะตัวอีกประการหนึ่งของบุคคล คนบางคนพูดโดยไม่เผยอริมฝีปาก หรือที่เรียกว่าพูดแต่ไม่เปิดปาก เสียงที่ได้ยินนั้นจึงค่อย ขณะที่บางคนเคยชินที่จะพูดเสียงดังจนเป็นนิสัย หรือเรียกได้ว่าเป็นคนเสียงดังฟังชัด

การใช้เสียงที่ดังมากกว่าปกติของผู้ดำเนินรายการนี้ เป็นเรื่องที่พบเห็นได้บ่อยครั้งมากในการดำเนินรายการ โดยเฉพาะผู้ดำเนินรายการหญิงซึ่งมักจะทำให้การตะเบงเสียง หรือแผดเสียงในการพูดตอบโต้บทสนทนาเป็นเรื่องปกติ จนกลายเป็นลักษณะเฉพาะของตัวผู้ดำเนินรายการเอง หรือผู้ดำเนินรายการใช้มันขึ้นมาผ่านบทเปิด (Improvisation) เพื่อให้การสนทนาไม่เนือยจนเกินไป ซึ่งคล้ายกับกรณีของการใช้เสียงสูง และด้วยความที่ผู้ดำเนินรายการเป็นคนที่พูดเสียงดังเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เสียงที่เราได้ยินจึงมีระดับความดังที่มากกว่าเสียงของคนทั่วไปอยู่มาก อาทิ

เช่น

“และ (เสียงดัง)”

“ไฉ่ย แรงแๆ (เสียงสูง และดัง)”

“หูฟังหายค่า....(ตะเบงเสียง และลากเสียงยาว)”

“บอกอันดับเฉยๆ (ตะเบงเสียง)”

“....ต่อให้ชั้นไม่ตื่นยังงิ ศรีพรรณก็จะบีบีมา นี้รู้เรื่องรึยัง (เสียงดัง) แม้าท์มาสิๆ”

“รุนแรงมาก (ตะเบงเสียง) แต่บังเอิญสุขภาพจิตไม่ดีเลยอ่านไป”

นอกจากนั้นการใช้เสียงดัง สามารถใช้ในกรณีที่ต้องการจะเน้นย้ำ หรือเรียกร้องความสนใจของผู้ดำเนินรายการได้อีกด้วย ซึ่งสามารถเห็นได้ชัดจากตารางที่ 4.25 ผู้ดำเนินรายการใช้การตะเบงเสียงในการตอบกลับการพูดคุยว่า “อ้อพี่ป๊อบ ตะโกนเอาหน้า พี่ป๊อบบบบ ดูอยู่ป่าว พี่ป๊อบไซ่มะ” และการใช้เสียงดังยังเพื่อเป็นการไม่ให้เกิดสนทนาถูกตัดบทลง ถ้าเพียงผู้ดำเนินรายการจะตอบว่า “อ้อ พี่ป๊อบ” นั่นเอง

ตาราง 4.25 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ย ตูยเขีย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้เสียงสูง และเสียงดัง : การตะเบงเสียง (เทปวันที่ 8 ตุลาคม 2552, หน้า 20)

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา	อย่าไปไหนอีกนะเธอ หากจะรักฉันก็อภัย ไว้แค่นี้ครับ	เขาเขาร้องเพลง
โอปอลด์	ขอบคุณมากค่ะ เพลงใครอะ	โอปอลด์พูดพิมพ์
เขาเขา	ป๊อบ แคลอริ์บลาบลา	
โอปอลด์	<u>อ้อพี่ป๊อบ ตะโกนเอาหน้า พี่ป๊อบบบบ ดูอยู่ป่าว พี่ป๊อบไซ่มะ</u>	<u>โอปอลด์ตะเบงเสียง</u>
เขาเขา	ปอลล์จริงใจอะ จริงใจ	
โอปอลด์	ปอลล์เป็นเด็กน่ารัก	

การใช้เสียงดังเพื่อการเน้นย้ำนั้น จะเป็นการเน้นในเรื่องความหมายของตัวข้อความ ที่ผู้ดำเนินรายการต้องการจะสื่อออกไป เช่น “คือต้องแจ้งว่า ปลอดภัยไม่มีใครไว้วางใจเขา...” ผู้ดำเนินรายการใช้เสียงดังเพื่อต้องการบอกให้รู้ว่าตัวเองนั้นไม่ได้คบกับใครจริงๆ และในบางครั้งอาจต้องใช้บริบทของข้อความนั้นประกอบว่ากำลังกล่าวถึงเรื่องอะไรอยู่ จึงจะทราบว่าผู้ดำเนินรายการต้องการเน้นถึงเรื่องอะไร ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.26 ผู้ดำเนินรายการใช้การแผดเสียงในข้อความที่ว่า “อย่าพูดคำว่าจูเลียเยอะ มันเสียง อะไร” ในบริบทเรื่องของคำที่ไม่ควรกล่าวถึงบ่อยนัก

ตาราง 4.26 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้เสียงสูง และเสียงดัง : การแผดเสียง (เทปวันที่ 13 สิงหาคม 2552, หน้า 25)

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา	ครับผม ดาราเมืองนอกคนไหนตัวเปี้ยกที่สุดครับ	
โอปอลล์	ใครอะ	
เขาเขา	คิดว่าใคร	
โอปอลล์	น้ำฝน	
เขาเขา	โรเบิร์ต	
โอปอลล์	ใครวะ	
เขาเขา	โรเบิร์ต จูเลียเง	
โอปอลล์	ทำไมตัวเปี้ยกเพราะว่าจูเลีย	
เขาเขา	จูเลีย โรเบิร์ต	
โอปอลล์	อย่าพูดคำว่าจูเลียเยอะ มันเสียง อะไร	โอปอลล์แผดเสียง

หรือจากตารางที่ 4.27 ผู้ดำเนินรายการใช้การตะเบงเสียงเน้นย้ำในข้อความที่ว่า “อย่ามาไพร่ๆ นะ จะสิ้นปีแล้วนะ” ในบริบทดังกล่าว คำว่า “จะสิ้นปีแล้วนะ” ผู้ดำเนินรายการได้หมายความว่าถึงเรื่องที่ต้องสิ้นปีบริษัทจะมีการประเมินการทำงานของผู้ดำเนินรายการวิฑูในคลื่น และอาจจะมีการตัดทอนผู้ดำเนินรายการบางคนออกไป ซึ่งผู้ดำเนินรายการทั้งสอง ได้กล่าวไป

ก่อนหน้านั้นแล้ว ผู้ดำเนินรายการจึงใช้การตะเบงเสียง เพื่อเน้นย้ำว่าอย่าดำเนินรายการให้เกิดความผิดพลาดนั่นเอง

ตาราง 4.27 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเจีย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้เสียงสูง และเสียงดัง : การตะเบงเสียง (เทปวันที่ 22 ตุลาคม 2552, หน้า 15)

	เนื้อหา	เสียง
โอปอลล์	แฮปปีเบิร์ตเคยใครวะ ใครกดอะ	โอปอลล์ตะเบงเสียง
ซาซา	ไม่รู้เหมือนกัน แค่กกดผิดอะ ขอโทษ	
โอปอลล์	อย่ามาโพรๆ นะ จะสิ้นปีแล้วนะ	
ซาซา	เอาอีกละ จะกดดันไม่เนี่ย	
โอปอลล์	ต้องเฟิร์มนะ ต้องเฟิร์ม ชั้นใส่ไหล่ตั้งนะยะ ชั้นให้เกียรติออฟฟิส	

การใช้ระดับเสียงสูงและเสียงดัง ดังกล่าว ผู้ดำเนินรายการมักจะใช้ในบทเปิด (Improvisation) เพื่อเป็นการเน้นย้ำบทพูด หรือเพื่อดึงการสนทนาในขณะนั้นไม่ให้ถูกลดความสนใจจากผู้ฟัง/ผู้ชมลงไป

● การใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์

ในการดำเนินรายการ การที่จะสื่อสารความหมายผ่านบทพูด หรือเนื้อหาเพียงอย่างเดียว คงเป็นไปได้ยาก ยิ่งถ้าไม่มีบทในการดำเนินการสนทนาด้วยแล้ว คำพูดที่ผู้ดำเนินรายการใช้ซึ่ง เป็นคำพูดที่ผู้ดำเนินรายการนี้คิดขึ้นมาเองทั้งสิ้น การใช้บทเปิด (Improvisation) ด้วยน้ำเสียง ประกอบการพูดจึงเป็นสิ่งที่ช่วยให้ตัวเนื้อหามีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น อีกทั้งน้ำเสียงในลักษณะต่างๆ ยังสามารถบ่งบอกถึงอารมณ์ของผู้พูดได้อีกด้วย

ทั้งนี้ผู้ดำเนินรายการมักใช้บทเปิด (Improvisation) ด้วยน้ำเสียงในลักษณะต่างๆ ในการ ประกอบการสนทนา ทั้งผ่านตัวข้อความที่คนทางบ้านส่งเข้ามา หรือผ่านบทเปิดในส่วนของเนื้อหา

ที่ผู้ดำเนินรายการสร้างขึ้นมา ซึ่งน้ำเสียงที่พบเห็นได้บ่อยในรายการ ได้แก่ การใช้น้ำเสียงน่ารัก หรือเสียงสวย, การใช้น้ำเสียงตัดพ้อ, การใช้น้ำเสียงสั้นเครือ, การใช้น้ำเสียงไม่พอใจ แต่ถ้าไม่พอใจอย่างมาก น้ำเสียงก็จะกลายเป็นการโวยวาย โกรธเกรี้ยว เป็นต้น

การใช้น้ำเสียงน่ารักของผู้ดำเนินรายการ ก็คือ การเลียนแบบน้ำเสียงแสบแสบตามทีวีรุ่นนิยมทำกันในปัจจุบัน โดยมีมักจะใช้ในบทสนทนาที่เหมือนเป็นการแสดงบทบาทสมมติ เช่น การถูกสัมภาษณ์จากนักข่าว และมีผู้ดำเนินรายการเป็นดาราที่กำลังตอบคำถามอยู่ ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.28 ผู้ดำเนินรายการใช้การถาม และตอบเองในเรื่องของการไปทำศัลยกรรม “ก็ทำไมหน้าเรียวลง อ้อ ดัดฟันอะคะ ทำไมจมูกโด่ง ก็ดัดฟันอะคะ แล้วหน้าอกก็ใหญ่ขึ้น....คือ ก็ ตอนเด็กๆ คุณแม่ คุณแม่เป็นมอญ”

ตาราง 4.28 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ : น้ำเสียงน่ารัก (เทปวันที่ 3 กันยายน 2552, หน้า 65)

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา โอปอลล์	เป็นดาราไทยต้องมีคลิปหลุดครบ แล้วก็วงเล็บ เป็นคนหน้าเหมือนหนูคะ ก็ทำไมหน้าเรียวลง <u>อ้อ ดัดฟันอะคะ</u> ทำไมจมูกโด่ง <u>ก็ดัดฟันอะคะ</u> แล้วหน้าอกก็ใหญ่ขึ้น <u>ก็ดัดฟันอะคะ</u> คุณผู้ฟังร้ายเนอะ ปอลล์ก็ ก็ทำจมูกนะคะ แล้วก็	โอปอลล์ทำเสียงน่ารัก
เขาเขา โอปอลล์	ทำไมจมูกถึงโด่ง	โอปอลล์ทำเสียงน่ารัก
เขาเขา	คือ ก็ ตอนเด็กๆ <u>คุณแม่ คุณแม่เป็นมอญ</u>	
เขาเขา	โห เรื่องไปให้ได้เลย <u>คุณแม่เป็นมอญ</u>	

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การใช้เสียงนำรักแกมหยอกของผู้ดำเนินรายการในการพูดคุยหยอกล้อผู้ดำเนินรายการด้วยกันเอง ตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.29 ผู้ดำเนินรายการชายใช้เสียงนำรักแกมหยอก ในการพูดจับผิดผู้ดำเนินรายการหญิงเรื่องผู้ชายที่คบอยู่ “น้องคาหนังคาเขา นะครับ แบบนี้คงจับไม่ได้จริงๆ นะครับ”

ตาราง 4.29 การใช้เสียงในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเขี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ :
น้ำเสียงนำรัก (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 31)

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา	ถูกต้อง มีคนเค้าก็แอบเห็นแบบว่า เฮ้ยพี่ปอลล์อยู่กับฝั่งอะ แถวๆ เอกมัย	
โอปอลล์	พีท บ้านพีทอยู่เอกมัย	
เขาเขา	เล่นพีทด้วย	
โอปอลล์	พีทเหมือนฝรั่งปะละ	
เขาเขา	ถูกๆ พีทเหมือนฝรั่งมาก	
โอปอลล์	เออ แล้วเวลาปอลล์ไปไหนมาไหนคนเค้าก็จะเฝ้าที่ว่าปอลล์ไปกับฝรั่ง เอก	
เขาเขา	มัยบ้านพีท ไม่มีคนอื่น	
โอปอลล์	น้องคาหนังคาเขา นะครับ แบบนี้คงจับไม่ได้จริงๆ นะครับ	
เขาเขา		เขาเขาทำเสียงนำรัก

หรือสามารถใช้เสียงสวดย ในกรณีเดียวกันกับการใช้น้ำเสียงนำรักก็เป็นได้ ซึ่งน้ำเสียงสวดย ก็คือการทำน้ำเสียงเรียบๆ พูดจาไพเราะ คล้ายกับเวลานางงามถูกนักข่าวสัมภาษณ์นั่นเอง ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.30 ผู้ดำเนินรายการทำเสมือนกำลังให้การสัมภาษณ์เรื่องแฟน “คือก็ต้องยอมรับเลยนะคะ ว่าตอนนี้เราก็คงสนิทกันก็ อาจจะทำความเข้าใจว่าเป็นคนที่สนิทที่สุดมากกว่า” เป็นต้น

นอกจากนั้น ผู้ดำเนินรายการยังสามารถนำน้ำเสียงสวดยมาใช้ในการพูดประโยคอื่นๆ ได้เหมือนกัน เช่น การพูดถึงสปอนเซอร์หลักของรายการ “ถ้าไม่มีเบบี้มายด์ ดับเบิลมิลด์โปรตีนพลัส ให้ผิวหอมพร้อมผิวนุ่ม ด้วยวิตามินซีจากมิกซ์เบอร์รี่” เป็นต้น

ตาราง 4.30 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ้อยู่ ตูยเขี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ :
น้ำเสียงสววย (เทปวันที่ 17 กันยายน 2552, หน้า 32)

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา โอปอลล์	อ้อ แล้วก็บอกว่าตาราไทยมักจะไม่ค่อยมีแฟน แต่จะมีเพื่อนสนิท คือก็ต้องยอมรับเลยนะคะ ว่าตอนนี้เราก็นสนิทกันก็ อยากจะทำความ เข้าใจว่าเป็นคนที่สนิทที่สุดมากกว่า	โอปอลล์ทำเสียงสววย
เขาเขา โอปอลล์	แล้วๆๆ จะๆๆ จะใช้คำว่าแฟน ต้องๆ ทำหน้าเตรียมพร้อมมา จะใช้คำว่าแฟน ต้องยิ้มตลอด	
เขาเขา โอปอลล์	แล้วจะใช้คำว่าแฟนรึยังคะ อะฮี้ ก็ของเราต้องใช้เวลาอะนะคะ ก็ให้เวลาบอกละกัน อะฮี้ ก็เป็นผู้หญิง มาพูดไม่ดี อะฮี้ๆๆๆๆ	โอปอลล์ทำเสียงสววย
เขาเขา โอปอลล์	ครับแล้วๆๆๆ สนิทกันขึ้นไหน ขึ้นไหนเราเรียก ถึงใช้คำว่าดูใจหรือว่าเป็น แฟนกันได้ฮะ ก็อยากให้คุณๆ กันไปก่อนนะคะ แล้วก็อยากให้คุณๆ เรื่องงานมากกว่า แบบ ว่ายังเด็กอะคะ รอสอบมิตเทอมเสร็จแล้วอาจจะมีความคืบหน้าก็ได้นะคะ	โอปอลล์ทำเสียงสววย
เขาเขา โอปอลล์	ครับผม แล้วๆๆๆ คินนีนอนไหนอะฮะ อ๋ยานะ	

การใช้น้ำเสียงน้อยใจ หรือตัดพ้อ ก็คือ เสียงที่ใช้จะมีลักษณะเศร้าเล็กน้อย แต่จะแสดงถึง
ความน้อยอกน้อยใจด้วย ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.31 ผู้ดำเนินรายการหญิงใช้น้ำเสียงน้อยใจ
ที่ผู้ดำเนินรายการชายดูตนเองเรื่องร้องเพลงขึ้นมาบ่อยเกินไป และผู้ดำเนินรายการหญิงยังทำ
น้ำเสียงตัดพ้อที่โดนอีกฝ่ายเตะตัวเองอีกด้วย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 4.31 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ้อย ตูยเขี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ :
น้ำเสียงน้อยใจ (เทปวันที่ 8 ตุลาคม 2552, หน้า 49)

	เนื้อหา	เสียง
โอปอลด์ เขาเขา โอปอลด์	แก่งน้อยฟังพี ไม่มีอะไรสำคัญ ไม่มีอะไรจะทำร้ายเธอ ไปร้องคาราโอเกะไป หนูไม่ได้ไปร้องคาราโอเกะ	โอปอลด์ทำเสียง น้อยใจ
เขาเขา โอปอลด์	ไปๆ ร้องคาราโอเกะไป อย่าตะหนุนะ	โอปอลด์ทำน้ำเสียง ตัดพ้อ
เขาเขา โอปอลด์	ทั้งวันเลยวันเนี่ย หนูขอร้องเพลง หนูไม่ร้องเพลงเลยอะ	โอปอลด์ทำน้ำเสียง
เขาเขา โอปอลด์	ร้องรวมดีกว่า ให้โต๊ะอื่นเค้าได้ร้องมั่ง ไม่ ให้นูมาเยอะ หนูจะร้องสามเพลงอัพ ออย่างๆ เอาไม่ค้มา ยังเงี้ย โต๊ะ ไหนไม่ใช่สิทธิ เอาไม่ค้มานะยะ....	ไม่พอใจ

การใช้น้ำเสียงเศร้า จะมีลักษณะการใช้เสียงเหมือนกำลังร้องไห้ โดยจะมีการสั่นเครือของเสียงเล็กน้อย ซึ่งการใช้น้ำเสียงในลักษณะนี้ จะใช้ในข้อความ หรือการพูดคุยต่างๆ ที่ต้องการได้รับความสงสาร หรือความเห็นใจจากผู้รับฟัง ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.32 ผู้ดำเนินรายการใช้เสียงที่มีลักษณะสั่นเครือ คล้ายกับคนที่มีความเศร้ามากกว่า “แต่้วนี้นอน แต่้วนทำงาน เลี้ยงพ่อแม่ม” และบางครั้งยังมีการใส่อารมณ์น้อยอกน้อยใจบวกกับการประชดประชันเข้าไปอีกด้วย เช่น “ถ้าแต่้วนตาย พีจะถึงได้รู้ใหม่ว่าแต่้วนเจ็บอะ” เป็นต้น

ศูนย์วิจัยการพยาบาล
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 4.32 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ :
น้ำเสียงเศร้า (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 4)

	เนื้อหา	เสียง
โอบอลล์	<u>แต่เวเนี่ยนอน แต่ทำงาน เลี้ยงพ่อแม่</u>	โอบอลล์พูดเสียงสั้น เครือ
เขาเขา โอบอลล์	ไม่รู้ว่านอน แต่อยากรู้ว่าสถานที่นอน นั้นนอนที่ไหน บ้านคะ บ้านเค้า	
เขาเขา โอบอลล์	บ้านไซมะ ไซ	
เขาเขา	นี่กว่าไปนอนในถังขยะ หรือว่านอนไม่เปียก อันนั้นมันจะมีเชื้อแบคทีเรียอยู่ ซึ่งมันจะทำให้อักเสบได้ตา	
โอบอลล์	<u>ถ้าแต่ตาย พี่จะถึงได้รู้ไซมะว่าแต่เจ็บอะ</u>	โอบอลล์พูดเสียงสั้น เครือ
เขาเขา โอบอลล์	เนี่ย วันนี้พี่เจอผู้หญิงพูด 2 คนอย่างนี้ ว้าย...อ้าย...โอเคชั้นจะต้องไม่ช้ารอย	โอบอลล์กรีด

การใช้น้ำเสียงเศร้า สั้นเครือ เพื่อต้องการแสดงความซาบซึ้ง หรือตื่นตันใจ ซึ่งจะปรากฏให้เห็นเมื่อผู้ดำเนินรายการมีการพูดถึงคุณสายทิพย์ (พี่ฉอด) ในทุกๆ ครั้ง เช่น การพูดในเรื่องของบุญคุณที่คุณสายทิพย์ (พี่ฉอด) มีต่อผู้ดำเนินรายการ “ผมก็จะอ้วนอยู่ตามแถวปากซอย...หมวกเฉียงๆ อะ ผมก็คงไม่ได้ใส่หรอก...ขอบคุณท่านด้วยนะครับ” หรือสามารถใช้ประกอบการอ่านข้อความทางโทรศัพท์ (sms) เช่น ผู้ดำเนินรายการทำเสียงสั้นเครือในการอ่านข้อความหัวข้อ the ugly truth ความจริงอันน่าปวดใจ “ความจริงอันน่าปวดใจจะหรรอ ปวดใจมากๆ อะ ตอนทีรู้ว่าตัวเอง กำลัง กำลังจะขึ้นคาน” เป็นต้น

การใช้น้ำเสียงไม่พอใจก็เป็นอีกน้ำเสียงหนึ่งที่ผู้ดำเนินรายการมักใช้บ่อยครั้ง ในกรณีที่มีข้อความ (sms) ส่งเข้ามามีเนื้อหาที่กระทบต่อตัวผู้ดำเนินรายการ ผู้ดำเนินรายการก็จะใช้น้ำเสียงดังกล่าวในการตอบโต้ผู้ฟัง/ผู้ชมทางบ้านไป ซึ่งจะออกมาในลักษณะว่ากล่าวกันแบบหยอกเล่นเสียมากกว่า ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.33 ผู้ดำเนินรายการได้ว่ากล่าวคนที่ส่งข้อความเข้ามา

บอกว่าดาราดำต้องมีปัญหาที่บ้านว่า “นี่ไม่ใช่ดาราดำทุกคนก็มีปัญหาที่บ้าน แกล่อย่าบอกว่าแกล่เพอร์เฟค ต่อให้เพอร์เฟคชีวิตทุกคนก็มีปัญหา ทำไมต้องหาเรื่องพวกเรไปด้วยอะ”

ตาราง 4.33 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ย ตู่ยเขีย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ :
น้ำเสียงไม่พอใจ (เทปวันที่ 17 กันยายน 2552, หน้า 31)

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา	เป็นดาราดำไทยหะรอคะ ก็ต้องใส่ชุดสาหร่ายไปงานประกวดรางวัลคะที่หนู	
โอบอลล์	คองเฟิร์ม	
เขาเขา	แล้วแต่ๆ เพราะคนที่ใส่ล่าสุดหายไ้ไหน ถามเบาๆ	
โอบอลล์	ครับผม ดาราดำไทยต้องโดนสาระแนแกล่ตั้งครับ อ้า ไซ่ อันนี้เรื่องจริง แล่ก็	
เขาเขา	บอกว่าดาราดำไทยต้องมีปัญหาที่บ้าน นะครับ	
โอบอลล์	นี่ไม่ใช่ดาราดำทุกคนก็มีปัญหาที่บ้าน แกล่อย่าบอกว่าแกล่เพอร์เฟค ต่อให้	โอบอลล์ทำน้ำเสียง
เขาเขา	เพอร์เฟคชีวิตทุกคนก็มีปัญหา ทำไมต้องหาเรื่องพวกเรไปด้วยอะ	ไม่พอใจ
เขาเขา	บางคนเค้ามีปัญหาลทางรถนะครับ ทางบ้าน	

การใช้น้ำเสียงไม่พอใจประกอบการอ่านข้อความทางโทรศัพท์ (sms) เช่น ผู้ดำเนินรายการทำน้ำเสียงไม่พอใจในการอ่านข้อความหวั่นใจอยากวินอะไร เหวี่ยงมาได้ทาง sms “เฮ้ย เฮ้ยข้าวมันไก่ ทำไมไม่มีแดงอะ อารมณ์เสีย”, “นี่กาแพเย็นชั่วโลกเหวื่อหระคะเหวีย น้ำแข็งจะเยอะไปไหน นึกว่ากินน้ำแข็งใส” เป็นต้น

ถ้าเป็นการใช้เสียงโวยวาย จะมีน้ำเสียงที่ดัง และรุนแรงกว่าน้ำเสียงไม่พอใจ โดยผู้ดำเนินรายการจะใช้ก็ต่อเมื่อต้องการสื่อถึงอารมณ์ที่ไม่สามารถทนไหวแล้ว จึงได้โพล่งผ่านทางน้ำเสียงออกมา ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.34 ผู้ดำเนินรายการได้ใช้น้ำเสียงโวยวายว่ากล่าวผู้ที่ลักลอบแอบถ่ายหนังในโรงภาพยนตร์ว่า “คุณทำแบบนี้มันคือฆาตกร คุณกำลังก่ออาชญากรรม คุณรู้ไหมว่าหนังกว่าจะทำ คนคิดขึ้นมา เขียนบท รวบรวมเงินๆ เล่นนะ กลับมา ฮือ”

ตาราง 4.34 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเขีย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ :
น้ำเสียงไวววย (เทปวันที่ 10 กันยายน 2552, หน้า 17)

	เนื้อหา	เสียง
โอบอลล์	หลวชะโอด คล้ายน้ำตาลตะโนด ไซ่ แลวกัฟี่ไต้งฟี่ไต้งกำกับเรื่อคนกอง ที่มีฟี่ช่ายะ แลวเมือวานเค้าซุม มีการซุมหนั่ง สะใจมากที่ฟี่ช่ามีการซึ้นไป คูตัวคนร่าย	
เซาเซา	และที่ล้าคัฎฟี่ช่าโฟนอินมาบอกด้วย	
โอบอลล์	เจ้งมาก	
เซาเซา	ว่าตอนนี้อยู่ที่สน.นะสะ กำลังดำเนินคดีกับผู้ไปแอบลักลอบแอบถ่ายใน โรงภาพยนตร์	
โอบอลล์	คุณทำแบบนี้มันคือฆาตกร คุณกำลังก่ออาชญากรรม คุณรู้ใหม่ว่านั่ง กว่าจะทำ คนคิดซึ้นมา เขียนบท รวบรวมเงินๆ เล่นนะ กลับมา ฮือ	โอบอลล์ไวววย

การใช้น้ำเสียงต่างๆ ของผู้ดำเนินรายการ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นน้ำเสียงที่ถูกปรุงแต่งผ่าน
บทเปิด (Improvisation) ซึ้นมาทั้งสิ้น เพื่อใช้ในการถ่ายทอดเนื้อหานั้นๆ ให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น
หรือให้ผู้ฟัง/ผู้ชมได้เกิดความรู้สึกร่วม เกิดความซ้าซึ้นในสิ่งที่คุณดำเนินรายการพยายามสร้างซึ้นมา
โดยที่คุณดำเนินรายการจะใช้ทั้งอารมณ์, ความรู้สึก และจินตนาการของตนเองประกอบกัน ในการที่
จะใช้น้ำเสียงอย่างไรในการถ่ายทอดข้อความ หรือเนื้อหานั้นๆ ให้มีความเหมาะสม และเกิด
อรรถรสในการรับฟังมากที่สุด

• การใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่น

ลีลาในการใช้น้ำเสียงอีกอย่างหนึ่งของการนำเสนอด้วยการใช้บทเปิด (Improvisation) ใน
รายการ “ไก่อู้ย ตูยเขีย” ก็คือการที่คุณดำเนินรายการใช้วิธีการเลียนแบบเสียงบุคคลที่สามที่กำลัง
กล่าวถึงในกรณีของการเล่าเรื่องราวต่างๆ หรือการเปลี่ยนเสียงให้เสมือนบุคคลที่ส่งข้อความเข้ามา
ในรายการ

ตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.35 การเล่าเหตุการณ์ขณะไปเจอคชาภา (มดดำ) ในงานอีเว้นท์หนึ่ง ผู้ดำเนินรายการได้ใช้วิธีเล่าเหมือนกำลังอยู่ในเหตุการณ์จริง โดยมีการเปลี่ยนเสียงไปมาระหว่างตนเอง และคชาภา (มดดำ) เพื่อให้การเล่านั้นมีอรรถรสมากขึ้นกว่าการเล่าแบบปกติ และสามารถทำให้ผู้ฟัง/ผู้ชมเกิดความรู้สึกร่วมในเหตุการณ์ด้วย

ตาราง 4.35 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่น : คชาภา (มดดำ) (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 6)

	เนื้อหา	เสียง
ไอบอลล์	งานอีเว้นท์ล่าสุดที่ไปเจอ บอลล์ไปทำงานพิธีกรบอลล์ แล้วมดดำไปปรากฏภายในฐานะเซเลป นั่งเดินเข้างานเหมือนบวชลูกวัดหนึ่ง	
ซาซา	ยังงัยครับ	
ไอบอลล์	มันเดินเข้ามา ทุกคนต้องแหวกทางๆ แล้วเค้าก็มีแจกนาฬิกาให้เซเลป	
ซาซา	เหมือนอบต.มานะครับผม	
ไอบอลล์	อ้ายๆๆ เป็นงัยอะ บลาๆๆ แล้วบอลล์ถือไม้ค้ออกงานอยู่ แล้วกล้งก็จ้อ	ไอบอลล์พูดรัว
ซาซา	อยู่อย่างเงี้ย ค่ะคุณผู้ชม วันนี้บอลล์อยู่ในงาน อีดำ!!! ชูๆๆ	ไอบอลล์แผดเสียง
ไอบอลล์	นี่ใครเรียก	
ไอบอลล์	มดดำ แล้วชั้นกำลังจัด กล้งก็ตั้งรอ อีดำเป็นงัยหนิ ผัวฝรั่งเป็นงัยๆ	ไอบอลล์แผดเสียง
ซาซา	นี่ๆ จะทำอะไรอะ	เป็นมดดำ ซาซาทำเสียงเป็นมดดำ
ไอบอลล์	นี่เค้าแจกนาฬิกา ไปเอาๆๆ นี่ซื้อชั้นถ่ายรายการอยู่ เอาเงินก่อน น่องๆๆ	ไอบอลล์แผดเสียง
ซาซา	สั่งให้กล้งปิด	เป็นมดดำ สลับกับเสียงตัวเอง
ไอบอลล์	นี่มันงานวัดแถวแปดริ้วงัยเนี่ย	
ซาซา	เออ จะให้ชั้นวิ่งไปเอานาฬิกาฟรี นาฬิกาเรือนละตั้งหลายหมื่น เค้าก็กะให้	
ไอบอลล์	ในเอลิสต์ได้	
ซาซา	ถูกต้อง	
ไอบอลล์	ชั้นเลยได้มาวะ	

การเลียนแบบเสียงบุคคลอื่นๆ ในส่วนของการอ่านข้อความทางโทรศัพท์ (sms) โดยการเปลี่ยนเสียงให้เข้ากับลักษณะใจความของข้อความ เช่น ถ้าตัวข้อความเป็นผู้หญิง หรือบุคคลที่เป็นเพศที่ 3 ส่งเข้ามา ผู้ดำเนินรายการชายก็จะเปลี่ยนเสียงเป็นเสียงนั้นๆ เพื่อต้องการที่จะถ่ายทอดเนื้อหาให้เสมือนผู้ส่งได้เป็นคนมาอ่านเอง ตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.36 ผู้ดำเนินรายการชายได้เลียนแบบเสียงบุคคลที่เป็นเพศที่ 3 ในการอ่านข้อความเกี่ยวกับเรื่องแปลงเพศ

ตาราง 4.36 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่น : เพศที่ 3 (เทปวันที่ 24 กันยายน 2552, หน้า 82)

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา โอปอลล์	ครับผม สิทธิพิเศษหระอคะ คนที่เกิดวันนี้ ไชปีะ ไชค๊ะ	เขาเขาทำเสียงกระเทย
เขาเขา โอปอลล์	ก็อยากจะมีสิทธิพิเศษสามสิบบาทตัดทุกแห่งอ๊ะคะ คืออะไรนะคะ	เขาเขาทำเสียงกระเทย
เขาเขา โอปอลล์	สาม สามสิบบาทตัดทุกแห่งคะ เออเฮอะ แรงมาก	เขาเขาทำเสียงกระเทย
เขาเขา โอปอลล์	ก็อยากให้รัฐช่วยเรานิดนึง อยาก รัฐอยากให้ทุกคนดูแลสุขภาพชีวิตตัวเองด้วย	
เขาเขา โอปอลล์	นะครับ พอดีทุนน้อย แต่อยากจะใช้สอยแล้วอ๊ะครับ แรง สิทธิพิเศษ	เขาเขาทำเสียงกระเทย

ความมีชีวิตชีวา มีพลังในการพูด โดยการใช้น้ำเสียงในที่หลากหลาย หรือการใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่นของผู้ดำเนินรายการในการถ่ายทอดผ่านตัวเนื้อหา โดยการใช้น้ำเสียงเปิด (Improvisation) มีผลทำให้การพูดนั้นชวนฟัง และเป็นองค์ประกอบอีกส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพเสียงที่จะสื่อสารสู่ผู้ฟัง ซึ่งบทเปิดที่แสดงออกผ่านทางการใช้เสียงนั้น สามารถถ่ายทอดได้ถึงอารมณ์ ความกระฉับกระเฉง และความกระตือรือร้นไปสู่ผู้ฟังได้ดี ตรงกันข้ามกับบุคคลที่พูดจาเนือยๆ เสียงเรื้อยๆ หรือเรียกว่าการพูดแบบไม่มีชีวิตชีวา ซึ่งไม่ชวนให้ติดตามฟัง

- การใช้เสียงในลักษณะอื่นๆ

นอกจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ด้วยการแสดงออกทางเสียงในลักษณะต่างๆ ตามที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ยังมีบทเปิดด้วยการแสดงออกทางเสียงที่ผู้ดำเนินรายการสามารถสร้างขึ้นมาได้อีก ก็คือ การร้องเพลง ซึ่งการร้องเพลงเป็นส่วนที่ช่วยผู้ดำเนินรายการในการดำเนินรายการได้ดีอีกวิธีหนึ่ง เพราะผู้ดำเนินรายการสามารถนำเพลงขึ้นมาร้องเมื่อไหร่ก็ได้ตามแต่ที่ตนเองต้องการ เพื่อให้รายการสามารถดำเนินต่อไปได้ แต่ภระนั้นบทเพลงที่ผู้ดำเนินรายการเอามาร้อง ส่วนใหญ่จะเป็นเพลงที่มีการกล่าวถึงมาก่อนหน้านี้แล้ว

ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.37 ผู้ดำเนินรายการชายได้ร้องเพลง ยอมให้จับนะ ของปัญญาธิสา เขียรประสิทธิ์ (หวาย) ขึ้นมา และผู้ดำเนินรายการหญิงได้ช่วยร้องต่อ และจากการกล่าวถึงทช ฅ ตะกั่วทุ่ง ทำให้ผู้ดำเนินรายการนึกถึงเพลง ห่วงฉันทน์บ้างใหม่ ของศิลปินดังกล่าวขึ้นมาได้ ทั้ง 2 คนจึงนำเพลงนี้มาร้องในการดำเนินรายการต่อไป

ตาราง 4.37 การใช้เสียงในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเขีย” ประเด็นเกี่ยวกับการร้องเพลง (เทปวันที่ 17 กันยายน 2552, หน้า 30, 63)

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา	เนี่ยพี่ชอบตรงเนี่ย โอปอลล์เวลาศิลปินคนไหนที่แบบฮิตแล้วโอปอลล์เอาไปทำการบ้านมา ชอบตรงเนี่ย	
โอปอลล์	ไม่ได้ทำการบ้านมันเข้าหามา	
เขาเขา	อย่ามาให้จับนะ	เขาเขาร้องเพลง
โอปอลล์	แค่ให้จับนะ ยอมให้จับนะ ถ้ายิ่งขยับถ้ายิ่งขยับฉันก็ยิ่งจับนะ อย่าแคคิดนะนะนะนะ ยอมมอบตัว	โอปอลล์ร้องเพลง
เขาเขา	ชอบ น่ารักมาก	
โอปอลล์	เป็นเวลาร้องเพลงจริงๆ สาดแรง สาดสุดดินมากก ไข่มะขึ้นร้องเพลง เพราะ	
	----- หน้า 67 -----	

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา	(ต่อ)	
โอบอลล์	นะครับ สำหรับใครที่อยากดูเรื่องนี้ก็ เปิดดูเ็นดูนะครับ	
เขาเขา	ดูๆ อยู่แม่คะนั่งเกาะจุกชั้นวะ	
โอบอลล์	โถ มีแม่คะนั่งด้วยอะ	
เขาเขา	แม่คะ นิ่ง	
โอบอลล์	โห พี่ที่ชแนะนำ	<u>โอบอลล์ร้องเพลง</u>
เขาเขา	อู หุยยยย จะรักเธอให้ถึงที่	<u>เขาเขาร้องเพลง</u>
โอบอลล์	ห่วงชั้นบ้างมัย	<u>โอบอลล์ร้องเพลง</u>
เขาเขา	ที่เป็นแบบนี้	<u>เขาเขาร้องเพลง</u>
โอบอลล์	เข้าใจบ้างมัย	<u>โอบอลล์ร้องเพลง</u>
เขาเขา	ที่เป็นแบบนี้ ชั้นไปขึ้นในเฟซบุ๊กของ นิ่ง กุลสตรีนะ	

หรือจากตารางที่ 4.38 ผู้ดำเนินรายการได้ใช้บทเปิด โดยการร้องเพลงบัลลังก์เมฆขึ้นมาหลายครั้งในระหว่างการดำเนินรายการตลอดทั้งรายการ ซึ่งช่วยให้ผู้ดำเนินรายการสามารถหยิบมาใช้ได้ ในขณะที่ไม่สามารถนึกบทสนทนาตอบโต้อีกฝ่ายในการดำเนินรายการ

ตาราง 4.38 การใช้น้ำเสียงในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเขีย” ประเด็นเกี่ยวกับการร้องเพลง (เทปวันที่ 8 ตุลาคม 2552, หน้า 5, 8, 25)

	เนื้อหา	เสียง
เขาเขา	เพราะว่าพี่ดูทีเซอร์หนังแล้วมีน้องโอบอลล์ไปแต่งงาน	
โอบอลล์	ชั้นได้มีการมงคลสมรส	
เขาเขา	ก็นิ่ง หมอดูเค้าดูก็ถูกแล้วไง ลีนป๊ะ	
โอบอลล์	เออเนี่ย พอวันแต่งงานอะ วันที่ถ่ายรูปงานแต่งงาน คิดในใจว่าเนี่ย หรือนี่ละ ชั้นอยู่กะมายาลวง มาตลอด แผ่นฟ้าเบื้องบน กว้างไกล	<u>โอบอลล์ร้องเพลง</u>
เขาเขา	แต่ก็ไม่บอกว่าชีวิตจริงหรือละครแต่มีบทแต่งงาน	
โอบอลล์	หมอดูแกใช้ญาณทิพย์แล้วก็เห็นโอบอลล์แต่งงานแล้วก็เลยสรุปเอาเหมา	
	รวม	
	----- หน้า 8 -----	
GG	วันนี้เป็น the ugly truth ความจริงอันน่าปวดใจ	

	เนื้อหา	เสียง
โอบอลด์ เซาเซา	(ต่อ) แผ่นฟ้าเบื้องบน กว้างไกล เพลงบั๊กลังก์เมฆ เหมือนฝันเรื่องกลาง The ugly truth นะครับ ----- หน้า 25 -----	โอบอลด์ร้องเพลง
โอบอลด์ เซาเซา	แผ่นฟ้าเบื้องบน วันนี้อะอะร้องบั๊กลังก์เมฆ มันไปดูบั๊กลังก์เมฆมา	โอบอลด์ร้องเพลง
โอบอลด์	เพราะตัวอย่าง เหมือนฝันเลื่อนกลาง ไม่เหลืออะไร ที่ทุ่มเทไปอะพี มันมีแค่ เพียงมายา	โอบอลด์ร้องเพลง

2.1.2 จังหวะในการพูด

จังหวะในการพูดหรืออัตราความเร็วในการพูด เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างในการพูด เกิดเป็นเอกลักษณ์ของบุคคล ซึ่งบางคนอาจจะพูดเร็ว พูดช้าแตกต่างกันไป ในส่วนของผู้ดำเนินรายการทั้งสองจะมีจังหวะการพูดที่ค่อนข้างเร็วพอสมควร เพราะการพูดคุยของทั้งสองเป็นการคุยตอบโต้ หยอกล้อกันไปมาในเรื่องที่ทั้งคู่คุ้นเคย ซึ่งถ้าให้ใช้จังหวะการคุยแบบช้าๆ เรื่องราวที่ถ่ายทอดก็จะได้บรรยากาศอย่างที่ผู้ดำเนินรายการต้องการ ยิ่งถ้าเป็นเรื่องที่มีการโต้เถียงกันระหว่างผู้ดำเนินรายการ จังหวะการพูดจะยิ่งเร็วขึ้นไปอีก และทำให้บทสนทนาเกิดการทับซ้อนกัน เมื่ออีกฝ่ายกำลังพูดแล้วถูกอีกคนพูดแทรกขึ้นมา ดังนั้นบทสนทนาจึงอาจมีการตกลงไปบ้างบางครั้ง

โดยเฉพาะในช่วงที่ต้องรายงานข่าวเกี่ยวกับวงการภาพยนตร์ไทย หรือช่วง Movie E-News ผู้ดำเนินรายการต้องรายงานข่าวภายในเวลา 3 นาที จะใช้วิธีการอ่านข่าวจากข้อมูลที่ได้เตรียมไว้สลับกันคนละข่าวแบบรวดเร็ว และต่อเนื่องไม่มีหยุดพัก จนกว่าจะรายงานข่าวเสร็จ ซึ่งบางครั้งผู้ฟังก็ไม่สามารถจับใจความของข่าวได้ทัน อาจฟังออกเพียงแค่คำบางคำเท่านั้น เนื่องจากผู้ดำเนินรายการอ่านข่าวแบบเร็ว และเร็วมาก หรือบางครั้งเป็นการออกเสียงที่ไม่เต็มคำ จึงไม่สามารถฟังออกได้ว่าผู้ดำเนินรายการพูดว่าอะไร

อาทิเช่น “.....ภาพยนตร์เรื่องต่อไป.....บ้าง มีภาพยนตร์ที่ชื่อน่ากลัวนะครับ ตายโง่ อึ้งแวง มีใครแสดงนำบ้างนั่น ต้องติดตามกันในเร็วๆ นี้.....สัปดาห์หน้า แล้ว บึงปะลึงบึงบึง ปะลึงบึงบึง ปะลึงบึงบึง บึงปะลึงบึงบึง ปะลึงบึงบึง ปะลึงบึงบึง ฟากค่ายหนังใหญ่อย่างสหมงคลฟิล์มเตรียมส่งหนังสยองขวัญล่าสุดเข้าฉายในเทศกาลหนังฮาโลวีน ฮาโลวีน อยู่ดี ๆ สยองขวัญ ไปตามหนัง.....ถ่ายทอดภาพยนตร์.....ร่วมงานครั้งแรกของ.....”

การพูดที่เร็ว และเร็วจนไม่สามารถฟังออกได้นั้น จะปรากฏอยู่แค่ในช่วงของการรายงานข่าวภาพยนตร์ไทยเพียงเท่านั้น ถึงแม้ผู้ดำเนินรายการทั้งสองคนจะมีการใช้จังหวะการพูดที่เร็วตามลักษณะของเรื่องราวการพูดคุยที่ควรจะเป็น แต่เสียงที่ใช้ใช้นั้น เป็นเสียงที่ดังฟังชัด ชัดถ้อยชัดคำ ประกอบกับลีลาการใช้น้ำเสียงในลักษณะต่างๆ ทำให้การสื่อสารด้วยเสียงมีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดได้ดีเช่นกัน

จากทั้งหมดที่กล่าวมา เป็นการนำเสนอในส่วนของสื่อวิทยุ หรือการนำเสนอทางด้านเสียงโดยเฉพาะ แต่เมื่อรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี้ย” ได้มีการเพิ่มช่องทางการออกอากาศผ่านทางสื่อโทรทัศน์ ทำให้องค์ประกอบของภาพจึงได้ถูกเพิ่มเข้ามา อีกทั้งการนำเสนอในส่วนของการรับชมก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญไม่ต่างไปจากการนำเสนอในส่วนของการรับฟัง เนื่องจากในการรับชมผ่านสื่อโทรทัศน์นั้นจำเป็นต้องมีภาพและเสียงควบคู่กันไป ดังนั้นองค์ประกอบการนำเสนอรายการในส่วนของภาพที่ถูกเพิ่มเข้ามา ก็คือ

2.2 การแสดงออกด้วยสีหน้าและท่าทาง

การออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์ของรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี้ย” การใช้การนำเสนอในรูปแบบบทเปิด (Improvisation) ยังสามารถเห็นถึงการแสดงภาษาท่าทาง เพื่อช่วยเสริมความเข้าใจในความหมายของภาษาพูดได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย ซึ่งจากแนวคิดบทเปิด (Improvisation method) การแสดงท่าทางประกอบจะช่วยให้ผู้ส่งสารเกิดความมั่นใจในคำพูดที่หวั่นไหวออกมาจากการใช้บทเปิดว่าบุคคลอื่นสามารถเข้าใจความหมายที่ตนเองสื่อสารออกมาได้อย่างถูกต้อง

บทเปิดที่ถูกถ่ายทอดผ่านการใช้ภาษาท่าทาง หมายรวมถึง การแสดงออกทางสีหน้า และท่าทางของผู้ดำเนินรายการ ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะด้วยกัน คือ การแสดงสีหน้า และท่าทางของผู้ดำเนินรายการประกอบการพูดคุยในขณะการดำเนินรายการ ซึ่งเป็นธรรมชาติของการสื่อสารระหว่างบุคคลทั่วไป และสามารถเกิดขึ้นจากการปรุงแต่ง หรือตั้งใจแสดงลักษณะของสีหน้า และท่าทางออกมา โดยจะเป็นการแสดงที่ค่อนข้างเกินจริง (Overacting) เสียส่วนใหญ่ เนื่องด้วยลักษณะเฉพาะของผู้ดำเนินรายการที่มีการใช้ลักษณะสีหน้าท่าทางที่เกินจริงอยู่แล้ว ประกอบกับการอิงรูปแบบการดำเนินรายการตามแบบอย่างรายการวิทยุ ซึ่งเน้นการใช้เสียงเป็นตัวถ่ายทอดเป็นหลัก ดังนั้นในส่วนของภาพ ผู้ดำเนินรายการจึงต้องมีการใช้สีหน้า และท่าทางที่เกินจริงควบคู่ไปกับการใช้เสียงเพื่อเป็นการสอดคล้องกับการออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์

โดยสามารถแบ่งลักษณะของการแสดงออกด้วยสีหน้าและท่าทาง ออกเป็น 4 ลักษณะได้แก่

2.2.1 การแสดงสีหน้าและท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์

ถ้าจะกล่าวว่าการใช้น้ำเสียงในการถ่ายทอดเนื้อหาทางสื่อวิทยุ สามารถสื่อถึงอารมณ์ของผู้พูดได้ การใช้สีหน้า และท่าทางก็สามารถบ่งบอกถึงอารมณ์ของผู้พูดได้เช่นเดียวกัน ยิ่งถ้ามีการใช้สีหน้าและท่าทางประกอบการใช้น้ำเสียงควบคู่กันไป การสื่อถึงอารมณ์ ความรู้สึก หรือแม้กระทั่งความต้องการก็สามารถถ่ายทอดไปสู่ผู้ชมได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

ลักษณะการใช้สีหน้า และท่าทางที่ผู้ดำเนินรายการมีการนำมาใช้บ่อยครั้งนั้น ได้แก่ การใช้สีหน้าท่าทางแสดงความปลาบปลื้ม ซึ่งจะใช้ในการสื่ออารมณ์ถึงความตื่นเต้นใจ หรือดีใจมากๆ ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.39 ผู้ดำเนินรายการได้ใช้สีหน้าและท่าทางดังกล่าว เพื่อแสดงความตื่นเต้นใจในวันเกิดของคุณภรณ์ (กันต์) ผู้ออกแบบเนื้อหาของรายการที่ยืนอยู่ข้างๆ ผู้ดำเนินรายการในขณะนั้น

ตาราง 4.39 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้า และ ท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ : ความปลาบปลื้ม (เทปวันที่ 24 กันยายน 2552, หน้า 5)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
เขาเขา โอปอลล์	เริ่มต้นด้วย เขาใหม่ดี นิ่ง สอง ชัม กันยายน ซึ่งวันนี้ เป็นวันครบรอบวันเกิด ของกันต์ค่า...	 (19.58)	โอปอลล์ทำหน้า ปลาบปลื้ม	โอปอลล์เค้น เสียง
เขาเขา	เย้... (19.58) นะครับ ครีเอทีฟของเราจะ สะ กับไก่อ๋มตู๋เยี่ย (20.00) น้องกันต์นี่	 (20.00)		

การใช้สีหน้าท่าทางในการแสดงถึงการชื่นชม ซึ่งผู้ดำเนินรายการหญิงมักจะใช้บ่อยครั้ง เมื่อได้มีการสนทนากับดารานักกร้องชายใดก็ตาม อาทิเช่น แกร็บเชิญที่มากพูดคุยในรายการ หรือมีการโทรศัพท์เข้ามาพูดคุย ตามที่ จะ ได้ เห็น จาก ภาพ ที่ 4.3 เป็นลักษณะสีหน้าท่าทางชื่นชมของผู้ดำเนินรายการขณะสัมภาษณ์ปรกรณ์ ลัม (โดม) ผ่านทางโทรศัพท์

(25.26)P35

(27.35)P37

(27.37)P38

(27.47)P38

ภาพที่ 4.3 ภาพผู้ดำเนินรายการแสดงลักษณะสีหน้าท่าทางชื่นชม
จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี่ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 13 สิงหาคม 2552
หรือในสคริปต์หน้า 35, 37 และ 38

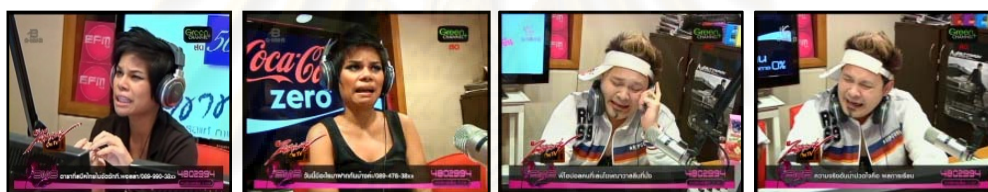
การพูดคุยโทรศัพท์กับธีรเดช (เคน) ผู้ดำเนินรายการหญิงมีการแสดงออกถึงความเขินอายที่ชัดเจนมาก ทั้งสีหน้าและท่าทางที่มีการบิดตัวไปมา ประกอบกับการใช้น้ำเสียงสวดย ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.40

ตาราง 4.40 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู๋ยเขีย” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้า และท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ : อารมณ์เขินอาย (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 49)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
พีปิง	ฮัลโหลพีเคน ออนแอร์อยู่ๆ	 (02.51)		โอบอลล์ทำเสียงหวาน
โอบอลล์	ฮัลโหล โอบอลล์ค่า (02.51)			
พีปิง	เดี่ยวโทรกลับๆ	 (02.51)		โอบอลล์ทำเสียงหวาน
โอบอลล์	ทำไรอยู่คะ			
พีปิง	เดี่ยวโอบอลล์คุยด้วยครีบบๆ	 (02.54)	โอบอลล์ทำท่าทางตระหนก	
โอบอลล์	อู๋ยไม่เอาๆ (02.54)			
เขาเขา	คุยเลยมัยน้องโอบอลล์			
โอบอลล์	ไม่เอา			
เขาเขา	อยากให้พีเคนคุยด้วยอะ	 (02.59)	โอบอลล์เขิน	โอบอลล์ทำเสียงสวดย
โอบอลล์	สวัสดิ์ค่าพีเคน (02.59) ออกอากาศ 94 EFM อยู่คะพีเคน แล้วทำไมยังไม่			
เขาเขา	พักผ่อนละคะ			
เขาเขา	นี่นางเพลิงครีบบ ตัวร้าย	 (02.59)		โอบอลล์ทำเสียงสวดย
โอบอลล์	คะ คือรายได้ดีมากเลยนะคะพีเคน			
เขาเขา	คือพีเคนเค้าโทรมาถามรายได้แค่นั้นเองครีบบ เค้าไม่ได้อยากจะคุย	 (03.22)		โอบอลล์ทำเสียงสวดย
โอบอลล์	กำลังสัมภาษณ์กันอยู่			
เขาเขา	บอลล์ พีเคนโทรมาถามรายได้แค่นั้น			
โอบอลล์	เดี่ยวพีเคนคุยกับพีปิง ไม่รบกวนเลยค่า (ต่อ)	(03.22)		โอบอลล์ทำเสียงสวดย

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
เซาเซา โอบอลล์	เค้าวางไปนานละจริงๆ ยังอยู่ (03.25)	 (03.25)		โอบอลล์กระ แทกเสียง

การแสดงถึงอารมณ์เศร้านั้น ผู้ดำเนินรายการจะมีการแสดงสีหน้าที่เหมือนกับคนร้องไห้หนักๆ โดยใช้การขมวดคิ้ว, ทำหน้าและปากเบะ บางที่อาจมีการใช้มือขึ้นมากุมหน้าประกอบด้วย ตามที่จะเห็นจากภาพที่ 4.4

(24.43)D13/P2

(10.53)D27/P4

(27.01)D8/P12

(08.58)D8/P18

ภาพที่ 4.4 ภาพผู้ดำเนินรายการแสดงลักษณะสีหน้าท่าทางเศร้าหมอง จากเทปรายการ “ไก่อ้อยู่ ต่อยเขี้ยว” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 13, 27 สิงหาคม และ 8 ตุลาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 2, 4, 12 และ 18 ตามลำดับ

ผู้ดำเนินรายการใช้สีหน้าและท่าทางเศร้าหมองประกอบการพูดถึงชื่อตอนหนึ่งในหนังสือของคุณสายทิพย์ (พี้ออด) และคุณนภาพร (พี้อ้อย) ที่มีประเด็นสอดคล้องกับชีวิตความรักของตัวเอง ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.41

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 4.41 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้า และท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ : อารมณ์เศร้า (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 15)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
โอปอลล์	ตอนโง่งมงายมันเป็นตอนที่ชนะนี่ดี ๆ	 (16.05)	โอปอลล์ทำหน้าที่ เศร้า	โอปอลล์ทำ เสียงเศร้า
โอปอลล์	(16.05) อย่างน้องจะสะเทือนใจมาก พอ			
เขาเขา	บางที่เรารักใคร เราจะ (16.07) โง่งอะที่	 (16.07)		
โอปอลล์	ใช่ คิดว่าสิ่งที่เค้าทำ มันไม่ผิดหรอก			
โอปอลล์	เค้าทำได้ เค้ามีสิทธิ์เลือกนี่นา			
เขาเขา	ผลที่เค้าให้มา มันก็ใช้อย่างที่เค้าให้ด้วย			
โอปอลล์	การที่เค้าจะไปก๊ากับคนอื่น มันก็			
โอปอลล์	reasonable เพราะขึ้นไม่สวย			
พีชอด	มันเป็นเส้นบาง ๆ ค่ะ ระหว่างความดีกับความ			
โอปอลล์	โง่ง			
เขาเขา	มันใกล้กันมากเลยใช่มั้ย			

การใช้สีหน้าและท่าทางเพื่อแสดงถึงอารมณ์ไม่พึงพอใจ ผู้ดำเนินรายการจะใช้การแสดงหน้าตาบึ้งปากเบะ หรือบางทีจะใช้สีหน้าที่เหมือนเป็นการไม่ใส่ใจ แต่จะใช้สายตาในการแสดงออกแทน ซึ่งมักจะใช้ในกรณีที่ผู้ดำเนินรายการร่วม หรือข้อความ (sms) ได้มีการพูดว่ากล่าว, ต่ำหนีดตนเอง ตามที่เห็นได้จากภาพ 4.5

(20.25)D6/P6

(44.54)D6/P24

(07.27)D20/P67

(16.38)D20/P28

ภาพที่ 4.5 ภาพผู้ดำเนินรายการแสดงลักษณะสีหน้าท่าทางไม่พอใจ

จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 6 และ 20 สิงหาคม 2552

หรือในสคริปต์หน้า 6, 24, 67 และ 28 ตามลำดับ

ในการแสดงสีหน้าและท่าทางโกรธ ผู้ดำเนินรายการจะมีลักษณะสีหน้าท่าทางที่แสดงออกมากกว่าอาการไม่พึงพอใจ โดยใบหน้าจะมีความดุคั้น แกร่งขริม มีการจิกสายตามาที่กล้อง ตามที่ จะเห็นได้จากตาราง 4.42 ผู้ดำเนินรายการแสดงสีหน้าท่าทางดังกล่าวในการตอบโต้ข้อความ (sms) จากคนทางบ้านที่ส่งเข้ามาหยอกล้อโดยการว่ากล่าวตนเอง

ตาราง 4.42 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเขีย” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้า และ ท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ : อารมณ์โกรธ (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 25)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
เขาเขา	เพลงคนดำรำพัน มอบให้กับน้องไอ			
โอบอลล์	โอบอลล์			
โอบอลล์	ขอบคุณคะ ขอเพลงข้าวอกนาให้โอบอลล์ ไม่เห็นแคร์เลย (26.56)	 (26.56)	โอบอลล์ทำหน้าเบะ	โอบอลล์ทำเสียงไม่พอใจ
เขาเขา	ฉันรักพี่เขา ให้โอบอลล์เยอะน้ำ			
โอบอลล์	มันไม่เคยเกิดขึ้นนะคะ ถึงมันจะเคยมัน ก็นานมากละ (27.00) ซึ่งโอบอลล์ไม่ได้เก็บมาเป็นอารมณ์ซักนิด แล้วถ้าคิดที่อยากจะ (27.03) ฮี๊ย	 (27.00) (27.03)	โอบอลล์ทำหน้าดุคั้น	โอบอลล์ทำน้ำเสียงจริงจังจนถึงน้ำเสียงโกรธ

2.2.2 การใช้สีหน้าและท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง

ในการจะถ่ายทอดเรื่องราวใดเรื่องราวหนึ่ง ถ้าผู้ดำเนินรายการมีวิธีการนำเสนอที่หลากหลาย ก็จะสามารถดึงดูดให้ผู้ชมนั้นเกิดความสนใจในเรื่องราวนั้นได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้ดำเนินรายการจะมีการใช้บทเปิด (Improvisation) ทั้งการใช้เสียง และลักษณะสีหน้าท่าทางประกอบเรื่องราว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ผู้ดำเนินรายการได้ประสบมากับตัวเอง หรือเป็นเรื่องราวที่ถูกสมมติขึ้นมา ผู้ดำเนินรายการก็สามารถใช้บทเปิดในการสร้างสรรค์ลักษณะท่าทางเพื่อใช้ประกอบให้

เรื่องเกิดอรรถรสได้ ซึ่งจุดนี้ทำให้ผู้ชมได้เปรียบกว่าผู้ฟังเพราะสามารถเห็นภาพประกอบ และเข้าใจในสิ่งที่ถ่ายทอดได้ง่ายกว่าการฟังจากเสียงเพียงอย่างเดียว เพราะบางครั้งเสียงก็ไม่สามารถอธิบายเรื่องราวที่ผู้ดำเนินรายการต้องการจะถ่ายทอดได้หมดเสียทีเดียว

ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.43 ผู้ดำเนินรายการใช้ท่าทางประกอบการเล่าเรื่องตอนที่ตัวเองไปทานข้าวหมูแดงกับคุณพ่อ แล้วโดนโต๊ะข้างๆ ขโมยต้นหอมไป โดยมีการทำท่าทางตอนที่คนจากโต๊ะข้างๆ ขโมยต้นหอมประกอบว่าเขาใช้วิธีการอย่างไร

ตาราง 4.43 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้สีหน้าท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง (เทปวันที่ 6 สิงหาคม 2552, หน้า 34)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
โอบอลล์	คุณโอบอลล์กับคุณพ่อนั่งกินข้าวหมูแดง			
เขาเขา	อยู่ในร้าน แล้วเค้าก็จะมีแก้วตั้งได้			
โอบอลล์	ต้นหอม			
โอบอลล์	ตั้ง ลูกก็นั่งกิน กินคะพอ หยิบไป			
	(26.55) คุณพ่อคะ อีโต๊ะข้างๆ มันหัน			
	หลัง (27.00) แล้วทำงี้ ป้าบ ชันอย่างงี้			
	อ้อ จะเล่นไทมะ แล้วตอนนั้นเหวียงจริง			
	ถ้าเราจะมีปัญหาว่า เค้าเอาต้นหอมเรา			
	ไป			
เขาเขา	กินข้าวหมูแดงยังเป็นเรื่องอะ คิดดูละกัน			
	คนพันธุนี้ (27.14)			
			โอบอลล์ทำท่า หันหลัง แล้วหัน ขวับมาหยิบ แก้วใส่ต้นหอม	โอบอลล์ทำ เสียงหาเรื่อง

หรือจากตาราง 4.44 ผู้ดำเนินรายการได้มีการใช้ท่าทางประกอบการเล่าถึงวิธีการทำงานของช่างถ่ายภาพในรายการ ซึ่งเป็นใช้ท่าทางเพื่อถ่ายทอดภาพที่ตัวเองเห็นไปสู่ผู้ชมอีกทอดหนึ่ง

ตาราง 4.44 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้สีหน้าท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง (เทปวันที่ 17 กันยายน 2552, หน้า 47)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
เขาเขา	โดยเฉพาะอ่า ในการยกกล่องนะฮะ สวิงไปมา (23.01) โดยเฉพาะแฮนด์เฮล			
โอบอลล์	แล้วชอบตรงที่แฮนด์เฮลแล้วกล่องสั้นอะถูกใจ	(23.01)		
เขาเขา	ถูกต้อง แล้วที่สุดคือตัดไปโฆษณาปั๊บ		โอบอลล์ทำท่า	
โอบอลล์	โอยยย โคตรเมื่อยเลยว่ะ (23.15) คือจะทำอย่างเนี้ยโอยยย ที่มงานกรีน	(23.15)	ถือกล่อง	
เขาเขา	แฮนด์เนล			
เขาเขา	นี่คือเปลี่ยนเป็นชุดที่สองแล้วนะฮะ		โอบอลล์ทำท่า	
โอบอลล์	นี่แล้วเห็นชুমอย่างเนี้ย ทุกคนอย่าคิดว่ามีปุมนะคะ เอาอย่างนี้ (23.18)	(23.18)	ชুমกล่อง	
เขาเขา	Analog ครับไม่ใช่แบบชুমเข้าชুমออก		เขาเขาทำท่า	
โอบอลล์	แค่เลื่อนกล่องเข้าเลื่อนกล่องออก (23.24)	(23.24)	ชুমกล่องเข้า	
เขาเขา	ที่เห็นเอาราวตากผ้ามาตั้งไว้ด้านหน้าจะทำเป็นรางดอลล์เร็วๆ นี๊วะ		ออก	
เขาเขา	เดี๋ยวเราคงเปิดราคานะครับว่าที่มงานชุดนี้จะอยู่ได้กี่เดือนครับ			
โอบอลล์	เพราะว่า ไม่ได้อยู่เพราะ ทำงานไม่มีปัญหาไม่มีแรงกดดัน เอ็นอักเสบ มันตั้งมันยึดตั้ง (23.41)	(23.41)		
เขาเขา	แล้วเดี่ยวแปดโมงต้องเซตกันอีกแล้ว			

2.2.3 การใช้สีหน้าและท่าทางประกอบเพลง

นอกจากจะมีการใช้บทเปิด (Improvisation) ด้วยการแสดงสีหน้าและท่าทางในการเล่าเรื่องแล้วนั้น บทเพลงก็ถือได้ว่าเป็นส่วนประกอบหนึ่งของรายการด้วยเช่นกัน และจากที่กล่าวมาข้างต้นว่า การร้องเพลงของผู้ดำเนินรายการทั้ง 2 มีส่วนช่วยในการใช้บทเปิดให้ดำเนินต่อไปได้ ดังนั้น การที่มีการร้องเพลงบ่อยๆ ผู้ดำเนินรายการจึงใช้วิธีการนำเสนอเพื่อเพิ่มความน่าสนใจ โดยการใช้ท่าทางประกอบเข้าไปในเพลง ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.45 ผู้ดำเนินรายการได้ทำท่าทางตามมิวสิกวิดีโอเพลง ชุดแดง ของดั่ง พันกร ประกอบการร้องเพลงไปด้วย

ตาราง 4.45 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเขีย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้สีหน้าท่าทางประกอบเพลง (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 68)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
โอบอลด์	และที่สุดของชั้นคุณดั่ง พันกร ชุดแดง (05.20) เปลี่ยนแปลงทุกอย่าง	 (05.20)	โอบอลด์เดิน สายแขนไปมา	โอบอลด์ร้อง เพลง เซาเซาร้องเพลง
เซาเซา	เหม่อมอง	 (05.26)		
โอบอลด์	เฮีย ดูเอ็มวียัง	 (05.28)	โอบอลด์เดินยก ขาขึ้น	เซาเซาร้องเพลง
เซาเซา	เธอทั้งคืน (05.26) ให้ได้			
โอบอลด์	ชั้นเดินตามเลขนะ (05.28) เค้าใส่ กางเกงเหมือนที่ชั้นใส่มาวันนั้น แล้วโดน ใครเอาหินปาอะ			

2.2.4 การใช้สีหน้าและท่าทางในลักษณะอื่นๆ

การใช้สีหน้า และท่าทางในลักษณะอื่นๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไปแล้วนั้น ก็คือ การที่ผู้ดำเนินรายการมีการใช้บทเปิด (Improvisation) ในการสร้างท่าทางขึ้นมาเอง ซึ่งอาจจะไม่จำเป็นต้องมีบริบทคอยรองรับก็ได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นสีหน้า และท่าทางของผู้ดำเนินรายการอาจจะสามารถสร้างให้เกิดบริบทขึ้นมาใหม่ก็เป็นได้เช่นกัน ซึ่งการใช้สีหน้า และท่าทางดังกล่าว ก็คือ

- การโพสหน้าและท่าทาง

การโพสหน้า หรือท่าทางของผู้ดำเนินรายการ โดยเฉพาะผู้ดำเนินรายการหญิง เป็นวิธีการนำเสนอที่ผู้ดำเนินรายการหญิงมักหยิบขึ้นมาใช้ในบทเปิด (Improvisation) ค่อนข้างบ่อย โดยจะมีกล้องหนึ่งตัวที่จะคอยจับภาพอยู่ที่ผู้ดำเนินรายการหญิงโดยเฉพาะ เพราะผู้ดำเนินรายการหญิงจะมีการเคลื่อนไหวโดยการใช้ท่าทางขณะดำเนินรายการอยู่ตลอดเวลา ซึ่งการโพสหน้า และท่าทางของผู้ดำเนินรายการหญิงนั้น สามารถเกิดได้ในหลายกรณี อาทิเช่น เมื่อมีจังหวะของการสนทนาที่หยุดนิ่ง ไม่ว่าจะเป็นการรอเข้าช่วงถัดไปของรายการ, ช่วงที่ผู้ดำเนินรายการรอคิวการพูดเนื้อหาในรายการบางช่วง หรือแม้กระทั่งนำมาใช้เพื่อเป็นการปิดท้ายหลังจากการปิดบทสนทนาของตัวเอง ผู้ดำเนินรายการหญิงก็จะหันมาโพสเข้าหากกล้อง โดยการแสดงสีหน้า หรือท่าทางต่างๆ คล้ายกับการถ่ายแบบตามนิตยสาร ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 4.6

ภาพที่ 4.6 ภาพผู้ดำเนินรายการแสดงการโพสหน้า และท่าทาง จากเทปรายการ “ไถ่คุ้ม ตู๋เยี่ย”

ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 20 สิงหาคม และ 24 กันยายน 2552

หรือในสคริปต์หน้า 1, 28, 33, 43 ตามลำดับ

นอกจากนั้นการใช้บทเปิด (Improvisation) ในการโพสท่าทางของผู้ดำเนินรายการยังสามารถช่วยสร้างบริบทในเรื่องของเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายขึ้นมาได้อีก โดยผู้ดำเนินรายการจะทำการโพสท่าเพื่อเป็นการนำเสนอการแต่งกายของตัวเองในแต่ละครั้ง ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.46 การโพสท่าของผู้ดำเนินรายการเป็นวิธีการนำเสนอในเรื่องของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายได้ดี เพราะช่วยทำให้เห็นรายละเอียดของชุดได้ง่ายยิ่งขึ้น ผู้ดำเนินรายการจึงสามารถนำภาพที่เห็นมาใช้ในบทเปิดได้อีกด้วย

ตาราง 4.46 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซีย” ประเด็นเกี่ยวกับการโพสหน้า และท่าทาง (เทปวันที่ 17 กันยายน 2552, หน้า 2)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
เขาเขา	ไหนวันนี่ลุกขึ้นยืนชิ stand up			
โอบอลด์	Let's take your way....for me			
เขาเขา	Yeah hey			
โอบอลด์	Wait wait พี่ไม่มีสิทธิ์ถ่ายกันตอนปอลด์			
	กัมนะคะ กรีนชาแนล	(15.55)		
เขาเขา	ฮ่าๆๆๆๆๆ ฮี้ๆๆๆๆๆๆๆ (15.55)			
โอบอลด์	Oh my god.....Can't believe....			
เขาเขา	เมื่อที่ถ่ายไปหลายคนอยากซักผ้าเลย			
	ที่เดียนะครับ นะฮะ แหม...	(16.10)	โอบอลด์โพสท่า	
โอบอลด์	ให้ความรู้สึกถึงผงซักฟอกเธอ			
เขาเขา	ฮี้ๆๆ เออ นี่เป็นไง โพสหน่อย โพสๆๆ			
	(16.10) นี่ Fashionista			
โอบอลด์	วันนี้ แต่งกายเพื่อเป็นแรงบันดาลใจ			
	ให้กับคอนเสิร์ตแอมคิวและแฟมิเน....	(16.16)	โอบอลด์โพสท่า	
เขาเขา	ถูกต้อง นะครับผม นี่ (16.16) สุดยอด นี่			
	<u>กางเกงเค้าเรียกกางเกงไรนะ</u>			
โอบอลด์	เลกกิ่งหนัง			
เขาเขา	เลกกิ่งหนัง			
โอบอลด์	เลกกิ่ง.....			
เขาเขา	พี่เรียกว่าแมวน้ำวะ พี่เรียกกางเกง			
			ยกขาขึ้นมา	

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
เซาเซา โอปอลล์ เซาเซา โอปอลล์	(ต่อ) แมวน้ำ ดีๆ หนอยสิ ทวงนี่ที่เรียกกางเกงแมว น้ำ ครับผม ใส แล้วอยากเลี้ยงนกเพนกวินซักตัวนึงวะ ปอลล์ ฮีๆๆๆๆ บ้าเหอห ไม่มีใครที่สามารถแมทซ์คู่สี่ได้ดี เท่านี้ (16.30)	 (16.30)		

- การแสดงสีหน้าและท่าทางการแต่งหน้า

จากพฤติกรรมในการเสริมความงามของผู้ดำเนินรายการขณะดำเนินรายการที่เป็นปกติ ขณะดำเนินรายการวิทยุอยู่แล้ว ผู้ดำเนินรายการยังได้นำรูปแบบพฤติกรรมดังกล่าวมาแสดงให้ผู้ชมได้เห็น โดยใช้วิธีการจงใจที่จะแต่งหน้าออกอากาศ หรือเป็นการนำภาพเบื้องหลังรายการมาแสดงออกให้เห็นผ่านจอโทรทัศน์นั่นเอง ตามที่จะเห็นได้จากภาพที่ 4.7 ซึ่งผู้ดำเนินรายการมักจะหยิบมาใช้ในช่วงระหว่างรอเข้ารายการในช่วงต้นชั่วโมง ซึ่งมีระยะเวลาสั้นพอสมควร เนื่องจากต้องรอการเข้ารายการพร้อมกันกับสื่อวิทยุ ดังนั้นการแสดงท่าทางการแต่งหน้า หรือเสริมความงามของผู้ดำเนินรายการ ก็คือ การนำมาใช้ในบทเปิด (Improvisation) ของรายการ เพื่อที่จะทำให้ภาพที่ปรากฏทางโทรทัศน์ไม่เกิดอาการเจ็บบ หรือหายไป (Dead air) นั่นเอง

(14.16)D6/P1

(05.12)D10/P1

(06.21)D15/P5

(16.15)D22/P34

ภาพที่ 4.7 ภาพผู้ดำเนินรายการแสดงท่าทางการแต่งหน้า และเช็ดผม จากเทปรายการ “ไก่อ๊ว ตูยเจี๋ย”

ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 6 สิงหาคม, 10 กันยายน, 15 และ 22 ตุลาคม 2552

หรือในสคริปต์หน้า 1, 5, 34 ตามลำดับ

- การแสดงสีหน้าและท่าทางเพื่อเล่นกล้องโทรทัศน์

ในการออกอากาศบางครั้ง ผู้ดำเนินรายการมักจะใช้บทเปิด (Improvisation) ในการเล่นกับกล้องโทรทัศน์ที่กำลังถ่ายอยู่ ซึ่งจะใช้บทเปิดขึ้นมาในกรณีที่ต้องการสื่อสารถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งผ่านตัวกล้องโทรทัศน์โดยตรง เช่น การพูดถึงคุณสายทิพย์ (พี่ชอด) เพื่อเรียกร้องความเห็นใจจากเจ้านาย ในการทำงานอย่างหนักของทั้งสอง เป็นต้น โดยผู้ดำเนินรายการจะใช้การพูด และมองกล้องอยู่ตลอดเวลา และส่วนใหญ่เมื่อผู้ดำเนินรายการคนใดคนหนึ่งใช้บทเปิดกับกล้องโทรทัศน์ ผู้ดำเนินรายการอีกคนก็จะต้องรีบเข้ามามีบทบาทในการนำเสนอตัวเองต่อกล้องโทรทัศน์เช่นเดียวกันเพื่อไม่ให้เป็นการน้อยหน้าอีกฝ่าย ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.47

ตาราง 4.47 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตู๋ยเฮีย” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้าท่าทางเพื่อเล่นกล้องโทรทัศน์ (เทปวันที่ 1 ตุลาคม 2552, หน้า 105)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
โอบอลล์	ขอบคุณคุณผู้ฟังทาง 94 EFM คุณผู้ชมที่ดูอยู่เยอะแยะ ขอทักญาติ สวัสดิ์พี่ตี้ ต้อย สวัสดิ์พี่ตี้... (03.57) ไช้ๆ	 (03.57)	โอบอลล์โบกมือทักทายผ่านกล้อง	
เขาเขา	สวัสดิ์เฮียซังด้วยนะฮะ (04.00) แล้วก็สวัสดิ์ เอ่อ คุณผู้ชมที่อยู่ทางต่างจังหวัดด้วย ไม่ว่าจะเป็น จังหวัด นครสแวง เว้หวัน (04.06) นะครับ แล้วก็ กาญ นะจ๊ะบุรี	 (04.00) (04.06)	เขาเขาพูดกับกล้อง	เขาเขาพูดไม่ชัด
โอบอลล์	ถ้า พี่หมอไอค์ฟังอยู่ หนูทำงานไงพี่ หนูเลยไปกับพี่ไม่ได้อะ หรือเราจะเลิกกันหรือจะยังงี้ (04.14)	 (04.14)	โอบอลล์พูดกับกล้อง	

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
เชาเชา โอบอลล์ เชาเชา	(ต่อ) ครับ ฟากถึงยูทิด้วยนะครัับ ยูทิด ฮีเย รักยูทิดนะ (04.18) จิตใจเลื่อมมาก ชั้นไม่ไหวจะปอดหัวละ ถ้ายังไงก็ สวัสดิ์ดีและขอบคุณทุกท่าน มา ปิดท้ายด้วย EFM Check out ครับ	 (04.18)	เชาเชาพูดกับ กล้อง	

• การแสดงสีหน้าและท่าทางในช่วงปิดรายการ

ในช่วงปิดรายการในแต่ละสัปดาห์นั้น จะมีการเปิดเพลงในช่วงของ EFM Check out ซึ่งเป็นบทเพลงที่คนทางบ้านได้ส่งข้อความ (sms) เข้ามาขอไว้ และได้รับการเลือกจากผู้ดำเนินรายการในการใช้บทเพลงดังกล่าวปิดท้ายรายการ ด้วยการนำเสนอของสื่อโทรทัศน์ผู้ชมจะได้รับในช่วงของการเปิดเพลงปิดรายการเช่นเดียวกับทางวิทยุ ดังนั้นจึงทำให้ผู้ดำเนินรายการใช้บทเปิด (Improvisation) ด้วยท่าทางต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการลิปซิงค์ตามบทเพลง, แสดงบทบาทสมมติตามเนื้อหาของเพลง, การโพสท่าทาง, การเล่นกลองโทรทัศน์, การเต้นประกอบเพลง เป็นต้น ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.48 ทั้งนี้เพื่อเป็นการไม่ให้ภาพที่ก่อกวนขึ้น ในส่วนของการเปิดบทเพลงนั้นหายไป

ตาราง 4.48 การใช้สีหน้าท่าทางในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเฮีย” ประเด็นเกี่ยวกับการแสดงสีหน้า

ท่าทางในช่วงปิดรายการ (เทปวันที่ 22 ตุลาคม 2552, หน้า 77)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
โอบอลล์ เชาเชา โอบอลล์ เชาเชา โอบอลล์ เชาเชา	คดีข้าวมันไก่ คดีหันไก่ในร้านข้าวมันไก่ หันศพไก่ ต้องเพลงนี้เลย คูจะฟังจิงหะชะก่อน วยรุ่นๆ สวัสดิ์ดีครัับวยรุ่น ยาวมายาวไป ครับ (04.20) ไปแล้ว สนุกสนุก หรือที่ต่องไปแวนนั้นวะ มาแวนนี้เลย วยรุ่นโบกมือ วู้วววว	 (04.20)	เชาเชาโยกตัว	เพลง ข้าวมันไก่ เชาเชาทำเสียง แชว เชาเชาทำเสียง แชว

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
โอบอลล์	(ต่อ) เกลียดตรงวัยรุ่นโบกมือ เข้าใจใช่ปะ		โอบอลล์ทำหน้าที่ เอ๋อมระอา	
เขาเขา	เพลงนี้เราจัดให้นะครับ ใครอกขอคู่มือ หน่อยเร็ววาว	(04.49) 		
โอบอลล์	อ้ายยยยยยย (04.45) วิวยยยยย ดูนง น้องขาดด โมโหเวลาเดินได้โตะอะ	(04.45) 	โอบอลล์ ไว้วาย	โอบอลล์กรี๊ด
เขาเขา	โห เสียงน่ารัก เอ๊.....			
โอบอลล์	ดუნองขาดเลยอะ พี่เขาดუნองขาด	(04.53) 		โอบอลล์ตวาด เขาเขา
เขาเขา	แล้วเกี่ยวไรกับพี่เล่า (05.03) เกี่ยวไรกับ พี่	(05.03) 	โอบอลล์ดีดต้น ไปมา	
โอบอลล์	ไม่รู้			
เขาเขา	เดี๋ยวซื้อให้ใหม่ (05.10)	(05.10) 		
โอบอลล์	แต่ดีเป็นคนแก่เลยหน้ารอด (05.16) อิน หรอ (05.32)	(05.16) 	โอบอลล์โพสท่า เขาเขาลิบซิงค์ และเต้น	
โอบอลล์	ไม่เก๋เลยอะ (05.37) ไม่ดูเป็น MJ เลย วิวยยยย	(05.37) 	โอบอลล์ทำหน้าที่ บึ้ง	
			เขาเขาจับดู ดუნองโอบอลล์	

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
	(ต่อ) (05.49)	 (05.49)		

โดยสรุปแล้วจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ด้วยการใช้สีหน้าท่าทาง อันมาจากการเพิ่มช่องทางการออกอากาศในสื่อโทรทัศน์ และน้ำเสียงของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี่ย” ซึ่งใช้ในสื่อวิทยุอันเป็นสื่อดั้งเดิมของรายการ การใช้สีหน้าท่าทาง และน้ำเสียงต่างๆ ที่ปรากฏทั้งหมดนั้น สามารถจำแนกออกมาได้ดังต่อไปนี้

2. ลักษณะการใช้สีหน้าท่าทาง และน้ำเสียง

2.1 การแสดงออกด้วยน้ำเสียง

2.1.1 การใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย

- การใช้เสียงสูงและเสียงดัง
- การใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์
- การใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่น
- การใช้เสียงในลักษณะอื่นๆ

2.1.2 จังหวะในการพูด

2.2 การแสดงออกด้วยสีหน้า และท่าทาง

2.2.1 การแสดงสีหน้าและท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์

2.2.2 การใช้สีหน้าและท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง

2.2.3 การใช้สีหน้าและท่าทางประกอบเพลง

2.2.4 การใช้สีหน้าและท่าทางในลักษณะอื่นๆ

- การโพสหน้าและท่าทาง
- การแสดงสีหน้าและท่าทางการแต่งหน้า
- การแสดงสีหน้าและท่าทางเพื่อเล่นกลลวงโทรทัศน์
- การแสดงสีหน้าและท่าทางในช่วงปิดรายการ

การใช้บทเปิด (Improvisation) ที่พบในรายการ “ไก่อ๋ม ต๋มเขี้ยว” ผู้วิจัยพบว่าบทเปิดที่ปรากฏมีอยู่ทั้งหมด 3 ส่วนด้วยกัน ก็คือ การใช้บทเปิดของบทพูดในการดำเนินรายการ การใช้บทเปิดด้วยการใช้สีหน้าท่าทาง และการใช้บทเปิดด้วยน้ำเสียง

วิธีการ หรือกระบวนการที่ผู้ดำเนินรายการสามารถสร้างบทเปิดทั้ง 3 ลักษณะขึ้นมาได้นั้น จะเกิดจากการใช้ความคิด ซึ่งความคิดเป็นทักษะพื้นฐานของมนุษย์ที่สามารถเรียนรู้ ผึกฝน และพัฒนาได้เป็นกระบวนการทำงานของสมอง ที่เป็นศูนย์กลางนำสัญญาณที่ได้รับจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 มาประมวล วิเคราะห์ ถอดความ หรือตีความ เพื่อพิจารณาในการตอบสนอง และตัดสินใจ

ในบริบทของการทำงาน การใช้ความคิด ก็คือ ความสามารถในการรับมือ และตอบสนอง กับสภาพการณ์รูปแบบต่างๆ หรือการเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เป็นสิ่งเร้าจากภายนอก โดยที่การใช้บทเปิด (Improvisation) ปัจจัยที่จะนำมาสู่กระบวนการคิด เพื่อนำไปสู่การตอบสนองของผู้ดำเนินรายการ จะประกอบไปด้วยการเชื่อมโยงความคิดกับพัฒนาการทางอารมณ์ (Emotion) หมายถึง ความคิดกับความรู้สึก (Sense) ของตัวผู้ดำเนินรายการจะต้องเป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงจะทำให้เกิดการแสดงออกตามกระบวนการบทเปิด กล่าวคือ เมื่อผู้ดำเนินรายการจะแสดงออก หรือพูดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้ดำเนินรายการจะเกิดความรู้สึกอย่างแท้จริงต่อ

สิ่งนั้นก่อน เช่น การพูดถึงเรื่องของการความรัก เมื่อผู้ดำเนินรายการจะพูดหรือแสดงออกถึงเรื่องความรักได้อย่างแท้จริง ก็ต่อเมื่อได้รู้จัก รู้สึก เข้าใจ และมีประสบการณ์เรื่องความรักนั้นด้วยตัวเอง

ประสบการณ์ (Experience) ของตัวผู้ดำเนินรายการ หรืออาจจะเป็นประสบการณ์ของบุคคลอื่น ที่ผู้ดำเนินรายการได้รับการถ่ายทอดมา เป็นปัจจัยที่ช่วยให้เนื้อหาที่เกิดขึ้นโดยการใช้บทเปิด (Improvisation) มีเพิ่มมากยิ่งขึ้น แต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับตัวผู้ดำเนินรายการจะมีประสบการณ์ในเรื่องที่สามารถเชื่อมโยงกับบริบทการพูดคุยในขณะนั้นมากแค่ไหนด้วย กล่าวคือ ผู้ใดที่มีประสบการณ์มากย่อมที่จะได้เปรียบในการใช้บทเปิดได้ไหลลื่นมากกว่า

การใช้ความคิดยังจำเป็นต้องมีการใช้จินตนาการ (Imagination) หรือการสร้างภาพขึ้นในจิตใจเข้ามามีส่วนช่วยด้วย จินตนาการถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของความคิดสร้างสรรค์ โดยการใช้สติปัญญา (Intellect) ในการสร้างสรรค์ ด้วยการจัดความรู้ หรือความคิดเข้าเป็นระบบใหม่ ซึ่งจะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวตามแต่ผู้สร้างขึ้นมา

ผู้วิจัยพบว่า ผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ถือได้ว่าเป็นบุคคลที่มีจินตนาการค่อนข้างสูง ซึ่งถ้ามองจากบทบาทในการเป็นผู้ดำเนินรายการวิทยุ ที่จำเป็นต้องใช้เสียงในการถ่ายทอดข้อความไปสู่ผู้ฟัง และสามารถสร้างจินตนาการให้เกิดแก่ผู้ฟังให้ได้มากที่สุด ดังนั้นผู้ดำเนินรายการก็ย่อมที่จะต้องมีการสร้างภาพขึ้นมาในจิตใจของตนอยู่ก่อนแล้ว จึงจะถ่ายทอดสิ่งที่คิดนั้นออกไปได้ และเมื่อมีสื่อโทรทัศน์ที่ถูกเพิ่มขึ้นมา ผู้ดำเนินรายการก็ได้ใช้การสร้างสรรค์การใช้บทเปิด (Improvisation) ผ่านการแสดงออกโดยใช้ท่าทาง ซึ่งเป็นการนำเสนอในรูปแบบใหม่ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้ดำเนินรายการที่ปรากฏอยู่ในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว”

สุดท้ายการที่ผู้ดำเนินรายการจะสามารถใช้บทเปิด (Improvisation) ได้อย่างเกิดประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ผู้ดำเนินรายการจำเป็นต้องใช้สมาธิ (Concentration) และสติปัญญา (Intellect) ประกอบกันไปด้วย การมีสมาธิ หมายถึง การจดจ่ออยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งผู้ดำเนินรายการจำเป็นต้องมีสมาธิในการใช้บทเปิดดำเนินรายการตลอดเวลา เนื่องจากบทเปิดเป็นการ

แสดงออกด้วยคำพูด หรือท่าทางที่ไม่ได้ตระเตรียมไว้ล่วงหน้า ผู้ดำเนินรายการจึงต้องมีสมรรถภาพ การพูดของอีกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำเนินรายการร่วม หรือแขกรับเชิญ ถึงจะสามารถใช้บทเปิด ได้ต่อการพูดคุยในเรื่องนั้นๆ ได้ และถ้าขาดสมรรถภาพในการดำเนินรายการ ผู้ดำเนินรายการจะไม่สามารถใช้บทเปิดได้อย่างฉับไว อย่างเช่น ในการเล่นเกม รับส่งมุขกันระหว่างผู้ดำเนินรายการ จังหวะในการส่งรับกันถือว่าเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้รายการเกิดความสนุกสนานมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็น ลักษณะเด่นของรายการรูปแบบนี้โดยเฉพาะ

การใช้สติปัญญา (Intellect) มีความหมายหลายอย่างด้วยกัน เช่น ความสามารถในการ แก้ปัญหาเฉพาะหน้า, ความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม, ความสามารถในการเรียนรู้ หรือรับสิ่งใหม่ๆ เป็นต้น กล่าวคือ เป็นความสามารถภายในตัวบุคคลที่พิจารณาได้จากพฤติกรรมที่ แสดงออก ที่มีความคล่องแคล่ว รวดเร็ว ถูกต้อง ในการคิดแก้ปัญหาและการปรับตัวนั่นเอง

การใช้บทเปิด (Improvisation) ในรายการ “โก๋คู่ย ตู๋เยี่ย” ซึ่งเป็นรายการวิทยุที่นำมา ออกอากาศทางโทรทัศน์ โดยเป็นรายการโทรทัศน์ที่ไม่มีองค์ประกอบอื่นๆ เข้ามาช่วยสร้างความ น่าสนใจเหมือนกับรายการโทรทัศน์ทั่วไป เช่น การใช้ฉากที่สามารถเปลี่ยนรูปแบบได้เพื่อดึงดูด ความสนใจ โดยอาจจะเป็นการถ่ายในสตูดิโอ หรือนอกสถานที่ เป็นต้น

การที่รูปแบบรายการมีลักษณะดังกล่าว ทำให้ภาระทุกอย่างจึงตกอยู่ที่ผู้ดำเนินรายการทั้งสอง ไม่ว่าจะเป็นการตอบข้อความ (sms) จากคนที่บ้านเกือบตลอดทั้งรายการ การสัมภาษณ์ แขกรับเชิญต่างๆ หรือการดำเนินรายการให้มีความสนุก และสามารถสื่อสารให้ทั้งผู้ฟัง/ผู้ชมเข้าใจ ในเรื่องเดียวกัน หรือเกิดอรรถรสในการรับฟัง/รับชมอย่างเท่าเทียมกันให้ได้

ผู้ดำเนินรายการจึงต้องใช้สติปัญญาในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในการ ดำเนินรายการสด ประกอบกับไม่มีบทที่ใช้ในการดำเนินรายการ อย่างในสถานการณ์ที่ผู้ดำเนิน รายการไม่สามารถตอบโต้บทเปิดได้ ผู้ดำเนินกรรร่วมก็ต้องเป็นผู้ที่ช่วยคิดหาวิธีการในขณะนั้น ว่า จะต้องทำอย่างไรไม่ให้เกิดการพูดคุยนั้นเงียบกันไป อีกทั้งการที่ผู้ดำเนินรายการมีความสามารถในการ

เรียนรู้ หรือรับสิ่งใหม่ๆ ในการดำเนินรายการก็เป็นส่วนช่วยในส่วนของ การพูดคุยกับคนทางบ้าน ผ่านทางข้อความโทรศัพท์ (sms) ซึ่งเรื่องบางเรื่องที่คนทางบ้านส่งเข้ามา ผู้ดำเนินรายการอาจจะ ไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ แต่ผู้ดำเนินรายการต้องมีการใช้สติปัญญา ในการที่จะเปิดรับ หรือ แลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้ฟัง/ผู้ชม เพื่อให้ผู้ฟัง/ผู้ชมรู้สึกได้ว่าตัวเองนั้น ได้รับความสนใจจากผู้ ดำเนินรายการอยู่เหมือนกัน

จากปัจจัยทั้งหมดที่ก่อให้เกิดบทเปิด (Improvisation) จะประกอบไปด้วยปัจจัยภายใน ของผู้ส่งสารเอง ได้แก่ การใช้จินตนาการ (Imagination), ความรู้สึก (Sense), อารมณ์ (Emotion), ประสบการณ์ (Experience), สมาธิ (Concentration) และสติปัญญา (Intellect) สามารถทำให้ กระบวนการการใช้บทเปิดนั้นถูกสร้างขึ้นมาได้ ประกอบกับปัจจัยภายนอกอย่าง สภาพแวดล้อม (Environment) และช่องทางการสื่อสารที่ถูกเปิด (Phatic Function) ยังเป็นปัจจัยที่ช่วยเสริมให้ การใช้บทเปิดได้ในระยะเวลายาวนานมากยิ่งขึ้น เนื่องจากมีการไหลของข้อมูลเข้ามาในรายการ ตลอดทั้งการดำเนินรายการนั่นเอง

การสื่อสารในรายการ “ไต่คุ้ย ต่อยเขี่ย” ที่ถูกถ่ายทอดจากผู้ดำเนินรายการผ่านการใช้บท เปิด (Improvisation) ยังมีหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องของการแสดงออกทางอารมณ์ (Emotive) ซึ่งเป็น การอธิบายถึงความสำคัญของสารที่ผู้ส่งสาร หรือที่ผู้ดำเนินรายการส่งออกไป (Addresser) ซึ่งก็ คือการสื่อสารด้วยคำพูด ลักษณะท่าทาง น้ำเสียง โดยมีหน้าที่เพื่อสื่อความรู้สึก, อารมณ์ หรือ ทัศนคติของผู้ดำเนินรายการ ซึ่งทั้งหมดนี้ทำให้ตัวข้อความ หรือเนื้อหาจะถือได้ว่ามีความเป็น ส่วนตัว และมีเอกลักษณ์เกิดขึ้น ดังที่ปรากฏในการสนทนาระหว่างกันภายในรายการ

นอกเหนือไปจากปัจจัยต่างๆ ที่ก่อให้เกิดกระบวนการบทเปิด (Improvisation) แล้วนั้น ผู้วิจัยยังพบอีกว่า มีอีกตัวแปรหนึ่งที่มีส่วนช่วยทำให้บทเปิดสามารถใช้ได้อย่างลื่นไหล และมี อรรถรสในการรับฟัง/รับชมอยู่ตลอดการดำเนินรายการ ตัวแปรที่สำคัญนี้ ก็คือ ผู้ดำเนินรายการ ทั้ง สอง ก็คือ เขาเขา และโอบอลลั่นเอง โดยปกติแล้วการที่รายการวิทยุ หรือโทรทัศน์จะสามารถค้นหาผู้ดำเนินรายการที่ต้องดำเนินรายการร่วมกันเป็นคู่ และเกิดความลงตัว หรือมีการเข้ากันได้ดีใน

การดำเนินรายการจนไม่สามารถหาใครมาดำเนินรายการแทนที่ได้ หรือดำเนินรายการเพียงคนเดียวได้ค่อนข้างยาก เพราะการที่ต้องเฉพาะเจาะจงว่าต้องเป็นคุณนี่เท่านั้น แสดงให้เห็นว่าผู้ดำเนินรายการทั้งสองมีความสามารถเฉพาะตัวที่สอดรับกันได้เป็นอย่างดี ทำให้บทเปิดที่ถูกถ่ายทอดผ่านผู้ดำเนินรายการทั้งคู่มีความดึงดูดใจ และน่าสนใจในการรับฟัง/รับชมมากที่สุด

ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 4.49 ซึ่งเป็นการดำเนินรายการโดยผู้ดำเนินรายการชายเพียงคนเดียวในช่วงต้นรายการ เมื่อขาดผู้ดำเนินรายการหญิงไปทำให้ผู้ดำเนินรายการชายไม่สามารถจะหยอกล้อ หรือเล่นมุขตลกขบขันขึ้นมาได้ เหมือนตอนที่ดำเนินรายการคู่กัน ผู้ดำเนินรายการชายจึงต้องอาศัยการอ่านข้อมูลที่ทางรายการเตรียมไว้ให้แทนการใช้บทเปิด (Improvisation) โดยการแสดงออกทางคำพูด (Speech)

ตาราง 4.49 การดำเนินรายการ “ไก่อู๋ คู่ยี่เยี่ย” โดยผู้ดำเนินรายการชายเพียงคนเดียว (เทปวันที่ 3 กันยายน 2552, หน้า 1)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
เขาเขา	<p>หนึ่งงานจากอมิตา ทาทายังนะครั๊บ ซึ่งเกิดที่สองที่ปล่อยมานะครั๊บ จาก ready to love นั้นเองนะครั๊บ และนี่คือ หนึ่งงานที่ชื่อ My bloody valentine นะครั๊บ ผม เป็นเพลงสากลนะครั๊บ มาในจังหวะมีเดียม สโลว์ๆ ซ้ำๆ และก็มีจังหวะในสไตล์ของ เฮ้อ (09.02) pop r&b soul ผสมอยู่ด้วย.....ก็เลยต้องได้ยินเพลงน้องทาทาเป็นภาษาอังกฤษซะส่วนใหญ่ เขาละครั๊บก็กลับมาเรียบร้อยแล้วนะฮะ กับ 94 EFM รับช่วงต่อจากน้องเจมส์ และน้องอาร์ทนะฮะ จากสยามเซ็นเตอร์ ชั้น 4 แต่ว่าตอนนี้เราอยู่กันที่ตึก GMM Grammy ชั้น 38 นะครั๊บ</p>	 <p>(09.02)</p>		

การดำเนินรายการโดยผู้ดำเนินรายการหญิงมีปรากฏให้เห็นเช่นกัน ตามที่จะได้เห็นจาก ตาราง 4.50 ว่าเมื่อผู้ดำเนินรายการหญิงต้องจัดรายการเพียงคนเดียวนั้น ผู้ดำเนินรายการหญิงก็จะใช้บทเปิด (Improvisation) ด้วยท่าทางออกมา ตามลักษณะเฉพาะตัวที่ทำอยู่ปกติในการดำเนินรายการ แต่ระดับของความสนุก หรือความซ้ำซ้อนจากการใช้ท่าทางโดยผู้ดำเนินรายการหญิงนั้นจะลดลงกว่าตอนที่ผู้ดำเนินรายการทั้งคู่จัดร่วมกัน

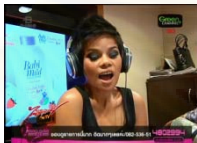

ตาราง 4.50 การดำเนินรายการ “ไก่อ้อยู่ ตูยเขี้ยว” โดยผู้ดำเนินรายการหญิงเพียงคนเดียว (เทปวันที่ 15 ตุลาคม 2552, หน้า 1)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
โอบอลด์	สวัสดีค่ะ คุณผู้ฟังกลับมากับวันพฤหัสบดีแบบนี้คะ กับน้องโอบอลด์ทางไก่อ้อยู่ ตูยเขี้ยว มอมอ (01.37) ค่ะ พี่เขากำลังมานะคะ พี่เขามาแล้ว กำลังเดินมา รอซักครู่ค่ะคุณผู้ฟังฯ วันนี้เป็นวันพฤหัสบดีที่ 15 ตุลาคม กลางเดือนเร็วมาก ณ จุดนี้ พี่เขาไม่มา คุณผู้ฟังที่ฟังประจำ จะรู้ว่าโอบอลด์ทำอะไรไม่เป็น (01.54) และโอบอลด์จัดคนเดียว โอบอลด์เลยเติมแก้ม	 (01.37)	โอบอลด์ปิดแก้มไปพูดไป	
โอบอลด์	เพราะว่าเช็คจากกล้องกรีนแชนแนลแล้วรู้สึกว่แก้มบางไป วันพฤหัสบดี พี่เขา (02.02)	 (01.54)	เขาเขาเข้ามาโอบอลด์ทำหน้าที่	โอบอลด์เรียกเขาเขาแบบโหยหวน
เขาเขา	ว่าไงคุณน้องครับ	 (02.02)	เศร้า	
โอบอลด์	เค้าเปิดไมค์ไม่เป็น	 (02.06)		โอบอลด์ทำเสียงอ่อยๆ
เขาเขา	อะไรนะอะ			
โอบอลด์	เค้าเปิดไมค์เองไม่เป็นอะ (02.06)			โอบอลด์ทำเสียงอ่อยๆ

การดำเนินรายการระหว่างผู้ดำเนินรายการหญิง และผู้ดำเนินรายการท่านอื่น ก็คือ จิตตริน กุลกัลยาดี (เจมส์) ผู้ดำเนินรายการก่อนหน้า “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ที่มาช่วยทำงานแทนผู้ดำเนินรายการชายในช่วงเปิดรายการชั่วคราว การดำเนินรายการกับผู้ดำเนินรายการท่านอื่น ผู้ดำเนินรายการหญิงมีลักษณะการใช้บทเปิดในการดำเนินรายการตามปกติ แต่ด้วยผู้ดำเนินการร่วมที่ไม่เอื้อต่อกัน ความสนุกในตัวรายการจึงค่อนข้างลดลง ตามที่จะได้เห็นจากตาราง 4.51

ตาราง 4.51 การดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” โดยผู้ดำเนินรายการหญิง และจิตตริน กุลกัลยาดี เจมส์ (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 1)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
เจมส์	แคลอริบลาห์บล่าห๊ะ			
โอปอลด์	ใช่ เพลงตั้งแต่สมัยป้ายังสาวๆ นะ			
เจมส์	จริงหรือ ตอนนี่พี่ก็ยังไม่สวยอยู่			
โอปอลด์	จริงเจมส์ บ้า พี่ก็ว่าพี่คล้ายตีนานะ			
เจมส์	เอ้อ ตอนนี่ผมอยากรู้พี่ชายผมหายไปไหน			
โอปอลด์	เขาวลีตไปฉี่ (07.48)	(07.48)		
เจมส์	อ้อ			
โอปอลด์	คนมีอายุก็เลยไปฉี่ ใครที่ดูนะคะ สวัสดิ์ดีก่อน สวัสดิ์ดีคุณผู้ฟัง สวัสดิ์ดีคุณผู้ชมค่า กลับมากับรายการ			
เจมส์	ไก่อ๋ม			
โอปอลด์	ตู๋เขี้ยว มอมมอ			
เจมส์	ตอนนี้นะฮะ ต่อจากช่วงพี่เขาด้วย			
โอปอลด์	อย่าเพิ่งสิ เมื่อกี้อยู่กับเจมส์ และอาร์ท (08.07) ตอนนี่ต้องอยู่กับโอปอลด์ และพี่เขา ไปฉี่ยะ ถ้าใครดูอยู่อย่าเพิ่งตกใจนะ อย่าเพิ่งตัดเงินพี่เขานะคะ นั่งมาแล้วแต่นั่งวิ่งไปฉี่ วิ่งตึกๆ ไปฉี่ เราก็ต้องเห็นใจกัน	(08.07)		
เจมส์	ช่วงนี้นะครับ (08.17) เอ้อผมอยากรู้			
		(08.17)		

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
เจมส์	(ต่อ) จริงๆ เมื่อกี้ผมเดินมากับคุณอาร์ท หลายคนสวัสดีคุณอาร์ทด้วย เพราะทรง ผมคุณอาร์ทเท่มากด้วย	 (08.26)		
โอบอลล์	ดูเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ (08.26)			
เจมส์	ว๊าย	 (08.59)		เจมส์ร้องเสียง แหลม
โอบอลล์	กลับมาแล้วต้องขอขอบคุณ แบ่งเบื มายด์ ดับเบิลมิลล์โปรตีนพลัส (08.59) ให้ผิวหอมพร้อมผิวนุ่ม ด้วยวิตามินซี จากมิกซ์เบอร์รี่ (09.03) ใฮ้ย แพน มาแล้ว จะขวยโอกาสไม่ได้	 (09.03)		
เจมส์	ไม่ได้ๆ เด็กฟังเยอะ			
โอบอลล์	และถ้าพี่เขาไปฉี โบอลล์ก็จะไม่นั่งจัดคน เดียว เพราะว่ามันอยด์ ขอขอบคุณเจมส์มาก นะ			

และผู้วิจัยยังพบว่า การใช้บทเปิด (Improvisation) ในส่วนของการสัมภาษณ์แบบกึ่งเชิงคุณภาพ จะเกิดขึ้นได้อย่างไหลลื่นน้อยกว่าช่วงที่เป็นการพูดคุยกันระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยตนเอง หรือ การพูดคุยระหว่างผู้ฟัง/ผู้ชมผ่านข้อความทางโทรศัพท์ เนื่องด้วยการถูกตีกรอบในประเด็นการ สัมภาษณ์ ผู้ดำเนินรายการจะมีหน้าที่คอยป้อนคำถาม หรือมีการตอบโต้บทสนทนาบ้างแค่นั้น เนื้อหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการสัมภาษณ์จึงเกิดจากตัวแขกรับเชิญมากกว่าที่จะเกิดขึ้นจากผู้ ดำเนินรายการ ส่งผลให้ผู้ดำเนินรายการมีการใช้บทเปิดทั้งในส่วนของคำพูด, การใช้เสียง และ ท่าทางได้น้อยลงไป

การใช้บทเปิด (Improvisation) อันเกิดจากบริบทที่ผู้ดำเนินรายการไม่ได้เป็นผู้สร้างขึ้น บทเปิดในส่วนของกานำเสนอสามารถเกิดขึ้นได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับบริบทที่คู่สนทนากำลัง

กล่าวถึง มีส่วนเกี่ยวกับการใช้บทเปิดของผู้ดำเนินรายการหรือไม่เช่น การพูดคุยกันในการสัมภาษณ์ผู้กำกับ และนักแสดงจากภาพยนตร์เรื่องรถไฟฟ้ามหานคร ซึ่งผู้ดำเนินรายการได้มีส่วนร่วม โดยการเป็นหนึ่งในนักแสดงของภาพยนตร์เรื่องนี้ ถือได้ว่าการที่มีประสบการณ์ (Experience) ร่วมกับเรื่องราวโดยตรงดังกล่าว ทำให้การการใช้บทเปิดนั้นมีการลื่นไหลได้มากยิ่งขึ้น

อีกทั้งการใช้บทเปิด (Improvisation) จะลื่นไหลได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแขกรับเชิญ หรือผู้ร่วมดำเนินรายการแต่ละคน ก็คือ ถ้าผู้ดำเนินรายการมีความสนิทสนมกับคู่สนทนามากเท่าใดบทเปิดก็ย่อมจะมีความลื่นไหลมากขึ้นตามไปด้วย เช่น การสัมภาษณ์พูดคุยกันกับผู้กำกับ และนักแสดงจากภาพยนตร์เรื่อง 5 แพร่ง ซึ่งทีมงาน หรือนักแสดงส่วนใหญ่ ผู้ดำเนินรายการจะรู้จักกันเป็นส่วนตัวอยู่ก่อนแล้ว ทำให้การพูดคุยกันนั้น จึงมีความเป็นกันเองค่อนข้างมาก เมื่อเทียบกับการที่ผู้ดำเนินรายการได้สัมภาษณ์คุณพจน์ อานนท์ ซึ่งทั้งคู่ไม่ค่อยมีความสนิทสนมกับแขกรับเชิญสักเท่าไร ลักษณะการพูดคุยจึงเป็นไปในแนวทางถามตอบกันเสียมากกว่า การใช้บทเปิดในส่วนนี้ก็ย่อมจะมีความลื่นไหลได้น้อย

อีกทั้งการใช้บทเปิด (Improvisation) จากข้อความโทรศัพท์ (sms) โดยที่เรื่องราวไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับตัวผู้ดำเนินรายการด้วยนั้น ความลื่นไหลในการใช้บทเปิดก็จะเกิดขึ้นได้น้อย เช่นเดียวกัน ตามที่จะได้เห็นจากตารางที่ 4.52 เป็นการพูดคุยในหัวข้อ “ไขปริศนา....ตามหาที่นัดพบ” ผู้ดำเนินรายการจะต้องคอยหาคำตอบจากข้อความปริศนาแต่ละอัน ซึ่งเป็นเรื่องที่คุณดำเนินรายการอาจจะไม่รู้มาก่อน ทำให้ต้องใช้เวลาในการคิดก่อนจะโต้ตอบกลับไปสู่ผู้ฟัง/ผู้ชมมากกว่า การใช้บทเปิดพูดคุยในบริบทอื่นๆ เหมือนอย่างบริบทในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 4.52 การดำเนินรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเขีย” โดยการใช้งบเปิดในการพูดคุยกับผู้ฟัง/ผู้ชมผ่านทางข้อความโทรศัพท์ (เทปวันที่ 3 กันยายน 2552, หน้า 51)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
	(จากหัวข้อสนทนา “ไไขปริศนา....ตามหาที่นัดพบ”)			
เขาเขา	เค้าบอกเจอกันที่ ห่วงโยวไรตี้			
โอบอลล์	แคร่ หลากหลายหรอ			
เขาเขา	วาไรตี้อะ ว่ามันมีเส้นเยอะแยะอะ เค้าเรียกอะไร		โอบอลล์ทำหน้าที่	
โอบอลล์	แคร่หลายๆ		ง	
เขาเขา	เออเฮอะ (33.07) จริงๆ แล้วลาย เราเรียกเป็นอะไรอะบอลล์	(33.07)		
โอบอลล์	แคร่หลาย เรียงราย			
เขาเขา	เออ แคร่หลายอะ เหมือนหลายๆ อะ			
โอบอลล์	ขอใช้ตัวช่วยโทรถามเพื่อนได้มะ			
เขาเขา	โทรถามพ่อก็ได้ครับ	(33.21)		
โอบอลล์	ไมดูอย่างเงี้ย (33.21) งะ		โอบอลล์ทำหน้าที่	โอบอลล์ทำ
เขาเขา	อ่าว จะได้เคลียร์ไปเลย โทรหาบุพการี		เบะ	เสียงไม่พอใจ
โอบอลล์	(33.25) จะได้สุดยอด			
โอบอลล์	แคร่หลาย แคร่วาไรตี้	(33.25)		
เขาเขา	เจอกันที่ได้สะพานอ่าตู่ยนะ			
โอบอลล์	เล่นไปแล้ว			
เขาเขา	เล่นไปแล้วนะครับผม เจอกันที่ยุคต์ ส่งไพศาลการ์เด็นละกัน			
โอบอลล์	สน			
เขาเขา	สวนสนนะครับ			
โอบอลล์	เดี่ยวไปเจอกันที่สุริตาไม่มีน้ำอัดลมนะ			
เขาเขา	สุริตาไม่มีน้ำอัดลม			
โอบอลล์	โบนันซ่า ปวดหัว			

ดังนั้น ลักษณะการใช้บทเปิด (Improvisation) ทั้ง 3 ส่วน ก็คือ การใช้บทเปิดของบทพูด ในการดำเนินรายการ การใช้บทเปิดด้วยการใช้สีหน้าท่าทาง และการใช้บทเปิดด้วยน้ำเสียง จะมี ประสิทธิภาพ อีกทั้งเกิดความสั่นไหวในการถ่ายทอดได้มากที่สุด ก็ต่อเมื่อผู้ดำเนินรายการเป็นผู้ใช้ บทเปิดในการสร้างบริบท (Context) ขึ้นมาด้วยตัวเอง ตามที่ปรากฏในส่วนของบทพูดที่เกิดขึ้น หรือลักษณะเนื้อหาที่พบประจำในรายการ โดยมีองค์ประกอบของปัจจัยภายในตัวผู้ดำเนิน รายการ และปัจจัยภายนอกประกอบกันก่อให้เกิดเป็นกระบวนการบทเปิด อีกทั้งตัวแปรที่สำคัญ ในฐานะของผู้ที่ใช้บทเปิด ก็คือ การมีผู้ร่วมดำเนินรายการที่มีลักษณะเอื้อซึ่งกันและกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

วิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว”

ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์

จากรูปแบบของรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ที่มีแนวทางการนำเสนอคล้ายกับรายการวาไรตี้บันเทิงช่วงกลางคืนอย่างรายการโทรทัศน์ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ฟัง/ผู้ชมได้คลายเครียดจากการทำงานมาทั้งวัน และได้รับความผ่อนคลายก่อนเข้านอน โดยรายการได้ใช้ความสนุกสนาน หรือการหยอกล้อเข้ามามีส่วนร่วมช่วยให้รายการพูดคุยไม่หนักจนเกินไป

ด้วยธรรมชาติของสื่อวิทยุเป็นสื่อที่ผู้ฟังสามารถมีส่วนร่วมร่วมกับตัวรายการได้ตลอดเวลาแล้ว แต่ทว่าในรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” นั้นจะเป็นช่วงที่เปิดให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น โดยการมีหัวข้อประจำวันขึ้นมาให้ผู้ฟัง/ผู้ชมร่วมส่งข้อความโทรศัพท์ (sms) เข้ามาพูดคุย หรือแสดงความคิดเห็นในรายการได้ ซึ่งสามารถเห็นการโต้ตอบระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ฟัง/ผู้ชมอย่างเห็นได้ชัด

โดยในวันพฤหัสบดีซึ่งเป็นวันที่รายการมีการออกอากาศพร้อมกันทั้ง 2 สื่อ ก็คือ สื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์ ประเด็นการนำเสนอที่รายการได้กำหนดไว้ในเรื่องของภาพยนตร์ แม้จะมีปรากฏแทรกอยู่ตลอดทั้งรายการ แต่การนำเสนอจะมีระยะเวลาเพียงช่วงสั้นๆ เท่านั้น ช่วงของรายการที่เหลือจึงถูกนำมาใช้ในการพูดคุยกันเสียเป็นส่วนใหญ่ โดยที่การดำเนินรายการด้วยการพูดคุยจะมีการใช้บทเปิด (Improvisation) เป็นหลัก เนื่องจากการพูดคุยระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยตนเอง หรือการพูดคุยกับผู้ฟัง/ผู้ชมผ่านข้อความโทรศัพท์ (sms) ที่ไม่ได้มีการเตรียมบท หรือสคริปต์ไว้ล่วงหน้า ประกอบกับรูปแบบรายการที่เน้นความสนุกสนาน และความบันเทิง การพูดคุยที่เกิดขึ้นจึงมีลักษณะของความเป็นกันเองค่อนข้างสูง ซึ่งผู้วิจัยพบว่าทั้งหมดที่กล่าวมานั้น สามารถทำให้ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) มักจะปรากฏควบคู่ไปกับการใช้บทเปิดในการสื่อสารของผู้ดำเนินรายการเสมอ

ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ที่เกิดจากการใช้บทเปิดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ย เชื้อย” สามารถปรากฏอยู่ในส่วนของเนื้อหา และวิธีการนำเสนอด้วยการใช้เสียง และท่าทาง เช่นเดียวกับส่วนที่มีการใช้บทเปิดขึ้นมา ด้วยวิธีการดำเนินรายการดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นลักษณะ การสื่อสารรูปแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในรายการเลยก็ว่าได้ โดยที่รูปแบบของเนื้อหา และการ นำเสนอของรายการที่ถูกถ่ายทอดออกมา มีลักษณะที่แตกต่างไปจากมาตรฐาน หรือรูปแบบ รายการวิทยุ และโทรทัศน์ที่เคยมีอยู่ จึงสามารถเรียกการสื่อสารของรายการในลักษณะนี้ได้ว่าเป็น การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการนั่นเอง

การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) จากการใช้บทเปิด (Improvisation) ที่ พบในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ย เชื้อย” ซึ่งก็คือ การใช้บทเปิดของบทพูดในการดำเนินรายการ การใช้สีหน้า ท่าทาง และการใช้น้ำเสียง โดยมีการนำเสนอผ่านทั้งสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ดังนั้น ในลักษณะของ การสื่อสาร จึงสามารถใช้เกณฑ์การแบ่งตามองค์ประกอบในการสื่อสาร หรือการถ่ายทอด ความหมายของรายการวิทยุกระจายเสียง หรือวิทยุโทรทัศน์ทั่วๆ ไป ออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การนำเสนอรายการ

การนำเสนอได้เข้ามามีบทบาทสำคัญที่จะทำให้รายการสามารถดึงดูดให้ผู้ฟัง/ผู้ชม ติดตามรายการได้อย่างแน่นแฟ้น เพราะถึงแม้ว่าถ้าผู้ดำเนินรายการใช้เนื้อหาที่น่าสนใจ แต่ถ้าขาด การนำเสนอรายการในรูปแบบที่เหมาะสม ย่อมทำให้ประสิทธิภาพของรายการมีผลสืบเนื่องไปถึง ความน่าสนใจ และการติดตามรับฟังหรือรับชมของผู้ฟัง/ผู้ชมลดถอยลงไปอีกด้วย

รายการ “ไก่อู้ย ตู่ย เชื้อย” เป็นรายการวิทยุที่เน้นการพูดคุยกันในเรื่องราวความบันเทิง ซึ่ง ความบันเทิงจะเกิดจากเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของผู้ดำเนินรายการโดยเฉพาะ โดยที่รูปแบบของตัว รายการที่นอกเหนือจากการนำเสนอเรื่องราวของภาพยนตร์ที่ปรากฏ เนื้อหาส่วนใหญ่จะเกิดการ ดำเนินรายการโดยไม่มีการเตรียมบทพูดไว้ล่วงหน้า หรือเรียกได้ว่าเป็นดำเนินรายการผ่านการใช้

บทเปิด (Improvisation) ของผู้ดำเนินรายการนั่นเอง ดังนั้นผู้ดำเนินรายการจึงมีหน้าที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากเรื่องราวที่พูดไปสู่ผู้ฟัง ด้วยน้ำเสียงของตนเองผ่านความคิดและจินตนาการ

เมื่อเสียงไม่ได้เป็นเพียงตัวนำสาร หรือสิ่งที่ช่วยสร้างจินตนาการของผู้ฟังจากเรื่องราวที่ผู้ดำเนินรายการได้ถ่ายทอดออกมาเพียงอย่างเดียวใน รายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี่ย” อีกต่อไปแล้ว เนื่องจากการมีภาพจากสื่อโทรทัศน์ที่เข้ามาเป็นส่วนในการนำเสนอควบคู่ไปกับเสียง ทำให้ผู้ชมที่รับชมรายการไม่จำเป็นต้องนึกภาพเหล่านั้นอีกต่อไป

ถึงแม้ว่ารายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เยี่ย” จะมีการใช้สื่อหลักในการนำเสนอที่แตกต่างกัน ทั้งสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์ แต่กระนั้นตัวสารที่ใช้ในรายการสำหรับการถ่ายทอดผ่านสื่อทั้งสองออกไปสู่ผู้ฟัง/ผู้ชมก็ยังคงเป็นตัวสารตัวเดียวกันนั่นเอง โดยการถ่ายทอดตัวสารหรือเนื้อหาให้ผู้ฟัง/ผู้ชมสามารถเข้าใจ และได้รับอารมณ์สในการรับสารจากสองสื่อพร้อมๆ กันนั้น ผู้ดำเนินรายการจึงต้องใช้การออกแบบในส่วนของการนำเสนอรายการด้วยรูปแบบบทเปิด (Improvisation) ผ่านการใช้สีหน้าท่าทาง และน้ำเสียงควบคู่กันไปในนั่นเอง

1.1 การนำเสนอด้วยเสียง

วิทยุ เป็นสื่อที่เราไม่สามารถเห็น “ข้อความหรือภาพ” ยกเว้นได้ยินเพียง “เสียง” หรือเรียกได้ว่า วิทยุเป็น “สื่อบอด” (Blind Medium) คือการนำสารไปสู่ผู้รับสาร โดยใช้เสียงเป็นตัวนำสาร ทำให้การได้ยินเพียงแต่เสียงอย่างเดียวนั้น สื่อวิทยุจึงเป็นสื่อที่จะต้องใช้ “จินตนาการ” ของผู้ฟังผ่านเสียงที่ได้ยินประกอบ และเกิดเป็นภาพในใจของผู้ฟัง

การใช้เสียงเป็นตัวสื่อสาร ผู้รับสาร หรือผู้ฟังสามารถเข้าใจเรื่องราวต่างๆ หรือสารที่มานั้นได้มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับคุณภาพของการกระจายเสียงที่ส่งออกไป และขึ้นอยู่กับรูปแบบความน่าสนใจในวิธีดำเนินรายการ

โทรทัศน์ เป็นสื่อที่ให้ทั้งภาพและเสียง ความสามารถในการนำเสนอไปสู่ผู้รับสาร จึงสามารถนำเสนอไปสู่ผู้ชมทางการเห็น และการได้ยิน ถึงแม้ว่าภาพที่ถูกเพิ่มเข้ามาจะช่วยสร้างความดึงดูดใจในการรับชมให้เพิ่มมากขึ้น แต่เสียงก็ยังคงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเช่นเดียวกับภาพในการนำเสนอของตัวรายการ เพราะด้วยรูปแบบรายการที่นำเสนอ นั้น เป็นรายการวิทยุที่มีภาพเข้ามาเพิ่มอรรถรสในการรับชมนั่นเอง

ลักษณะของการใช้เสียงที่ผู้ดำเนินรายการใช้บทเปิด (Improvisation) สร้างขึ้นมานั้น ทำให้ลักษณะของเสียงที่ปรากฏมีความแตกต่างจากการใช้เสียงในการดำเนินรายการวิทยุทั่วไป หรือในรูปแบบของรายการพูดคุยทางรายการโทรทัศน์ ซึ่งลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ของเสียงที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู้ย ตู๋ยเชี้ย” ผ่านการใช้บทเปิดของผู้ดำเนินรายการ ได้แก่

1.1.1 การใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย

- การใช้เสียงสูงและเสียงดัง

การใช้น้ำเสียงที่หลากหลายของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อู้ย ตู๋ยเชี้ย” หมายรวมถึง ระดับของเสียง ได้แก่ การใช้เสียงที่แหลม และสูง, การลากเสียงสูงยาว เช่น “...เป็นไรมากปะ ทำเป็นแกร่งแต่ในใจ ตายแล้วผู้ชายเห็น (เสียงสูง และแหลม)” หรือการใช้เสียงกรีด เช่น “โดมถอดเสื้อ อ้าย..... (เสียงกรีด)....อ้าย..... (เสียงกรีด) พี่โดม” และความดังของเสียง ได้แก่ การตะเบงเสียง และการแผดเสียง เช่น “บอกอันดับเฉยๆ (ตะเบงเสียง)” เป็นต้น

บุคลิกภาพเสียงที่ดีสำหรับการดำเนินรายการวิทยุ และโทรทัศน์โดยทั่วไปนั้น ก็คือ การใช้ระดับเสียงที่เป็นธรรมชาติ ไม่ต้องใช้ความพยายามในการบีบเสียงให้สูง หรือกดเสียงให้ต่ำ ซึ่งผู้ดำเนินรายการจะรู้สึกสบายขณะพูด และได้เสียงที่ชวนฟัง อีกทั้งควรหลีกเลี่ยงการพูดด้วยเสียงเดียวกันตลอดเวลา โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง หรือที่เรียกว่าโมโนโทน (Monotone) นั่นเอง

อีกทั้งการใช้ความดังของเสียง ถ้าในระดับปกติที่เหมาะสมกับการใช้ดำเนินรายการ คือเสียงจะต้องไม่ดัง หรือไม่ค่อยจนเกินไป หรือจะใช้เสียงที่ดังกว่าปกติธรรมดา ก็ต่อเมื่อผู้ดำเนินรายการอยู่ในสภาพอารมณ์ตื่นเต้น ตกใจ ดีใจ หรือใช้เสียงดังเพื่อเรียกร้องความสนใจ

ลักษณะการใช้ระดับเสียงที่ผู้ดำเนินรายการ “ไต่คู้ย ตู่ยเขีย” ใช้น้อยๆ อาทิเช่น การพูดเสียงสูง, เสียงกรีด หรือการตะเบงเสียงโดยไม่จำเป็น หรือไม่ได้ใช้เพื่อสื่อความหมายในบริบทการพูดคุย ผู้วิจัยพบว่า การใช้เสียงเหล่านี้ ถือว่าเป็นการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ออกมา เพราะด้วยรูปแบบการใช้ระดับเสียงในการดำเนินรายการพูดคุยวิทยุหรือโทรทัศน์ทั่วไป จะไม่ค่อยปรากฏการใช้ระดับเสียงที่สูง หรือดังมากกว่าปกติอย่างที่ผู้ดำเนินรายการ “ไต่คู้ย ตู่ยเขีย” ใช้เป็นประจำ หรือถ้ามีการใช้ระดับเสียงที่มากกว่าปกติ จะอยู่ในกรณีที่ผู้ดำเนินรายการต้องการแสดงอารมณ์บางอย่างออกมา แต่อย่างไรก็ตามระดับเสียงที่ใช้จะไม่มากนักจนเกินไปความเหมาะสม

• การใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์

การใช้น้ำเสียงที่หลากหลายของผู้ดำเนินรายการ “ไต่คู้ย ตู่ยเขีย” ได้แก่ การใช้น้ำเสียงสวย/น่ารัก หรือการทำน้ำเสียงไพเราะ, เรียบร้อย การใช้น้ำเสียงน้อยใจ/ตัดพ้อ หรือการใช้เสียงที่มีลักษณะน้อยใจปนอาการเศร้าเล็กน้อย การใช้น้ำเสียงเศร้า หรือการใช้เสียงเหมือนกำลังร้องไห้ โดยจะมีการสั่นเครือของเสียงประกอบ และการใช้น้ำเสียงไม่พอใจ/โกรธ และการใช้น้ำเสียงโหยววย เป็นต้น

ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะการใช้น้ำเสียงดังกล่าว ส่วนใหญ่แล้วจะปรากฏอยู่ในรูปแบบการแสดงละครวิทยุ หรือละครโทรทัศน์ ที่มีการใช้น้ำเสียงเปลี่ยนไปตามบทพูด เพื่อถ่ายทอดอารมณ์, ความรู้สึกของตัวละครในลักษณะต่างๆ ไปยังผู้ฟัง/ผู้ชมได้ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความรู้สึกโกรธ, พ้อใจ, เสียใจ หรือดีใจ เป็นต้น

การใช้น้ำเสียงของผู้ดำเนินรายการจะเป็นไปในแนวทางของการใช้น้ำเสียงในการแสดงละครวิทยุมากกว่าละครโทรทัศน์ เนื่องจากเสียงที่ผู้ดำเนินรายการใช้มักจะมีการแสดงออกทางอารมณ์ที่มากเกินไปจนความเป็นจริง ซึ่งสิ่งที่สำคัญในการแสดงละครวิทยุ คือ ต้องให้ผู้ฟังจินตนาการภาพที่เกิดขึ้นในละคร เสมือนผู้ฟังได้ชมละครนั้นด้วยตาของตัวเอง อีกทั้งละครโทรทัศน์นั้นสามารถสื่ออารมณ์ผ่านทางการทำงานของกล้อง อาทิเช่น การใช้ขนาดของภาพ, มุมกล้อง, และการเคลื่อนไหวของกล้อง เป็นต้น การใช้น้ำเสียงจึงไม่จำเป็นต้องแสดงออกมากจนเกินไป ยกเว้นในละครประเภทตลก หรือแนวแฟนตาซี

โดยที่ถ้าเป็นรายการพูดคุยไม่ว่าจะทางสื่อวิทยุ หรือโทรทัศน์ น้ำเสียงเหล่านี้มักจะไม่น่าจะได้นำมาใช้ เนื่องจากถ้าเป็นการใช้น้ำเสียงเพื่อแสดงอารมณ์ของผู้ดำเนินรายการในขณะนั้นจริงๆ ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ เพราะในฐานะผู้ดำเนินรายการจำเป็นต้องมีการควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตนได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เป็นรายการสด อาจเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด จึงต้องมีความสามารถในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ แต่กระนั้นก็ขึ้นอยู่กับรูปแบบของรายการว่าเป็นประเภทไหนด้วย

• การใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่น

การใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่นของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเชี่ย” ได้แก่ การเลียนแบบเสียงเพศที่ 3, การเลียนแบบเสียงเพื่อนที่เป็นผู้ร่วมดำเนินรายการร่วมสถานีอย่างคชาภา (มดดำ) หรือสุนิสา (อ๋อม) เป็นต้น

ผู้วิจัยพบว่า การใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่นดังกล่าว โดยปกติแล้วจะถูกนำมาใช้ในการพากย์ภาพยนตร์ ด้วยวิธีการให้เสียงได้เข้ากับบุคลิกตัวละคร และน้ำเสียงได้อารมณ์ตามตัวละคร ซึ่งรายการพูดคุยทางวิทยุ และโทรทัศน์ไม่ได้ใช้รูปแบบการนำเสนออย่างการพากย์อยู่แล้ว แต่ด้วยรายการ “ไก่อ๋ม ต๋อยเชี่ย” เนื้อหาที่ผู้ดำเนินรายการมักจะหยิบมาพูดคุยนั่น จะมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้อง

กับบุคคลอื่นปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ อีกทั้งยังใช้ในการเลียนเสียงของคนทางบ้านที่ส่งข้อความ (sms) เข้ามาตามจินตนาการของผู้ดำเนินรายการเอง ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างความสมจริงให้แก่เรื่องราวที่ถ่ายทอดออกมา

การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) โดยการใช้ลักษณะน้ำเสียงที่หลากหลาย และการเลียนเสียงบุคคลอื่น ซึ่งเป็นรูปแบบการนำเสนอที่ปรากฏอยู่ในรายการประเภทละคร และภาพยนตร์ แต่ผู้ดำเนินรายการได้มีการสร้างสรรค์นำเอาการใช้เสียงจากหลากหลายรายการมาผสมรวมกันให้เป็นรูปแบบการนำเสนอที่มีลักษณะเฉพาะตัวของรายการพูดคุย รายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเขีย” ได้อย่างน่าสนใจ

1.1.2 จังหวะในการพูด

จังหวะในการพูด ได้แก่ การใช้จังหวะในการพูดที่เร็วกว่าปกติ ซึ่งปรากฏอยู่ในช่วงของการรายงานข่าวเกี่ยวกับวงการภาพยนตร์ไทย หรือช่วง Movie E-News การพูดด้วยจังหวะที่เร็ว หรือช้าเกินไป สามารถทำให้บรรยากาศในการรับฟังเปลี่ยนไปได้ ตามแต่จุดมุ่งหมายในการนำเสนอของผู้ดำเนินรายการ ซึ่งในช่วงรายงานข่าวของรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเขีย” ดังกล่าว ตามปกติการรายงานข่าวบันเทิงในรายการทั่วๆ ไป ก็จะมีรูปแบบหรือวิธีการนำเสนอที่แตกต่างกันไป

ทั้งนี้ทั้งนั้น จุดมุ่งหมายของการรายงานข่าว ก็เพื่อต้องการให้ผู้ฟัง/ผู้ชม ได้รับทราบถึงข้อมูลเหล่านั้น แต่การรายงานข่าวในรายการนี้ ไม่ได้เน้นที่ตัวเนื้อหาข่าวเลย เนื่องจากเป็นการรายงานข่าวที่เคยออกอากาศมาก่อนหน้านั้นแล้ว ทางรายการจึงหยิบเอาข่าวเด่นๆ ประกอบกับเน้นในเรื่องของวิธีการนำเสนอที่แปลกใหม่เพิ่มเข้าไป โดยใช้จังหวะการพูดที่เร็ว และเร็วจนไม่สามารถจับใจความของข่าวได้ ถ้าตัวรายการ หรือผู้ดำเนินรายการต้องการจะสื่อถึงข้อความใดในข่าวเป็นพิเศษ ข้อความนั้นก็ถูกเปล่งเสียงดังออกมาอย่างชัดเจน

1.1.3 การใช้ภาษา

วิทยุถือได้ว่าเป็นสื่อที่ลดยตามลม คือ เมื่อผู้ดำเนินรายการพูดออกไปแล้ว ผู้ฟังไม่สามารถย้อนกลับมาฟังใหม่อีกครั้งได้ ด้วยสภาพแวดล้อมในการรับฟัง เช่น ถ้ามีการทำกิจกรรมอย่างการซักผ้า, ตากผ้า หรือทำกับข้าวประกอบการฟังไปด้วย อาจจะทำให้การรับฟังมีโอกาสพลาดประเด็นสำคัญในการสื่อสารได้ ดังนั้นภาษาพูดที่ใช้ในสื่อวิทยุจึงมีความสำคัญ หากใช้ภาษาที่เป็นประโยคยาวๆ ซ้ำซ้อน คนฟังต้องคิดหรือต้องถามจึงจะเข้าใจความหมายนั้น ซึ่งก็อาจจะทำให้คนฟังเกิดความรู้สึกเบื่อ หรือบางคนเมื่อฟังแล้วไม่เข้าใจ จึงเปลี่ยนคลื่นไปฟังสถานีอื่นก็เป็นได้ นอกจากนี้ การใช้ภาษาพูดที่มีคำศัพท์เทคนิคมากๆ ก็มีส่วนที่ทำให้คนฟังเบื่อได้อีกเช่นกัน

ดังนั้น ภาษาพูดที่เหมาะสมในการเสนอรายการวิทยุ จึงควรเป็นภาษาที่คนส่วนมาก โดยเฉพาะกลุ่มผู้ฟังเป้าหมายเข้าใจ ลักษณะประโยคก็ควรสั้น กระชับ แต่ได้ใจความ ซึ่งในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี่ย” ถึงแม้ว่ากลุ่มเป้าหมายหลักจะเป็นวัยรุ่น แต่ภาษาที่ใช้ในรายการ คนทั่วไปก็สามารถรับฟังได้เช่นกัน เนื่องจากตัวรายการเป็นรายการที่เน้นการสนทนากันระหว่างคนทางบ้านผ่านข้อความทางโทรศัพท์ (sms) ผู้ดำเนินรายการจึงต้องใช้ภาษาพูดที่มีลักษณะของความเป็นกันเองสูง เสมือนการสนทนากันระหว่างเพื่อนฝูง เพื่อช่วยให้เกิดความรู้สึกเป็นกันเองในกลุ่มผู้ฟัง/ผู้ชมนั่นเอง

อาทิเช่น “อ๊วย ตายแระ เปิดหน้าจอกอมมาจะอ้วกเหมือนกันนะ...เป็นรูปแจมส์อาร์ท เอ้ พี่เชานิ Sign out ก่อนเดี๋ยวโดนบทเรียน” หรือ “และถ้าพี่เขาไปฉี ปอลล์ก็จะไม่นั่งจัดคนเดียว เพราะว่ามันอยด์...” เป็นต้น

ผู้วิจัยพบว่า การที่ผู้ดำเนินรายการใช้ระดับภาษาดังกล่าว อาจทำให้เกิดการใช้ศัพท์แสลง หรือภาษาปากที่วัยรุ่นมักชอบพูดกันค่อนข้างมาก แต่คำแสลงที่ปรากฏในรายการจะเป็นคำที่คนส่วนใหญ่เคยได้ยินกันมาอยู่บ้างแล้ว ไม่ได้จำกัดการใช้แค่เฉพาะกลุ่มคน

อาทิเช่น คำว่า นอยด์ วัยรุ่นมักจะตีความหมายไปในทาง การแสดงออกของอาการเบื่อ หรือไม่พอใจ ซึ่งจริงๆ แล้ว คำว่า นอยด์ นั้นมาจากคำว่า Paranoid ที่แปลว่าอาการหวาดระแวง นั่นเอง หรือคำว่า เพค ที่แปลว่า โทก, เนิร์ด แปลว่า เด็กเรียน, วีนวือ แปลว่า วุ่นวายมากๆ, เด็กแว้นซ์ แปลว่า กลุ่มเด็กวัยรุ่นผู้ชายที่ชอบขี่มอเตอร์ไซด์แข่งกันตอนกลางคืน, เด็กสก็อย แปลว่า กลุ่มเด็กผู้หญิงที่ชอบซ้อนมอเตอร์ไซด์เด็กแว้นซ์, แอ็บแบ๊ว แปลว่า ไร้เดียงสา หรือน่ารักเกินเหตุ เป็นต้น

นอกจากศัพท์แสลงที่เกิดจากการใช้ระดับภาษาที่ไม่เป็นทางการแล้วนั้น ยังก่อให้เกิดการใช้คำที่ไม่สุภาพ อาจกล่าวรวมถึง คำที่มีความหยาบคาย หรือคำที่มีความหมายสองแง่สองง่าม เป็นต้น คำที่ไม่สุภาพอย่างการใช้คำคุณศัพท์, คำสรรพนามเรียกบุคคลที่สาม และการลงหาเสียงที่ไม่สุภาพ ได้แก่ คำว่า ไอ้ อี มึง กู วะ เว้ย โว้ย ขึ้นมา ซึ่งผู้ดำเนินรายการมักหลุดปากออกมาเนื่องจากความคึกคักในการสนทนาระหว่างกัน

จากตัวอย่างการสนทนาในรายการ อาทิเช่น การที่ผู้ดำเนินรายการกล่าวถึงผู้ออกแบบเนื้อหารายการ โดยใช้คำคุณศัพท์ที่ไม่สุภาพนำหน้าชื่อ “...The proposal คำมีของที่ระลึกลึ เป็นพวงกุญแจ ขอดูหน่อย อีกันต์ อีกันต์อย่างนี้ อีกันต์” หรือผู้ดำเนินรายการเล่าเรื่องของคชาภา (มดดำ) โดยใช้สรรพนามแทนตัวเองเป็นคชาภา (มดดำ) ว่า “กูกราบเท้าก็ได้ ดำมึงมาหะอะ กูลืม” และการใช้หาเสียงที่ไม่สุภาพ เช่น “อะไรวะพี่เขา....ปอลล์ไม่ได้คิดอะไรโว้ย....” เป็นต้น

แต่กระนั้นก็ยังมีความไม่สุภาพบางคำที่ผู้ดำเนินรายการตั้งใจพูดออกไป เพื่อเป็นการเพิ่มอรรถรสให้ตัวเนื้อหานั้นสื่อถึงอารมณ์ได้มากยิ่งขึ้นกว่าการใช้ระดับภาษาที่เป็นทางการ ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 5.1 จากข้อความ (sms) ที่คนทางบ้านส่งเข้ามาบอกว่า “หอพักสตรีห้ามหนุ่มๆ ขึ้น แต่ให้สามีขึ้นได้” ผู้ดำเนินรายการได้มีการเปลี่ยนใช้คำว่า “ผัว” แทนคำว่า “สามี” ซึ่งทำให้ความหมายของตัวข้อความดูมีความแรงมากกว่าการใช้คำว่า สามี หรือแฟน อีกทั้งมีการใช้น้ำเสียง และท่าทางประกอบกัน บริบทที่กล่าวจึงมีความซ้ำซ้อนมากยิ่งขึ้นไปอีก

ตาราง 5.1 การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเซีย” ประเด็นเกี่ยวกับการใช้
ภาษา (เทปวันที่ 27 สิงหาคม 2552, หน้า 41)

	เนื้อหา
เขาเขา	นี่หอพักสตรีนะ มีอีกแล้ว
โอปอลล์	มีอะไรอีกอะ
เขาเขา	คือ ห้ามผู้ชายขึ้นนะ หอพักสตรีห้ามหนุ่มๆ ขึ้น แต่ให้สามี ขึ้นได้...คะ เอ่อเหอะ หอพักสตรีให้ (ต่อ)
เขาเขา	สามีขึ้นได้
โอปอลล์	เอ่อ... มันก็เก๋กันตรงนี้
เขาเขา	แต่ถ้าเป็นแฟน ขอร้องเลยว่า No No No entrance เข้ามา
โอปอลล์	มีไรก็ให้บอกว่า ผู้หญิง ขึ้นได้ ถ้าบอกว่าแฟน คบหาดูใจ โฟกัสเรื่องงาน ไม่ได้ขึ้นนะยะ
เขาเขา	คุณรู้สึกว่าจะไม่ grand อะ แต่ถ้าเป็นผู้เนี้ย
โอปอลล์	<u>คุณผู้หญิง</u>
เขาเขา	ไหนทำทำดี แล้วซี
โอปอลล์	เดินมาๆ
เขาเขา	ซี ขึ้นไปขึ้นสาม
โอปอลล์	อ้าว คุณ ผู้หญิง
เขาเขา	อ้อ เชิญครับ เปิดเลยครับเปิดเลยครับ
โอปอลล์	ครู OK นะ ครู OK ทุกคน OK เพื่อน OK ป๊ะ
เขาเขา	เอาเบียร์ รับเบียร์ไปด้วยมั๊ยครับ
โอปอลล์	ฮู้ว จู้ๆ Hush hush

การใช้ภาษาที่มีความหมายสองแง่สองง่าม อาจเกิดจากความตลกคะนองของผู้ดำเนินรายการเมื่อมีการใช้บทเปิด (Improvisation) ได้อย่างลื่นไหล ซึ่งภาษาที่มีความหมายสองแง่สองง่ามนั้น จะอยู่ในระดับที่ถือได้ว่าเป็นการพูดเพื่อความสนุกสนานเสียมากกว่าจะอยู่ในระดับของความอูจาด หรือลามกอนาจาร เช่น การใช้คำผวนในประโยคที่ว่า “ถ้าสมมติเนะ ถ้าคุณเห็นหมีเดินมาจี้ แล้วทำเป็นแกล้งตายไม่มีลมหายใจ ถ้าทีมงานของเรา หรือทีมงานในบริษัทเห็น มีโทษนะครับ” หรือใช้การพ้องเสียงในประโยคที่ว่า “ผม อับบร้าฮิม ขยี้ฮิม นะครับ คร้าบผม” เป็นต้น

ลักษณะการใช้ภาษาอีกอย่างหนึ่งที่ผู้ดำเนินรายการมักจะชอบใช้เป็นพิเศษ ก็คือ การใช้คำไทยสลับกับภาษาอังกฤษ โดยผู้ดำเนินรายการจะมีการพูดภาษาอังกฤษแทรกในบทสนทนาทั้งในรูปแบบคำ และรูปแบบประโยค อาทิเช่น ผู้ดำเนินรายการใช้รูปแบบการพูดคำไทยสลับกับภาษาอังกฤษ แกะเขินที่ตัวเองออกเสียงคำว่า “แนบ” เป็น “ແหนบ” โดยบอกว่า “คนแจ๊งวัฒนธรรมเค้าพูดกัน *It just แหนบ your file*” หรือใช้เพื่อตอบโต้บทสนทนาตามปกติ “วัดป่าเลไลยก์ก็ได้ *whatever, Who's care my god*” เป็นต้น

ในบางครั้งผู้ดำเนินรายการได้นำการออกสำเนียงภาษาอังกฤษมาผสมกับภาษาไทย แทนที่จะใช้การออกเสียงตรงตัวตามหลักภาษาไทย เช่น การออกเสียงตัวเลขจากเบอร์โทรศัพท์ “...sms ข้อความที่ได้ไป คือ ข้อความ 082-984-ไก๋คิ้ว ตู่ยเขี่ย เค้าวินมาว่า...” หรือ “ก็ค่อนข้างรู้สึก *touching* มาก คือฟัง แล้วรู้สึก *sensitive*” โดยผู้ดำเนินรายการจะทำเสียงคล้ายกับฝรั่งที่พยายามพูดภาษาไทย ซึ่งจะออกเสียงไม่ชัด และมีสำเนียงภาษาอังกฤษปนอยู่ด้วย

ซึ่งในการออกสำเนียงภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการพูดภาษาอังกฤษจริง หรือเป็นคำไทยที่ออกสำเนียงอังกฤษนั้น ผู้ดำเนินรายการได้มีการออกสำเนียงที่เกินจริงมากไปในบางครั้ง ทำให้การใช้คำไทยสลับกับภาษาอังกฤษดูเหมือนจงใจแสดงมากกว่าที่จะเป็นการพูดที่ติดเป็นนิสัย

ผู้วิจัยยังพบว่า ตัวรายการก็ยังมีบางส่วนที่ขัดกับหลักเกณฑ์ของการทดสอบเพื่อออกใบรับรองเป็นผู้ประกาศจากกรมประชาสัมพันธ์ในอดีต ซึ่งได้ถูกยกเลิกเนื่องจากการมีผลบังคับใช้ พ.ร.บ. การประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 ที่ส่งผลให้อำนาจของอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ในฐานะเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตซึ่งกำกับดูแลกิจการวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ได้สิ้นสุดลง

การสอบผู้ประกาศ หรือการออกใบรับรองเป็นผู้ดำเนินรายการนั้น ผู้ประกาศจะต้องออกเสียงตามอักขรวิธี ซึ่งประกอบไปด้วยการออกเสียง /ร/, /ล/ การออกเสียงควบกล้ำ และการออก

เสียงตรงคำ ให้ถูกต้องตามมาตรฐานของหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แต่ด้วยการดำเนินรายการที่ไม่มีบทคอยกำกับในการอ่าน และตัวผู้ดำเนินรายการเองอาจไม่คุ้นเคยในการออกเสียง เพราะไม่ได้ใช้เป็นประจำในชีวิตประจำวัน ทำให้อาจมีอาการสับสนในการออกเสียง อย่างการออกเสียง /ร/, /ล/ โดยมีการออกเสียง ล ลิง เป็น ร เรือ และ ร เรือ เป็น ล ลิง หรือในบางครั้งผู้ดำเนินรายการได้มีลีลาในการนำเสนอ เช่น การออกเสียง ร เรือ ที่มากเกินไปจริง โดยการกระดกคิ้ว และลากเสียงยาวมากเกินไปเกินกว่าการออกเสียง ร เรือ ปกติ

การใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง, เทียงตรง, ชัดเจน และมีความสุภาพจึงเป็นอีกปัจจัยที่บ่งบอกบุคลิกภาพเสียงที่ดีของผู้พูด แต่ขณะเดียวกันผู้ดำเนินรายการในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” อาจจะได้คำนึงถึงเรื่องการใช้ภาษาให้ถูกต้องมากนัก แต่จะไปเน้นเรื่องของวิธีการสื่อสารระหว่างผู้ฟัง/ผู้ชมเสียมากกว่า ความผิดพลาดของการใช้ภาษาจึงมีปรากฏให้เห็นในการดำเนินรายการ

ทั้งนี้จากการที่ตัวรายการไม่มีการใช้สคริปต์ในการดำเนินรายการ ประกอบกับรูปแบบของรายการที่เป็นการพูดคุยเรื่องราวความบันเทิง และด้วยเอกลักษณ์ของตัวผู้ดำเนินรายการเอง ทำให้ภาษาที่ใช้ในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” ซึ่งถือได้ว่าเป็นระดับภาษาที่ไม่เป็นทางการ (Informal) คือมีลักษณะของการใช้บทสนทนาที่มีความเป็นกันเองระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกัน หรือระหว่างผู้ฟัง/ผู้ชม มักก่อให้เกิดการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักของภาษาไทยเท่าไรพอนัก แต่กระนั้นการใช้ภาษาดังกล่าว ช่วยทำให้การใช้บทเปิด (Improvisation) นั้นเกิดการลื่นไหล ตัวสารมีความเข้าใจง่าย และทำให้การนำเสนอของรายการมีความน่าสนใจมากกว่าการใช้ระดับภาษาที่เป็นทางการ (Formal)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 การนำเสนอด้วยภาพ

สื่อโทรทัศน์ เป็นสื่อที่มีการดึงดูดความสนใจ เพราะมีการให้ทั้งภาพ แสง สี และเสียง เหมือนเหตุการณ์จริงได้มากที่สุด โทรทัศน์ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์ เพื่อให้เกิดการรับรู้, เข้าใจในข่าวสารได้ง่าย และรวดเร็ว เนื่องจากมีภาพที่เข้ามาช่วยขยายให้เห็นเนื้อหาของสื่อชัดเจน ทำให้ผู้ชมสามารถรับรู้เรื่องราวโดยไม่ต้องจินตนาการภาพ

การสื่อความหมายในรายการวิทยุโทรทัศน์จำเป็นต้องอาศัยศิลปะ และเทคนิคการนำเสนอเนื้อหาสาระด้วยภาพ และเสียงที่สอดคล้องประสานกันอย่างแนบเนียน ซึ่งรายการ “ไก่อู้ย ตู่ย เชีย” ที่ใช้สื่อโทรทัศน์ในการนำเสนอได้ถูกปรากฏขึ้นมา การนำเสนอเพื่อเติมเต็มองค์ประกอบภาพที่ถูกสร้างขึ้นโดยการใช้บทเปิด (Improvisation) ผ่านการแสดงออกด้วยท่าทางของผู้ดำเนินรายการ สามารถทำให้การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ปรากฏขึ้นในส่วนนี้ได้เช่นเดียวกัน

1.2.1 การแสดงสีหน้า และท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์

การแสดงสีหน้า และท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ของผู้ดำเนินรายการ ได้แก่ การแสดงความปลอดภัย, การแสดงอาการเขินอาย, การแสดงอารมณ์เศร้า, การแสดงอาการไม่พึงพอใจ และการแสดงอารมณ์โกรธ เป็นต้น

ผู้วิจัยพบว่าการแสดงลักษณะสีหน้า และท่าทางดังกล่าว เป็นส่วนที่มักจะปรากฏขึ้นควบคู่กับการใช้น้ำเสียงที่หลากหลายของผู้ดำเนินรายการ ดังนั้น การแสดงสีหน้า และท่าทางจึงเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับการใช้เสียงแสดงอารมณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นลักษณะของการแสดงละครอย่างที่ปรากฏตามละครโทรทัศน์ทั่วไป

โดยที่ผู้ดำเนินรายการจงใจแสดงขึ้นมาให้ผู้ชมได้เห็นอย่างเด่นชัด หรือเรียกได้ว่าการแสดงเกินจริง (Overacting) ประกอบกับบางครั้งผู้ดำเนินรายการได้แสดงท่าทางเหล่านี้ต่อหน้ากล้องโทรทัศน์โดยตรง เพราะรู้ว่าเมื่อมีสื่อโทรทัศน์กำลังออกอากาศอยู่ ผู้ดำเนินรายการจึงตระหนักอยู่ตลอดเวลา ในแง่ของการสื่อสารกับผู้รับสารว่าต้องสื่อสารผ่านธรรมชาติของสื่อทั้งสองชนิดที่มีความแตกต่างกันให้มีความลงตัวได้มากที่สุด

ตามปกติแล้ว รายการพูดคุยทางโทรทัศน์จะไม่ค่อยใช้ลักษณะการแสดงสีหน้าท่าทางคล้ายการแสดงละครให้เห็นอย่างในรายการนี้ เนื่องจากโทรทัศน์เป็นสื่อที่สามารถเห็นภาพได้ใกล้ชิด มากกว่าภาพที่ปรากฏในโรงภาพยนตร์ การที่ผู้ดำเนินรายการแสดงอารมณ์จากสีหน้าและท่าทางอย่างเด่นชัด ประกอบกับภาพของกล้องโทรทัศน์ที่มีการถ่ายในระยะใกล้ (Close-up) จะทำให้ภาพที่ปรากฏบนโทรทัศน์มีลักษณะใหญ่ และดูเกินความเป็นจริงยิ่งขึ้นไปอีก

1.2.2 การใช้สีหน้า และท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง หรือเพลง

การใช้สีหน้า และท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง หรือเพลงที่ผู้ดำเนินรายการมักจะใช้เพื่อเป็นการอธิบายเสริมเพื่อให้ผู้ชมได้เข้าใจถึงเรื่องราวที่กำลังถ่ายทอดได้ง่ายยิ่งขึ้น ซึ่งการแสดงออกด้วยท่าทางในการเล่าจะมีลักษณะเช่นเดียวกับการแสดงสีหน้า และท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ ก็คือเป็นการแสดงออกที่เกินจริง (Overacting) เกินกว่าจะปรากฏอยู่ในรูปแบบของรายการพูดคุยทางโทรทัศน์ อีกทั้งการใช้ท่าทาง หรือการเต้นประกอบเพลง ที่จะเกิดขึ้นตามแต่ตัวผู้ดำเนินรายการจะมีการร้อง หรือมีบทเพลงที่ถูกเปิดขึ้นมา จะไม่ค่อยมีปรากฏในรายการพูดคุยทางโทรทัศน์ด้วยการนำเสนอในรูปแบบนี้เสียเท่าไร เพราะการที่ผู้ดำเนินรายการอยากจะถูกชื่นชมมาเด่นในขณะที่ดำเนินรายการพูดคุยเมื่อไหร่ก็ได้ นั่นถือว่าการไม่ให้เกียรติผู้ร่วมรายการท่านอื่นๆ

1.2.3 การใช้สีหน้า และท่าทางในลักษณะอื่นๆ

การใช้สีหน้า และท่าทางในลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” ได้แก่ การโพสหน้าหรือท่าทาง และการแสดงสีหน้าท่าทางในการแต่งหน้า ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมา เป็นลักษณะการใช้ท่าทางเพื่อเติมเต็มองค์ประกอบภาพในสื่อโทรทัศน์ อย่างการโพสท่าทางในขณะที่ดำเนินรายการ ก็เป็นลักษณะการวางท่าในการถ่ายแบบตามสื่อนิตยสาร ที่ผู้ดำเนินรายการลอกเลียนแบบมาใช้ในการนำเสนอในเรื่องของเสื้อผ้าของตนเอง

การใช้ท่าทางแสดงการแต่งหน้า ผู้ดำเนินรายการได้หยิบเอาพฤติกรรมเบื้องหลังที่ทำอยู่เป็นประจำขณะดำเนินรายการตั้งแต่ตัวรายการยังไม่ได้มีการออกอากาศในสื่อโทรทัศน์ นำมาทำให้ผู้ชมได้เห็นเบื้องหน้า โดยมีการเพิ่มท่าทาง หรือจริตให้ดูเหมือนการแสดง

ลักษณะการนำเสนอด้วยท่าทางดังกล่าว จากรูปแบบการนำเสนอบนสื่อสิ่งพิมพ์มาสู่สื่อโทรทัศน์อย่างการโพสท่าทาง หรือจากพฤติกรรมหลังจาก นำมาสู่การปรากฏหน้าฉากอย่างการแต่งหน้า เสริมความงามของผู้ดำเนินรายการ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นลักษณะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ที่ยังไม่เคยมีปรากฏในรายการโทรทัศน์รูปแบบเดิม และยังขัดกับธรรมเนียมปฏิบัติในอดีตอีกด้วย

1.2.4 การปรากฏตัวในฐานะผู้ดำเนินรายการ

รูปแบบของรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” ซึ่งเป็นรายการวิทยุที่มีการเอาภาพของการดำเนินรายการมานำเสนอผ่านสื่อโทรทัศน์นั้น ทำให้รูปแบบของรายการไม่เหมือนกับรายการที่ออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์ทั่วไป ดังนั้น ลักษณะการใช้ท่าทางของผู้ดำเนินรายการในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” ย่อมมีลักษณะที่แตกต่างออกไปจากผู้ดำเนินรายการในรายการโทรทัศน์ทั่วไป เช่นกัน การที่ใช้ลักษณะรูปแบบการดำเนินรายการอิงตามสื่อเดิม ซึ่งก็คือ สื่อวิทยุ ผู้ดำเนินรายการจึงสามารถวางตัวได้ตามสบายเสมือนการดำเนินรายการวิทยุตามปกติ แต่กระนั้นการที่มีกล้องจับ

อยู่ตลอดการดำเนินรายการ ผู้ดำเนินรายการจึงมีการใช้ท่าทางประกอบเสริมขึ้นมา เพื่อเป็นการทำให้ผู้ชมที่รับชมผ่านสื่อใหม่อย่างสื่อโทรทัศน์ได้รู้สึกมีส่วนร่วมไปกับตัวรายการด้วย

โดยที่การปรากฏตัวในฐานะผู้ดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการทั้งสอง จะปรากฏพฤติกรรมต่างๆ ที่ทั้งสองเคยทำอยู่เป็นประจำในระหว่างดำเนินรายการวิทยุแต่ก่อน สิ่งไหนที่ผู้ดำเนินรายการมีความเคยชินในการปฏิบัติ สิ่งนั้นก็ยังคงมีให้เห็นในการออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์เช่นเดียวกัน เพราะถือว่าการที่รายการวิทยุอย่าง “ไก่อู้ย ตูยเชี้ย” ที่ได้มาออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์นั้น เนื่องจากผู้ฟังอยากเห็นภาพว่าการดำเนินรายการจริงๆ อย่างที่เราฟังจากเสียงกันนั้น แล้วเกิดความขำขันจากตัวผู้ดำเนินรายการมีลักษณะอย่างไร ความเป็นธรรมชาติของการดำเนินรายการวิทยุจริงๆ จึงเป็นส่วนหนึ่ง que ผู้ฟังต้องการจะเห็นผ่านการรับชมทางโทรทัศน์นั่นเอง

ผู้วิจัยพบว่า รูปแบบพฤติกรรมที่ยังคงปรากฏให้เห็นอยู่ ทั้งการใช้สีหน้าท่าทาง หรือพฤติกรรมตามปกติในการดำเนินรายการวิทยุ ขณะที่รายการมีการแพร่ภาพออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์แล้ว ไม่ว่าจะเรื่องของบุคลิกลักษณะท่าทางของผู้ดำเนินรายการขณะกำลังดำเนินรายการ เช่น การเปลี่ยนท่าทางเอขาขึ้นมาบนเก้าอี้ และมีการกอดเข้า หรือไมก็นั่งชันเข่าขึ้นมา ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 5.1 หรือผู้ดำเนินรายการมีอากัปรกิริยาการบิดขี้เกียจ หรือการหาวเกิดขึ้น ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 5.2 ซึ่งจะปรากฏให้เห็นในระหว่างที่เปิดจิงเกิ้ลรอเข้าช่วงต่อไปของรายการ ซึ่งเมื่อเกิดอาการดังกล่าวผู้ดำเนินรายการก็จะหันมาโพสท่าให้กับกล้อง

(58.50)D1/P99

(08.16)D8/P17

ภาพที่ 5.1 ภาพผู้ดำเนินรายการนั่งชันเข่าขณะดำเนินรายการ จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตูยเชี้ย”

ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 1, 8 ตุลาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 99, 17

(38.23)P24

(38.24) P24

(38.30) P24

ภาพที่ 5.2 ภาพผู้ดำเนินรายการหาขณะดำเนินรายการ จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว”

ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 24 กันยายน 2552 หรือในสคริปต์หน้า 24

หรือแม้แต่พฤติกรรมการดึงเสื้อขึ้นของผู้ดำเนินรายการหญิง ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 5.3 ก็เป็นภาพที่มักจะเห็นอยู่บ่อยครั้ง ถ้าในวันที่ดำเนินรายการนั้นผู้ดำเนินรายการได้ใส่เสื้อผ้าที่มีลักษณะคอเล็ก ทำให้เสื้อมักจะร่วงลงมาบ่อยครั้ง ซึ่งถ้าเป็นการดำเนินรายการทางวิทยุอย่างเดียว ผู้ดำเนินรายการอาจไม่มีการดึงเสื้อขึ้นบ่อยเท่าการออกอากาศทางโทรทัศน์ เนื่องจากการนำเสนอภาพอาจมีผลต่อการรับชมของผู้ชม ผู้ดำเนินรายการจึงเกรงว่าภาพที่ออกมาดูไม่สุภาพ การดึงเสื้อขึ้นของผู้ดำเนินรายการจึงกลายเป็นลักษณะท่าทางประจำที่จะติดตามผู้ชมไปตลอดทั้งรายการในวันนั้น นอกจากนั้นพฤติกรรมของผู้ดำเนินรายการดังกล่าว ทำให้ผู้ชมมีการส่งข้อความ (sms) ทั้งในแง่ติเตียน และชื่นชอบ ถึงเรื่องสระและการแต่งกายของผู้ดำเนินรายการเข้ามาในรายการอยู่บ่อยครั้ง อาทิเช่น

“หนูอยากจะวินพีปอลล์มาก ไม่รู้จะดึงเสื้อไม่กันบ่อยๆ มีดีก็ให้โชว์ดิ โชว์ไปเลย จะปิดทำไม”

“น้องโอบอลล์ใส่เสื้อปิดหน้าอกอะ พี่ว่ามันน่าจะเวิร์คกว่านี้นะ คือแบบว่าพี่เห็นทุกวีคเลยอะ พี่รู้สึกว่ามันจบแล้วอะ มันไม่น่าคันแล้ว”

“ทำไมวันนี้โอบอลล์ไม่โชว์นม ก็ทุกครั้งพี่โชว์ก็โดนด่า.....อย่าห่วงๆ ปอลล์ไม่หยุดคินกำไรสู่สังคม” เป็นต้น

(40.30)P21

(02.09)P28

(50.14)P51

ภาพที่ 5.3 ภาพผู้ดำเนินรายการตั้งเสียงขึ้นขณะดำเนินรายการ จากเทปรายการ “ไก่อู๋ย ตู๋ยเขี้ย”

ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 6 สิงหาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 21, 28, 51 ตามลำดับ

ในขณะการดำเนินรายการ ด้วยลักษณะของห้องสตูดิโอที่อัดรายการ เป็นกระจกล้อมรอบ อีกทั้งยังมีจอมอนิเตอร์ที่เห็นภาพรายการจากกล้องโทรทัศน์ ทำให้ผู้ดำเนินรายการใช้สิ่งรอบตัวนี้ ในการมองเพื่อตรวจสอบคุณภาพตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกาย ทรงผม หรือการแต่งหน้า และสามารถใช้กระจกในการตกแต่ง หรือเสริมสวยได้ในทันที ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 5.4 และ 5.5 ผู้ดำเนินรายการมีการส่องกระจกพร้อมกับการจัดทรงผมใหม่ หรือการแต่งหน้าด้วยการทาลิปสติก จัดขนตาปลอม เป็นต้น

(20.00)D6/P5

(14.38)D3/P6

(05.59)D15/P5

ภาพที่ 5.4 ภาพผู้ดำเนินรายการส่องกระจก และหาของในกระเป๋า จากเทปรายการ “ไก่อู๋ย ตู๋ยเขี้ย”
ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 6 สิงหาคม, 3 กันยายน และ 15 ตุลาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 5 และ 6

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(12.55)D13/P2

(11.21)D27/P53

(06.20)D1/P28

ภาพที่ 5.5 ภาพผู้ดำเนินรายการกำลังเสริมความงามขณะดำเนินรายการ จากเทปรายการ “ไก่อ๋ย ตู๋ยเขี่ย”

ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 13, 27 สิงหาคม และ 1 ตุลาคม 2552

หรือในสคริปต์หน้า 2, 28, 53 ตามลำดับ

รูปแบบพฤติกรรมอีกอย่างหนึ่งของผู้ดำเนินรายการ ก็คือ การใช้เครื่องมือสื่อสารอย่าง โทรศัพท์มือถือ Blackberry ขณะที่ดำเนินรายการ ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 5.6 โดยมีการนั่งกดดู โทรศัพท์ หรือพิมพ์ข้อความตอบ ซึ่งในบางครั้งผู้ดำเนินรายการยังได้มีการอ่านข้อความจากทาง โทรศัพท์ออกอากาศอีกด้วย เช่น “นี่คนส่งมา อัน ภวนาถ listening you อยู่ my wife ไร่เงี้ยยยย” หรือ “คุณคริสหวังได้ปีปีมาว่า proposal สนุกมากเลยดูมาแล้วละ” เป็นต้น

(24.55)P15

(55.43)P75

ภาพที่ 5.6 ภาพผู้ดำเนินรายการดูโทรศัพท์มือถือ จากเทปรายการ “ไก่อ๋ย ตู๋ยเขี่ย”

ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 17 กันยายน 2552 หรือในสคริปต์หน้า 15, 75

อากัปริยาท่าทางบางอย่างของผู้ดำเนินรายการ อาจเกิดจากความเคยชินในการ แสดงออกของพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งต่อเหตุการณ์หนึ่งนั่นเอง ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 5.7 เมื่อผู้ดำเนินรายการเกิดการพูดผิด หรือมีการพูดติดขัด ในทุกๆ ครั้งผู้ดำเนินรายการจะมีปฏิกิริยา

ตอบสนองเหมือนกัน ก็คือ มีการตบหน้าตัวเองขึ้นมาทันที เนื่องจากการจดจำ และรับรู้ของตัวผู้
ดำเนินรายการเองว่าถ้าเจอเหตุการณ์เช่นนี้ ต้องมีการแสดงออกอย่างนี้

(02.23)D6/P5

(22.50)D20/P28

(18.26)D8/P4

ภาพที่ 5.7 ภาพผู้ดำเนินรายการตบหน้าตัวเองเมื่อพูดติดขัด จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู๋ยเซี่ย”

ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 6, 20 สิงหาคม และ 8 ตุลาคม 2552

หรือในสคริปต์หน้า 5, 28, 4 ตามลำดับ

ด้วยความสนิทสนมกันมากเป็นพิเศษระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกันเอง ผู้ดำเนินรายการ
จึงมีพฤติกรรมต่างๆ ที่กล้าแสดงออกซึ่งกันและกัน โดยไม่ได้คิดอะไร อย่างในเรื่องของการถูกเนื้อ
ต้องตัวกันของชายหญิง ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 5.8 การที่ผู้ดำเนินรายการหญิงชบกดผู้ดำเนิน
รายการชายเวลาต้องการปลอบใจ, การหยอกล้อกันตามปกติ หรือการที่ผู้ดำเนินรายการชายจูบได้
แขนผู้ดำเนินรายการหญิงโดยไม่ต้องขออนุญาตก่อน เป็นต้น

(10.21)D27/P34

(28.55)D1/P24

(17.05)D15/P26

ภาพที่ 5.8 ภาพผู้ดำเนินรายการกอด และมีการถูกเนื้อต้องตัวกัน จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู๋ยเซี่ย”

ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 27 สิงหาคม, 1, 15 ตุลาคม 2552

หรือในสคริปต์หน้า 34, 24, 26 ตามลำดับ

และจากความสนิทสนมของผู้ดำเนินรายการดังกล่าว จึงทำให้ทั้งคู่กล้าหยอกล้อกันแรงๆ ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 5.9 ผู้ดำเนินรายการชายมักจะเป็นฝ่ายแกล้งผู้ดำเนินรายการหญิงเสมอ โดยมีทั้งการยกทรงเท้าขึ้นมาอวด การแกล้งตีหัว หรือเตะผู้ดำเนินรายการหญิง เป็นต้น

ภาพที่ 5.9 ภาพผู้ดำเนินรายการยกทรงเท้าโชว์ และแกล้งหยอกล้อกัน จากเทปรายการ “ไก่อู๋ย ตู๋ยเซี่ย” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 10, 17 กันยายน และ 15 ตุลาคม 2552 หรือในสคริปต์หน้า 22, 45, 25 ตามลำดับ

ผู้วิจัยพบว่า จากลักษณะการปรากฏตัวในฐานะผู้ดำเนินรายการ ดังที่กล่าวไปข้างต้นนั้น ถ้ามีการนำมาเปรียบกับลักษณะของผู้ประกาศ หรือผู้ดำเนินรายการตามรายการโทรทัศน์ทั่วไป สามารถกล่าวได้ว่ารูปแบบพฤติกรรมต่างๆ ที่ปรากฏให้เห็นในรายการ “ไก่อู๋ย ตู๋ยเซี่ย” ล้วนแล้วแต่เป็นลักษณะต้องห้าม หรือไม่ควรปฏิบัติในการออกอากาศสำหรับผู้ที่ยอมรับบทบาทหน้าที่เป็นผู้ดำเนินรายการ อาทิเช่น บุคลิกในการนั่ง โดยการเอขาขึ้นมาบนเก้าอี้ในที่สาธารณะ ซึ่งถือว่าเป็นท่าทางการนั่งที่ไม่สุภาพ หรือแม้แต่การท้าว ก็เป็นสิ่งที่ควรเก็บอาการไม่ให้เกิดขึ้นขณะที่ดำเนินรายการอยู่

ส่วนพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับความเป็นส่วนตัวของผู้ดำเนินรายการ เช่น การดึงเสื้อขึ้นเพื่อปิดบังสรีระ หรือการเสริมความงามขณะดำเนินรายการ ก็ไม่เคยมีปรากฏให้เห็นในรายการใด เนื่องจากเรื่องเหล่านี้ ถูกจัดอยู่ในส่วนของขั้นตอนเตรียมการผลิตรายการโทรทัศน์ นอกจากนั้นการนำเอาเครื่องมือสื่อสารขึ้นมาใช้ อาจจะมีมองได้ว่าเป็นการไม่ให้เกียรติผู้ดำเนินรายการร่วม หรือผู้ชมที่กำลังรับชมอยู่ เพราะเหมือนเป็นการแสดงออกถึงความไม่สนใจ และละเลยต่อบทบาทหน้าที่ในฐานะผู้ดำเนินรายการ

เช่นเดียวกับรายการวิทยุในอดีต รูปแบบพฤติกรรมของผู้ดำเนินรายการขณะดำเนินรายการยังมีการคงไว้ถึงความสำรวม หรือความสุภาพ ถึงแม้ว่าผู้ฟังจะไม่เห็นภาพของผู้ดำเนินรายการเองก็ตาม ทั้งนี้ ถือว่าเป็นลักษณะของธรรมเนียมปฏิบัติของผู้ดำเนินรายการวิทยุในสมัยก่อนที่จะไม่ประพฤติปฏิบัติตัวตามสบาย หรือสามารถทำอะไรก็ได้ขณะดำเนินรายการ เพื่อเป็นการให้เกียรติแก่ผู้ฟัง ที่เปิดมารับฟังรายการของตน

ด้วยลักษณะพฤติกรรมต่างๆ ส่งผลให้การปรากฏตัวในฐานะผู้ดำเนินรายการ มีรูปแบบที่ขัดต่อลักษณะการดำเนินรายการของผู้ประกาศในรายการโทรทัศน์ทั่วไป แต่ทว่าในการออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์ ผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ม ต๋วยเซีย” ทั้งสองคนยังสามารถคงรูปแบบพฤติกรรมในการดำเนินรายการตามแบบสื่อวิทยุไว้ได้อยู่ได้ เนื่องจากผู้ชมสามารถสร้างสัมพันธภาพ (Intertextuality) ลักษณะการดำเนินรายการเมื่อตอนที่ยังมีสื่อวิทยุเพียงสื่อเดียวเข้ากับรายการโทรทัศน์ได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้ชมต้องการรับชม

อีกทั้งพฤติกรรมที่ปรากฏดังกล่าว คล้ายกับการเอาข้อห้ามของลักษณะการดำเนินรายการโทรทัศน์มาสร้างให้เกิดความแตกต่าง ซึ่งสามารถทำลายลักษณะที่ดีของวัฒนธรรมการออกอากาศไป โดยสร้างการยอมรับจากกลุ่มวัยรุ่นที่ห่างจากวัฒนธรรมอันเก่าก่อน เช่น การยกเท้าขึ้นมาในขณะที่ออกอากาศ การเตะผู้หญิงที่ถือว่าไม่ใช่เรื่องเสียหาย เป็นต้น แต่กระนั้น อาจกล่าวได้ว่าตัวรายการสามารถสร้างความสนุกสนาน และมีความน่าสนใจเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เพราะมีเช่นนั้น รายการวิทยุอย่าง “ไก่อ๋ม ต๋วยเซีย” คงไม่ได้ถูกเลือกให้นำมาออกอากาศในสื่อโทรทัศน์ได้อย่างแน่นอน

1.2.5 กระบวนการผลิตในรายการ

องค์ประกอบทางด้านภาพที่ปรากฏอีกอย่างหนึ่งเมื่อรายการ “ไก่อู๋ ค่อยๆ เชีย” ได้มีการออกอากาศบนสื่อโทรทัศน์ ซึ่งก็คือ องค์ประกอบในเรื่องของกระบวนการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์ ด้วยรูปแบบของรายการที่เป็นรายการวิทยุออกอากาศสด และไม่มีการใช้บทพูดในการดำเนินรายการ กระบวนการขั้นตอนอื่นๆ เช่น การวางแผน และการเตรียมการผลิตจึงไม่ค่อยมีบทบาทมากเท่ากับขั้นตอนการผลิตรายการโทรทัศน์ แต่กระนั้นการมองภาพรวมของรายการที่ออกอากาศสามารถเห็นได้ถึงลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ของกระบวนการผลิตรายการโทรทัศน์ ได้ดังต่อไปนี้

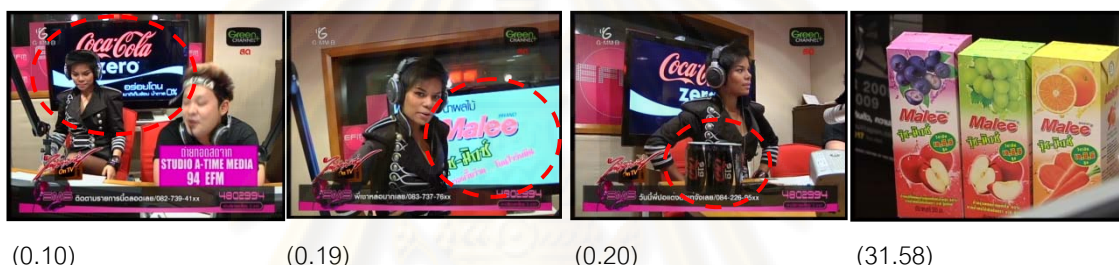
1.2.5.1 องค์ประกอบศิลป์

เมื่อเราชมรายการโทรทัศน์ในหลายๆ รายการ เราจะเกิดความรู้สึกคล้ายคลึงตามไปกับลักษณะการออกแบบของตัวรายการ ที่ทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกไปตามการดำเนินรายการที่ผู้ดำเนินรายการจะพาไป ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เรารู้สึกนั้นได้คือ ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากที่บ่งบอกถึงสถานที่ที่ดำเนินรายการ เสื้อผ้าหรือเครื่องแต่งกาย และการแต่งหน้าของผู้ดำเนินรายการที่บ่งบอกถึงบุคลิกลักษณะ หรือแม้กระทั่งงานกราฟิกที่ปรากฏในรายการ ก็ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบศิลป์อย่างหนึ่งที่เป็นส่วนช่วยให้ผู้ชมรู้สึกคล้ายคลึงตามไปกับตัวรายการได้

- ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

ฉาก มีลักษณะการออกแบบ การจัดสร้าง การจำลอง สถานที่ต่างๆ ที่มีอยู่ในชีวิตจริง หรือจากความคิดจินตนาการของผู้ออกแบบมาจัดทำขึ้นในห้องสตูดิโอ หรือในบริเวณสถานที่ที่จะใช้ถ่ายทำรายการ โดยให้มีความเหมือนจริง หรือเหมือนตามที่จินตนาการไว้มากที่สุด

ซึ่งจากที่กล่าวไว้ก่อนแล้วว่ารายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” เป็นรายการวิทยุที่มีการนำมา ออกอากาศควบคู่ไปกับสื่อโทรทัศน์เท่านั้น ลักษณะของฉากที่ปรากฏจึงเป็นสตูดิโอที่ใช้ในการ ดำเนินรายการวิทยุตามปกตินั่นเอง โดยจะมีการนำอุปกรณ์ประกอบฉากมาเพิ่มเติมบ้างเล็กน้อย ก็คือ ผลิตภัณฑ์ต่างๆ ของผู้สนับสนุนรายการทางสถานี กรีน แชนแนล เช่น น้ำผลไม้ยี่ห้อ Malee หรือโค้กซีโรที่มีทั้งการใช้ผลิตภัณฑ์จริงๆ วางไว้ และใช้จอโทรทัศน์แสดงภาพตราสัญลักษณ์ยี่ห้อ ผลิตภัณฑ์ทางด้านหลังของผู้ดำเนินรายการ ซึ่งจะปรากฏในจุดที่กล้องโทรทัศน์สามารถถ่ายอย่าง เห็นได้ชัด เป็นต้น ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 5.10

ภาพที่ 5.10 ภาพผู้สนับสนุนรายการที่ปรากฏอยู่ในฉาก จากเทปรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย”
ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 22 ตุลาคม 2552

- **เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย (Costumes)**

โดยปกติแล้วเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์ จะถูกออกแบบ หรือ จัดทำให้มีความเหมาะสมกับรูปแบบของรายการ แต่ด้วยสีของรายการนี้ จะอยู่ที่การแต่งตัว โดยที่ผู้ดำเนินรายการเป็นคนเลือกสรรมาเอง ประกอบกับผู้ดำเนินรายการแต่ละคน มีลักษณะการ แต่งกายที่โดดเด่นเฉพาะตัวอยู่แล้ว เช่น ผู้ดำเนินรายการชายจะมีการแต่งกายที่มีกลิ่นอายสไตล์ ฮิปฮอป คือจะใส่เสื้อยืด หรือเชิ้ต และกางเกงยีนส์ปกติ แต่สิ่งที่ขาดไม่ได้ที่ผู้ดำเนินรายการชาย ต้องใส่ในการดำเนินรายการ ก็คือ หมวกนั่นเอง

ส่วนผู้ดำเนินรายการหญิงจะมีการแต่งตัวตามกระแสแฟชั่นที่กำลังอินเทรนด์อยู่ในขณะนั้น ซึ่งจะเน้นไปที่เดรสสั้น หรือกางเกงขาสั้นเป็นส่วนใหญ่ ทำให้บางครั้งการแต่งกายจึงมีลักษณะที่ล่อแหลม และสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับผู้ดำเนินรายการหญิงเช่นเดียวกัน ก็คือ การต้องใส่ถุงน่องสีดำทุกครั้ง อีกทั้งเครื่องประดับจำพวกสร้อยคอ, สร้อยข้อมือ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ทางรายการจึงไม่จำเป็นต้องมีการจัดหาเครื่องแต่งกายใหม่แต่อย่างใด ตามที่จะเห็นได้จากภาพ 5.11

ภาพที่ 5.11 ภาพเครื่องแต่งกายของผู้ดำเนินรายการ จากเทปรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” ออกอากาศวันพฤหัสบดีที่ 13, 20 สิงหาคม และ 17 กันยายน 2552

- การแต่งหน้า (Make-up)

การแต่งหน้ามีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความรู้สึกที่ดีในการรับชม หรือเพื่อเสริมจุดเด่น และแก้ไขจุดด้อยของผู้ที่ปรากฏตัวในรายการโทรทัศน์ ซึ่งรายการ “ไก่อ๋ม ตู๋เขี้ยว” จะเน้นไปที่ลักษณะความเป็นตัวเองของผู้ดำเนินรายการเสียมากกว่า คือ มีลักษณะการแต่งกาย หรือแต่งหน้าอย่างไร ก็ให้คงความเป็นตัวเองไว้เช่นเดิม โดยที่ผู้ดำเนินรายการหญิงจะมีการแต่งหน้าที่โดดเด่นมากเป็นพิเศษ ก็คือ เน้นการแต่งที่บริเวณตา และปากให้ดูมีลักษณะโฉบเฉี่ยว อีกทั้งมีการจัดทรงผมให้ดูดีอยู่ตลอดเวลา ส่วนผู้ดำเนินรายการชายจะไม่ค่อยใช้การแต่งหน้ามากเท่าไร เนื่องจากความเป็นผู้ชาย จะมีก็แต่การทาแป้งรองพื้นเท่านั้น

1.2.5.2 องค์ประกอบทางด้านเทคนิค

งานด้านเทคนิคการผลิตรายการเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการผลิตรายการ ซึ่งเท่าที่ใช้ในการออกอากาศสดจะประกอบไปด้วยส่วนของ กล้อง แสง เสียงซึ่งกล่าวไปแล้วในส่วนของการนำเสนอในสื่อวิทยุ สวิตเซอร์หรือการลำดับภาพนั่นเอง

- **กล้องโทรทัศน์**

กล้องโทรทัศน์ในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี้ยว” ที่ใช้ในการถ่ายทำ จะประกอบไปด้วยกล้องจำนวน 3 ตัวด้วยกัน โดยที่มีกล้องหนึ่งตัวตั้งเพื่อเก็บภาพกว้างของห้องสตูดิโอ และผู้ดำเนินรายการทั้งสองคน และมีอีก 2 ตัวที่ไม่ใช่ขาตั้งกล้อง ทำให้ช่างภาพมีการเคลื่อนที่ได้อย่างอิสระในการถ่ายภาพอิริยาบถต่างๆ ของผู้ดำเนินรายการที่มีท่าทางการเคลื่อนไหวที่นอกเหนือไปจากการนั่ง ลักษณะการถ่ายจึงไม่เป็นแบบแผนเหมือนการเคลื่อนกล้องแบบอื่นๆ ทั้งนี้ด้วยความที่เป็นรายการสด ก็จะมีส่วนช่วยให้ความรู้สึกว่าคนดูอยู่ ณ ที่นั้นจริง พร้อมทั้งจะค้นหาต่อไปว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไปในรายการ หรือมีส่วนร่วมไปกับเหตุการณ์นั้นๆ เป็นต้น

โดยที่การถ่ายภาพส่วนใหญ่ ผู้ดำเนินรายการจะเป็นผู้กำหนดการถ่ายของตัวกล้อง เนื่องจากปกติแล้วภาพที่นำเสนอเป็นส่วนใหญ่จะเป็นภาพมุมกว้างที่เห็นห้องสตูดิโอ และผู้ดำเนินรายการทั้งสองคน แต่เมื่อผู้ดำเนินรายการ โดยเฉพาะผู้ดำเนินรายการหญิงซึ่งมีการใช้ท่าทางในการดำเนินรายการค่อนข้างมาก การใช้ท่าทางของผู้ดำเนินรายการนั่นเองที่เป็นตัวดึงให้กล้องมีการใช้มุมที่มีความหลากหลายมากกว่าเดิม ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 5.2 การลุกขึ้นมาโพสโชว์เครื่องแต่งกาย ทำให้กล้องต้องเปลี่ยนขนาดภาพเป็นระยะใกล้ (Close-up) เพื่อให้ได้เห็นถึงรายละเอียดของกระโปรงที่ผู้ดำเนินรายการกำลังต้องการนำเสนออยู่

ตาราง 5.2 การนำเสนอรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับการถ่ายภาพของกล้องโทรทัศน์
(เทปวันที่ 29 ตุลาคม 2552, หน้า 30)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
โอบอลด์	กระโปรงตัวนี้			
ซาซา	โห พี่อยากทำบุญเลยอะ ทำบุญกุฐิน			
โอบอลด์	เป็นสีอะไร (51.45) สีน้ำเงิน			
ซาซา	นี่ทำบุญกุฐินแล้ว	(51.45)		
โอบอลด์	นี่ไม่ใช่กำแพงวัด			
ซาซา	ถ้าพี่เห็นกระโปรงขนาดนี้พี่ทำบุญ	(51.51)		
โอบอลด์	เอามือลูบขึ้น (51.51) เป็นรอย อย่า ลวนลามขึ้นนะ		โอบอลด์ลูบ กระโปรงขึ้น	โอบอลด์แผด เสียง
ซาซา	โห โคตรอยากลวนลาม			
โอบอลด์	เห็นมะ มันเปลี่ยนเป็นสีเงิน (52.00)			
ซาซา	โอิโห	(52.00)		
โอบอลด์	ผู้หญิงที่มีความเป็น fashionista อย่าง น้องสีไรก็ได้ ถ้าแต่งตัวเป็นกำแพงวัดได้ สีแดงไม่อยู่			
ซาซา	แหม กระโปรงน่าใส่ตอนปีใหม่มากนะ ครับ		โอบอลด์ดึงเสื้อ ขึ้น	

หรือในบางครั้งผู้ดำเนินรายการก็จะมีภาระบุให้กล้องถ่ายเฉพาะส่วนที่ตัวเองต้อง
ต้องการนำเสนอเป็นพิเศษ ตามที่เห็นได้จากตาราง 5.3 ผู้ดำเนินรายการสั่งให้กล้องถ่ายไปที่ถุ
น่อง “กล้องไลท์ลิตะ กล้องไลท์”, “ไปด้านล่าง ไปที่ถุ่น่องๆ” เป็นต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 5.3 การนำเสนอรายการ “ไก่อ้อยู่ ตูยเขี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับการถ่ายภาพของกล้องโทรทัศน์
(เทปวันที่ 13 สิงหาคม 2552, หน้า 39)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
โอบอลด์ ซาซา โอบอลด์ ซาซา	เออ เห็นถุงน่องโอบอลด์ยังคะวันนี้ เห็นแล้ว กล้องไลท์สีคะ กล้องไลท์ (29.40) ไปด้านล่าง ไปที่ถุงน่องๆ (29.41) นี้ เป็นไงครับ	 (29.40) (29.41)	โอบอลด์ทำหน้าที่ เช็กซี โอบอลด์ยกขา ขึ้นมาให้กล้อง ถ่าย	
โอบอลด์ ซาซา โอบอลด์	ไม่แน่ (29.45) จริงไม่มานะคะ ไม่ไปที่ เดียวด้วยนะคะวันนี้ อยากจับใส่ถุงน่องๆ มากเลยนะ ไปทุกที่ แล้วแต่งตัวอย่างจิ้งไปกระทรวง เกษตร และสหกรณ์นะ เจ้าหน้าที่ ที่มงาน (29.54)	 (29.45) (29.54)	โอบอลด์ยืนโพส ท่า	โอบอลด์พูด แบบทำทนาย
ซาซา โอบอลด์ ซาซา	โอบอลด์ข้างในเราใส่กางเกงปะ ใส่ อ้อ นี่มันเป็นชุดแบบแซ็กลงมา อ้อใส่ขา สั้นไว้ข้างใน			

ถ้าตัวผู้ดำเนินรายการไม่ได้มีการเคลื่อนไหว แต่ต้องการให้ภาพจับสิ่งที่ตัวเองเห็น และต้องการนำเสนอให้ผู้ชมได้เห็นภาพเดียวกันกับตนเอง ผู้ดำเนินรายการก็จะใช้การบอกให้กล้องจับไปที่สิ่งๆ นั้น ตามที่จะเห็นได้จากตาราง 5.4 ผู้ดำเนินรายการบอกให้กล้องนั้นจับไปที่น้องแน็ก ซึ่งยืนอยู่ข้างนอกห้องสตูดิโอ “...กล้องจับแน็กที่ยืนเกาหลี” เป็นต้น

ตาราง 5.4 การนำเสนอรายการ “ไก่อ๋ย ต่อยเขี่ย” ประเด็นเกี่ยวกับการถ่ายภาพของกล้องโทรทัศน์
(เทปวันที่ 10 กันยายน 2552, หน้า 35)

	เนื้อหา	ภาพ	ท่าทาง	เสียง
โอบอลล์	นี่มองทอดสายตาไปสิ <u>แน็กนี่ร้อยเต็ม</u> <u>ร้อยนะ กล้องจับแน็กที่ยืนเกาหลี</u> แน็กสวัสดิ์ลูก	 (00.01)		
เขาเขา	บอกแล้วหน้าเหมือนเจมส์คีนนะน้อง แน็กของเรา			
โอบอลล์	แน็ก (00.01) เห็นกลั้มหลัง ขึ้นเห็นมา ตั้งแต่เจ็ดขวบนะ			

● **แสง**

การออกแบบแสง โดยปกติแล้วรายการโทรทัศน์จะต้องมีการออกแบบการจัดแสงให้เข้ากับลักษณะแนวคิด และวิธีการนำเสนอรายการ แต่ทั้งนี้ตัวรายการไม่ได้ให้ความสำคัญกับการจัดแสงแต่อย่างใด เนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องพื้นที่ของสตูดิโอที่ใช้ถ่ายทำ ไม่สามารถเอาชุดไฟไปติดตั้งให้สมบูรณ์ได้ จึงเป็นเพียงการใช้แสงในลักษณะเพื่อการถ่ายภาพได้เท่านั้น ก็คือ การใช้แสงในลักษณะที่สว่างทั่วถึงกันทั้งสตูดิโอ ทำให้ภาพที่ปรากฏในบางครั้ง เกิดเป็นเงาที่ทับซ้อนกัน และหากแขกรับเชิญที่มาสัมภาษณ์ในรายการมีจำนวนมากด้วยแล้ว แสงจะไม่สามารถตกทั่วถึงใบหน้าของแขกรับเชิญได้ทุกคน ทำให้บริเวณที่แขกรับเชิญนั่งอยู่มีแสงที่มืดกว่าฝั่งผู้ดำเนินรายการ นอกจากนั้นด้วยความที่เป็นรายการออกอากาศสด อาจทำให้เกิดเหตุการณ์ไฟที่ใช้ส่องเข้ามาที่ผู้ดำเนินรายการดับไปกะทันหัน ซึ่งส่งผลให้หน้าของผู้ดำเนินรายการมีลักษณะของการตกแสงอีกด้วย

● การลำดับภาพ

รายการที่มีรูปแบบของการออกอากาศสด ภาพที่ปรากฏในโทรทัศน์อย่างที่เราเห็นกันนั้น จะไม่มีการตัดต่อ เหมือนกับรายการโทรทัศน์อื่นๆ ที่มีการอัดเทปไว้ล่วงหน้าอยู่แล้ว ดังนั้นในการผลิตรายการในห้องที่ผลิตรายการเหล่านั้น จำเป็นต้องมีการใช้อุปกรณ์เลือกภาพ หรือสวิตเซอร์ (Switcher) ในการตัดภาพและเลือกภาพที่ต้องการส่งไปออกอากาศ โดยจะมีผู้ที่คอยควบคุมการเลือกและลำดับภาพว่าต้องการให้กล้องตัวไหนจับไปที่เหตุการณ์อะไร และผู้กำกับรายการก็จะเป็นผู้กำหนดว่าแต่ละภาพควรนำเสนอด้วยมุมใด ภาพไหนควรจะนำมาอากาศก่อนหรือหลัง เป็นต้น ทั้งนี้ ผู้กำกับรายการจะต้องเป็นคนที่ยึดสังเกตผู้ดำเนินรายการอยู่ตลอดเวลา ว่าผู้ดำเนินรายการนั้นทำอะไรอยู่ แล้วถ้าเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ ผู้ดำเนินรายการจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ซึ่งผู้กำกับรายการต้องช่วยบอกช่างถ่ายภาพในการกำหนดมุมอีกทีหนึ่ง เพื่อเป็นการเก็บภาพเหตุการณ์ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์

จากรูปแบบวิธีการนำเสนอของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเซี่ย” ที่มีการใช้ทั้งการนำเสนอด้วยคำพูด, เสียง, สีหน้าและท่าทางต่างๆ ผ่านการใช้บทเปิด (Improvisation) ประกอบกับกระบวนการผลิตรายการโทรทัศน์ขณะออกอากาศสด ทำให้มีการปรากฏลักษณะของการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ได้ดังต่อไปนี้

1. การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการที่ถ่ายทอดผ่านการนำเสนอ

1.1 การนำเสนอด้วยเสียง

1.1.1 การใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย

- การใช้เสียงสูงและเสียงดัง
- การใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์
- การใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่น

1.1.2 จังหวะในการพูด

1.1.3 การใช้ภาษา

1.2 การนำเสนอด้วยภาพ

1.2.1 การแสดงสีหน้า และท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์

1.2.2 การใช้สีหน้า และท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง หรือเพลง

1.2.3 การใช้สีหน้า และท่าทางในลักษณะอื่นๆ

1.2.4 การปรากฏตัวในฐานะผู้ดำเนินรายการ

1.2.5 กระบวนการผลิตในรายการ

1.2.5.1 องค์ประกอบศิลป์

- ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก
- เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย (Costumes)
- การแต่งหน้า (Make-up)

1.2.5.2 องค์ประกอบทางด้านเทคนิค

- กล้องโทรทัศน์
- แสง
- การลำดับภาพ

การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ที่ถ่ายทอดผ่านการนำเสนอด้วยเสียงและภาพที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เขี้ยว” อาทิเช่น การใช้น้ำเสียงที่มีลักษณะคล้ายวิธีการพากย์หนัง การใช้เสียง และสีหน้าท่าทางในลักษณะที่คล้ายกับการแสดงละคร ด้วยการแสดงออก

ของอารมณ์ หรือท่าทางที่มากเกินไปจริง (Overacting) หรือการใช้ท่าทางการโพสอย่างการถ่าย นิตยสาร เป็นต้น

ความแตกต่างทางการแสดงอารมณ์ และพฤติกรรมจากที่เคยมีอยู่ก่อนแล้วนั้น โดยมีการ ลดความเข้มงวดทางมารยาท หรือการแสดงออกทางอารมณ์ได้มากยิ่งขึ้น เป็นการแสดงออกได้ถึง “การปลดแอกทางอารมณ์” ที่มุ่งไปสู่ลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล และนั่นก็เป็นสิ่งที่ทำให้ ความไม่เป็นทางการนั้นเกิดขึ้น ตามที่ Cas Wouters ได้กล่าวไว้ใน *Informalization Manner & Emotions since 1890*

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะการนำเสนอของผู้ดำเนินรายการ โดยใช้การ สื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ทำให้เห็นได้ถึงลักษณะของผู้ดำเนินรายการ และ รูปแบบรายการวิทยุ และโทรทัศน์ที่มีความเปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อก่อน โดยที่ผู้ดำเนินรายการ ปฏิบัติในสิ่งที่ต้องห้ามของบทบาทการเป็นผู้ดำเนินรายการ เช่น การลุกขึ้นมาใช้ท่าทางแปลกๆ หรือใช้เสียงกรีด ขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องนั่งหลังตรง ถีบพุด ใช้ภาษาที่เป็นทางการ (Formal) ในรายการพูดคุยอีกต่อไป

เช่นเดียวกับรูปแบบรายการวิทยุ และโทรทัศน์ ที่ไม่จำเป็นต้องเน้นการนำเสนอรายการ ด้วยการพูดคุยเพียงอย่างเดียว แต่สามารถนำเอารูปแบบการนำเสนอในเรื่องอื่นๆ เช่น สามารถนำ การใช้เสียงอย่างละครทางวิทยุ, การพากย์หนัง, ท่าทางการแสดงของผู้ดำเนินรายการที่เหมือน กำลังแสดงอยู่ จากการนำเสนอในรูปแบบที่หลากหลายทำให้orroรสในการรับฟัง และรับชมนั้นมี เพิ่มขึ้น

ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ที่เกิดขึ้น อาจเป็นสิ่งที่ต้องห้ามสำหรับ รายการโทรทัศน์อื่นๆ แต่ในรายการ “ไก่อ๋ม ต่อยเขี้ยว” ซึ่งเป็นรายการวิทยุที่ออกอากาศบนสื่อ โทรทัศน์ที่มีระบบบอกรับสมาชิก หรือ เคเบิลทีวี และการที่ไม่ได้ออกอากาศในสื่อทีวีสาธารณะ หรือฟรีทีวีนั้น ทำให้ข้อจำกัดต่างๆ ถูกลดทอนน้อยลงไป ประกอบกับสิ่งที่ผู้ฟัง และผู้ชมต้องการจะ

บริโศคจากตัวรายการ ก็คือ เอกลักษณะของตัวรายการที่มีการใช้การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ ไม่ว่าจะตัวรายการจะถูกเผยแพร่ในสื่อไหนก็แล้วแต่ ความเป็นแบบฉบับของรายการ “ไก่อู้ย ตูยเชี่ย” ก็ยังคงเป็นรายการวิทยุอยู่นั่นเอง

2. เนื้อหารายการ

เนื้อหาของรายการ “ไก่อู้ย ตูยเชี่ย” ที่เกิดจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ได้แก่ ลักษณะเนื้อหาที่เกี่ยวกับตัวผู้ดำเนินรายการเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรัก, เรื่องของแฟชั่นเครื่องแต่งกาย และการแต่งหน้า หรือเรื่องราวของบุคคลรอบข้าง เช่น เพื่อน และผู้ดำเนินรายการร่วมสถานี, ทีมงานในรายการ เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องราวที่อยู่ใกล้ตัว หรือมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้ดำเนินรายการทั้งสิ้น

จากแนวคิดของ Cas Wouters ที่ยังได้กล่าวไว้อีกว่า ลักษณะของความไม่เป็นทางการจะเกี่ยวพันกับการแสดงออกของความเป็นตัวเองซึ่งกันและกัน ด้วยลักษณะการนำเสนอผ่านเนื้อหาในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเชี่ย” ที่เกิดจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ของผู้ดำเนินรายการ ประกอบกับลักษณะการดำเนินรายการที่มีรูปแบบการใช้ภาษาในระดับเป็นกันเองเสมือนพูดคุยระหว่างเพื่อนฝูง ทำให้ลักษณะเนื้อหาที่เกิดขึ้นมานั้น จะเป็นเรื่องราวที่วนเวียนอยู่รอบๆ ตัวผู้ดำเนินรายการ และส่วนใหญ่เรื่องราวเหล่านั้นจะมีความเกี่ยวเนื่องกับความเป็นส่วนตัวของผู้ดำเนินรายการสูง

โดยสามารถกล่าวได้ว่ารูปแบบการนำเสนอที่มีความสนิทสนม และมีการแสดงความเป็นส่วนตัวของพฤติกรรม (Private) แต่สิ่งเหล่านั้นได้ถูกกลบกลายถ่ายถอดออกมาเป็นเรื่องราวสาธารณะ (Public) ดังนั้น ความไม่เป็นทางการ (Informalization) จะเกิดขึ้นภายใต้กรอบของการแสดงออกของความเป็นตัวเองซึ่งกันและกัน ตามที่ Wouters กล่าวไว้นั่นเอง

ผู้วิจัยพบว่า ในมุมมองของกระบวนการผลิตรายการวิทยุ และโทรทัศน์ตามรูปแบบมาตรฐานโดยทั่วไปแล้ว การนำเสนอเนื้อหาสาระของรายการจะต้องมีการกำหนดว่า เนื้อหาของรายการ โดยมีการคำนึงถึงลักษณะของสถานีวิทยุ, กลุ่มผู้ฟังเป้าหมาย, วัตถุประสงค์ของรายการ ความยาว และระยะเวลาในการออกอากาศ จากนั้นจึงกำหนดเนื้อหารายการ และรูปแบบของรายการให้เหมาะสม

รายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี่ย” ได้มีการกำหนดเนื้อหารายการขึ้นมาเช่นกัน โดยใช้เรื่องของภาพยนตร์เป็นหลักในการนำเสนอ แต่ด้วยรูปแบบของรายการที่เป็นรายการพูดคุยในเรื่องราวอะไรก็ได้ที่สามารถสร้างความบันเทิงให้แก่ผู้ฟัง ประกอบกับการไม่ได้เตรียมบทพูดไว้ล่วงหน้า รูปแบบการดำเนินรายการจึงต้องใช้บทเปิด (Improvisation) เข้ามาช่วย ทำให้ลักษณะเนื้อหาบทเปิดที่ปรากฏจึงออกมาในบริบทดังกล่าว ก็คือ เนื้อหาที่มีความเกี่ยวเนื่องกับตัวผู้ดำเนินรายการเอง

แต่ในกรณีของการผลิตรายการโทรทัศน์ เนื้อหาสาระที่จะนำเสนอ จะต้องเกิดจากการวิเคราะห์ผู้ชมเป้าหมาย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องการที่สุดในการจัด และผลิตรายการได้ตรงกับความต้องการ และความสนใจของผู้ชมมากที่สุด เมื่อรู้กลุ่มเป้าหมายที่แน่นอนแล้ว ในการกำหนดเนื้อหาสาระที่จะนำเสนอ จะต้องมีการแสวงหาเนื้อหาสาระและข้อมูล เพื่อให้เนื้อหาในรายการประกอบไปด้วยข้อมูลที่ต้องการ ทันสมัย น่าสนใจ และมีความน่าเชื่อถือ เนื่องจากว่าสื่อโทรทัศน์สามารถก่อให้เกิดผลกระทบในวงกว้างได้ง่าย ดังนั้น ลักษณะเนื้อหาจากบทเปิด (Improvisation) ที่เกิดขึ้น จึงมีรูปแบบที่ผิดแผกไปจากไปมาตรฐานรายการโทรทัศน์ที่มีอยู่เดิม ประกอบกับรายการโทรทัศน์ส่วนใหญ่จะต้องมีบท หรือสคริปต์ในการนำเสนอ เพื่อให้เนื้อหา และรูปแบบรายการเป็นไปตามที่ตัวรายการได้วางไว้

ผู้วิจัยพบว่า จากการศึกษาลักษณะที่ไม่เป็นทางการที่พบในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเขี่ย” ทั้งหมดนั้น การสื่อความหมายของความเป็นทางการ หรือเรียกได้ว่าเป็นอัตตะของการสื่อสาร (Metalingual) ขึ้นมาได้ นั่น จะต้องมิตัวรหัสสาร (Code) ที่ทำหน้าที่เข้ามากำกับให้การถ่ายทอด

ความหมายทั้งส่วนของเนื้อหา และการนำเสนอเกิดลักษณะที่ไม่เป็นทางการ ซึ่งตัวรหัสสาร (Code) ได้แก่ การใช้บทเปิด (Improvisation) ที่มีตัวรหัสภาพ ก็คือ การใช้สีหน้า ท่าทางของผู้ดำเนินรายการ และตัวรหัสเสียง ก็คือ คำพูด และการใช้น้ำเสียงต่างๆ ของผู้ดำเนินรายการ ที่คอยกำกับรูปแบบการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ให้เกิดขึ้นมาได้นั่นเอง

โดยที่ผู้ฟัง/ผู้ชมจะเข้าใจถึงการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการได้ (Informalization) ก็ต่อเมื่อตัวรหัสสาร (Code) นั้นเกิดการอ้างอิง (Reference) ต่อเนื่องกันไปตลอดทั้งรายการ โดยผ่านการใช้บทเปิด (Improvisation) ของผู้ดำเนินรายการ

จากแนวคิดปัจจัยในการประกอบสร้างการสื่อสารของ Jakobson (1960) บริบท (Context) จะมีหน้าที่ในการอ้างอิง (Reference) ต่อเนื่องกันไปเพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้รับสาร แต่ในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเจี๋ย” บริบท (Context) ที่เกิดขึ้นไม่จำเป็นต้องมีการถูกอ้างอิง (Reference) เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง/ผู้ชม เนื่องจากเรื่องราวที่ถ่ายทอดเป็นเรื่องจริงที่ไม่ได้มีความซับซ้อน แต่กระนั้นถ้าบางคนรับฟังแล้วไม่สามารถเข้าใจ ก็สามารถหันไปฟังหรือชมในส่วนของ การนำเสนอที่มีลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) แทนได้ ซึ่งหมายความว่า ตัวรหัสสาร (Code) ที่ช่วยสร้างการสื่อความหมายของลักษณะที่ไม่เป็นทางการ โดยใช้ตัวรหัสภาพ และเสียง จะต้องทำหน้าที่ในการอ้างอิง (Reference) ต่อเนื่องกันไป ภายใต้รูปแบบการดำเนินรายการด้วยบทเปิด (Improvisation) ผู้ฟัง/ผู้ชมจึงจะสามารถเข้าใจถึงการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู้ย ตูยเจี๋ย” ได้นั่นเอง

และปัจจัยสำคัญที่ทำให้รายการ “ไก่อู้ย ตูยเจี๋ย” ซึ่งมีรูปแบบของการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) สามารถมีการออกอากาศได้ทั้งในสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์และสามารถดำเนินรายการควบคู่กันไปได้ ก็คือ ด้วยรูปแบบของตัวรายการที่เป็นรายการพูดคุยทางวิทยุ (Talk Program) ในเรื่องของความบันเทิง โดยที่เนื้อหาจะขึ้นอยู่กับการใช้บทเปิด (Improvisation) ของผู้ดำเนินรายการเอง ประกอบกับแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการอ้างอิงสำหรับการใช้บทเปิด

ซึ่งสอดคล้องกับที่คุณภรณ์ จิตตวรักษ์ ผู้ออกแบบเนื้อหารายการ “ไก่อ๋ย ต่อยเขี่ย” ได้กล่าวไว้ในการสัมภาษณ์เรื่องของรูปแบบรายการ ว่า

“ส่วนช่วงกลางคืนถ้าเทียบกับรายการโทรทัศน์ จะเป็นพวกรายการวาไรตี้ เช่น ชิงร้อยชิงล้าน เช่นเดียวกับรายการ “ไก่อ๋ย ต่อยเขี่ย” ที่เป็นวาไรตี้บันเทิงมือดี เพื่อให้ผู้ฟังคลายเครียดจากการทำงานมาทั้งวัน ได้พักผ่อนก่อนที่จะนอน จากการทำเล้าข่าวหนักๆ มาทั้งวัน รายการ “ไก่อ๋ย ต่อยเขี่ย” จึงให้ความสนุกสนาน การหยอกล้อ เข้ามาทำให้รายการคุยข่าว ไม่หนักจนเกินไป” (ภรณ์ จิตตวรักษ์, สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2552)

อีกทั้งผู้ดำเนินรายการ ก็คือ คุณปาณิสรา (โอบอลล์) ยังได้กล่าวถึงรูปแบบของรายการ “ไก่อ๋ย ต่อยเขี่ย” ว่า

“ไก่อ๋ย ต่อยเขี่ย คอนเซ็ป มันคือ ความไม่มีสาระ” (ปาณิสรา พิมพ์ปฎุ, สัมภาษณ์, 23 กรกฎาคม 2552)

ด้วยรูปแบบของรายการที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ ทำให้ตัวรายการจึงสามารถนำเสนอเนื้อหาได้อย่างหลากหลายทั้งที่มาจากผู้ฟัง/ผู้ชม และผู้ดำเนินรายการเอง และปัจจัยอีกประการหนึ่งที่จะขาดไม่ได้ ในการที่จะทำให้รายการ “ไก่อ๋ย ต่อยเขี่ย” สามารถนำเสนออยู่บนสื่อทั้งสองได้ ซึ่งก็คือตัวผู้ดำเนินรายการนั่นเอง

ผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๋ย ต่อยเขี่ย” ถือได้ว่าต่างก็มีลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างกันไปในแต่ละคน โดยเฉพาะคุณปาณิสราที่สามารถกล่าวได้ว่า กลายเป็นภาพตายตัว (Stereotype) ของผู้ดำเนินรายการที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะตัว (Specific character) ไปแล้ว ซึ่งทำให้เป็นการง่ายต่อการจดจำหรือระลึกได้ทันทีของผู้ฟัง/ผู้ชม ดังจะเห็นได้จากบทความการสัมภาษณ์คุณปาณิสรา ว่า

“โอบอลล์ รับไม่สวย แต่...ฉันมีตัวตน” ผู้หญิงคนนี้ “โอบอลล์-ปานิสรา พิมพ์ปฐ” นักแสดงสาวที่สร้างเสียงฮือฮาให้กับวงการแฟชั่นไปเมื่อหลายเดือนก่อน กับการที่เธอสลัดผ้าลูกขี้มาถ่ายชุดว่ายน้ำให้กับนิตยสารเล่มใหญ่ และนั่นคืออีกจุดหนึ่งที่ทำให้ภาพของเธอคนนี้เปลี่ยนแปลง เธอกลายเป็นไอดอลของผู้หญิงหลายๆ คนที่เคยถูกล้อว่าไม่สวย ดำ.....ถือว่าเป็นผู้หญิงยุคใหม่ ไฟแรงและมีความชัดเจนในตัวตนของเธอ ซึ่งเราเองก็อยากจะให้หลายๆ คน คิดอย่างโอบอลล์ ในมุมที่ทุกคนต้องมีตัวตนของตัวเอง เพราะการเป็นตัวของตัวเองคือสิ่งที่ดีที่สุด (เดลินิวส์, 2552: 15)

นอกจากคุณปานิสราจะใช้เอกลักษณ์เฉพาะตัวในบทบาทของผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ๊ว ตูยเซีย” แล้วนั้น ความโดดเด่นในตัวคุณปานิสรา ดังกล่าว ยังสามารถปรากฏให้เห็นในบทบาทอื่นที่คุณปานิสราได้รับอีกด้วย อาทิเช่น ในการแสดงละคร ภาพยนตร์ หรือผู้ดำเนินรายการอื่นๆ แต่ทั้งนี้การแสดงออกโดยใช้เอกลักษณ์เฉพาะตัวจะสามารถปรากฏได้มากน้อยแค่ไหน จะขึ้นอยู่กับบริบทในการปรากฏตัวบนสื่อต่างๆ เป็นหลัก

จากการศึกษาข้อมูลของรายการ “ไก่อ๊ว ตูยเซีย” ผู้วิจัยพบว่า ในการดำเนินรายการ ไม่ว่าจะใช้ผู้ดำเนินรายการแทน ในกรณีที่ผู้ดำเนินรายการไม่สามารถดำเนินรายการได้ตามปกติ หรือการดำเนินรายการระหว่างผู้ดำเนินรายการหลักคนใดคนหนึ่งกับผู้ดำเนินรายการร่วมที่เป็นบุคคลอื่น หรือการดำเนินรายการโดยเหลือผู้ดำเนินรายการหลักเพียงคนเดียวนั้น ส่งผลให้รูปแบบของการดำเนินรายการมีลักษณะที่แตกต่างออกไป เช่น การพูดคุยหยอกล้อกัน หรือความสนุกสนาน, ความตลกขบขันในการดำเนินรายการจะลดน้อยลงไป ตามลักษณะบุคลิกการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการคนนั้นๆ

เช่นเดียวกับความโดดเด่นของลักษณะเฉพาะตัวของคุณปานิสรา ถ้ามองโดยผิวเผินอาจทำให้คิดว่าคุณปานิสรา คือ จุดขายของรายการที่ทำให้รายการมีความสนุกได้ เนื่องจากการแสดงออกทั้งทางเสียง หรือท่าทางของโอบอลล์จะเห็นได้ชัดมากกว่าคุณเซาวลิต (เซาเซา) แต่เมื่อคุณปานิสราต้องดำเนินรายการเพียงคนเดียวเมื่อไหร่ ความโดดเด่นของลักษณะเฉพาะตัวของ

คุณปาณิศรา ก็ไม่สามารถใช้ได้ดี หรือมีความสุขเท่ากับการดำเนินการร่วมกันกับคุณเซาวลิต ซึ่งถือได้ว่าเป็นความลงตัวของการทำงานร่วมกันของผู้ดำเนินรายการทั้งสองด้วยรูปแบบรายการในลักษณะนี้

การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเขีย” ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์นั้น ลักษณะการสื่อสารดังกล่าวสามารถเกิดขึ้นได้ โดยมีการใช้รูปแบบทเปิด (Improvisation) ของผู้ดำเนินรายการ ซึ่งประกอบด้วยรหัสเสียง และรหัสภาพ เป็นตัวสื่อความหมายของลักษณะที่ไม่เป็นทางการซึ่งอยู่ภายใต้เนื้อหาสารอันเดียวกันขึ้นมา และด้วยปัจจัยสำคัญ เช่น รูปแบบของรายการ และควมมีเอกลักษณ์ของผู้ดำเนินรายการ จึงทำให้รายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเขีย” สามารถดำเนินรายการควบคู่กันไปทั้งสองสื่อได้

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี่ย” ผู้วิจัยได้มุ่งศึกษา ลักษณะบทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี่ย” และเพื่อทราบถึงวิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ทำให้ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ (Informalization) ปรากฏขึ้น โดยประมวลผลของการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร การศึกษาบทสคริปต์รายการ

การนำเสนอข้อมูลของการวิเคราะห์ถึงลักษณะของบทเปิด (Improvisation) ที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี่ย” ผู้วิจัยพบว่า ตัวรายการได้มีการวางรูปแบบเนื้อหาในวันที่มีการออกอากาศพร้อมกันทั้งสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ โดยใช้เรื่องของภาพยนตร์เป็นประเด็นหลัก ซึ่งจะมีการนำเสนอแบ่งออกเป็นแต่ละช่วงสั้นๆ และมีข้อมูลประกอบจากทางทีมงานผู้ผลิตรายการให้ผู้ดำเนินรายการใช้ในการนำเสนออย่างชัดเจน

ดังนั้น ช่วงเวลาที่เหลือในรายการส่วนใหญ่ ผู้ดำเนินรายการจึงจำเป็นต้องใช้บทเปิด (Improvisation) เข้ามาช่วยในการพูดคุยระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกันเอง หรือพูดคุยระหว่างผู้ฟังและผู้ชม โดยใช้หัวข้อสนทนาประจำวันที่ส่งผ่านทางข้อความโทรศัพท์มือถือ (sms) เข้ามาในรายการ

จากการวิเคราะห์ลักษณะบทเปิด (Improvisation) ในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี่ย” ผู้วิจัยพบว่า บทเปิดที่ปรากฏในรายการมีด้วยกันทั้งหมด 3 ส่วนด้วยกัน ก็คือ

1. การใช้บทเปิดของบทพูดในการดำเนินรายการ
2. การใช้บทเปิดด้วยการใช้น้ำเสียง

3. การใช้บทเปิดด้วยการใช้สีหน้าท่าทาง

บทเปิดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย”

ลักษณะของบทพูดในการดำเนินรายการ

ลักษณะบทพูดที่ปรากฏในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” มีด้วยกันทั้งหมด 4 เรื่องราวด้วยกัน ได้แก่ บทพูดเกี่ยวกับตัวผู้ดำเนินรายการ (เรื่องความรัก, ผลงาน และความชื่นชอบของผู้ดำเนินรายการ) บทพูดเกี่ยวกับเรื่องแฟชั่น (เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า และสรีระของผู้ดำเนินรายการ) บทพูดเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง (เพื่อน และผู้ดำเนินรายการร่วมสถานี, ทีมงานในรายการ และบุคคลอื่นๆ) และบทพูดเรื่องข่าว (Soft News)

ลักษณะบทพูดที่เกิดขึ้นนี้ มีลักษณะที่เป็นข้อความปิด (Close text) ก็คือ เป็นเรื่องราวที่คนส่วนใหญ่รู้ หรือสามารถคาดเดาได้อยู่แล้ว ผู้ฟัง/ผู้ชมไม่จำเป็นต้องใช้การตีความจากบทสนทนาที่ผู้ดำเนินรายการถ่ายทอดออกมา เนื่องจากองค์ประกอบของตัวรายการที่เป็นรายการพูดคุยเพื่อความบันเทิงอยู่แล้ว บทพูดที่ปรากฏในรายการจึงเป็นเนื้อหาที่มีบริบทใกล้เคียงกันทั้งหมด

ลักษณะการใช้น้ำเสียง

การใช้บทเปิด (Improvisation) ผ่านการแสดงออกด้วยการใช้เสียง สามารถเรียกได้ว่าลีลาการพูด หรือการใช้เสียง (style) นั้นเอง โดยลักษณะการใช้น้ำเสียงของผู้ดำเนินรายการที่ปรากฏ ได้แก่ การใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย ทั้ง การใช้เสียงสูง จนถึงเสียงกรีด และเสียงดัง เพื่อเป็นการเน้นย้ำบทพูด หรือเพื่อดึงการสนทนาในขณะนั้นไม่ให้ถูกลดความสนใจจากผู้ฟัง/ผู้ชมลงไป

การใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ เช่น การใช้น้ำเสียงน่ารัก หรือเสียงสวย, การใช้น้ำเสียงตัดพ้อ, การใช้น้ำเสียงสั้นเครือ การใช้น้ำเสียงไม่พอใจ หรือน้ำเสียงโวยวาย โกรธเกรี้ยว เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นน้ำเสียงที่ถูกปรุงแต่งผ่านบทเปิด (Improvisation) ขึ้นมาใช้ในการประกอบการพูดคุย

การใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่น ก็คือการทำผู้ดำเนินรายการใช้วิธีการเลียนแบบเสียงบุคคลที่สามที่กำลังกล่าวถึงในกรณีของการเล่าเรื่องราวต่างๆ หรือการเปลี่ยนเสียงให้เสมือนบุคคลที่ส่งข้อความเข้ามาในรายการ เพื่อใช้ในการถ่ายทอดเนื้อหานั้นๆ ให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น หรือให้ผู้ฟัง/ผู้ชมได้เกิดความรู้สึกร่วม เกิดความขำขันในสิ่งที่ผู้ดำเนินรายการพยายามสร้างขึ้น

การใช้เสียงในลักษณะอื่นๆ เช่น การร้องเพลง ที่ผู้ดำเนินรายการสามารถนำเพลงขึ้นมาร้องเมื่อไหร่ก็ได้ตามแต่ที่ตนเองต้องการ เพื่อให้รายการสามารถดำเนินต่อไปได้ รวมไปถึงการใช้จังหวะในการพูดที่เร็วในการรายงานข่าว เพื่อเป็นการสร้างความแตกต่างจากรายการอื่นๆ

ลักษณะการใช้สีหน้าท่าทาง

การแสดงภาษาท่าทาง เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้ส่งสารเกิดความมั่นใจในคำพูดที่หลังไหลออกมาจากการใช้บทเปิด (Improvisation) ว่าบุคคลอื่นสามารถเข้าใจความหมายที่ตนเองสื่อสารออกมาได้อย่างถูกต้องอีกทั้งช่วยเสริมความเข้าใจในความหมายของภาษาพูดได้ดียิ่งขึ้น

โดยสามารถแบ่งลักษณะของการแสดงออกด้วยสีหน้าและท่าทาง ออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ (1) การแสดงสีหน้าและท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ (2) การใช้สีหน้าและท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง (3) การใช้สีหน้าและท่าทางประกอบเพลง (4) การใช้สีหน้าและท่าทางในลักษณะอื่นๆ เช่น การโพสหน้า และท่าทาง การแสดงสีหน้าท่าทางการแต่งหน้า, เล่นกล้องโทรทัศน์ และในช่วงปิดท้ายรายการ

ลักษณะสีหน้าท่าทางของผู้ดำเนินรายการประกอบการพูดคุย มีส่วนทั้งที่เป็นธรรมชาติของการสื่อสารระหว่างบุคคลทั่วไป และส่วนที่เกิดขึ้นจากการปรุงแต่ง หรือจงใจแสดงออกมา ซึ่งจะเป็นการแสดงที่ค่อนข้างเกินจริง (Overacting) เสียส่วนใหญ่ ควบคู่ไปกับการใช้เสียงที่มีลักษณะคล้ายกัน เพื่อเป็นการสอดรับกับการออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์ โดยการใช้การแสดงออกด้วยสีหน้าท่าทางเพื่อกระตุ้นให้เกิดภาพเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ซึ่งทำให้ไม่เกิดอาการเงิบ หรือหายไปของภาพ (Dead air) นั้นเอง

การสร้างบทเปิดในรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี้ย”

จากลักษณะของบทเปิด (Improvisation) ที่พบดังกล่าว กระบวนการหรือวิธีการที่ผู้ดำเนินรายการสามารถสร้างบทเปิดในลักษณะต่างๆ ขึ้นมาได้ นั้น ผู้วิจัยพบว่า จะเกิดจากปัจจัยภายในของผู้ดำเนินรายการ โดยการใช้ความคิดเชื่อมโยงเข้ากับพัฒนาการทางอารมณ์ (Emotion) ซึ่งก็คือ ความคิดกับความรู้สึก (Sense) ของตัวผู้ดำเนินรายการจะต้องเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ประกอบกับจะต้องมีประสบการณ์ (Experience) ในเรื่องนั้นๆ ด้วย

การใช้ความคิดยังจำเป็นต้องมีการใช้จินตนาการ (Imagination) โดยผู้ดำเนินรายการได้ใช้จินตนาการในการสร้างสรรค์บทเปิดผ่านการแสดงออกด้วยการใช้เสียง และท่าทาง ซึ่งเป็นการนำเสนอในรูปแบบใหม่ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้ดำเนินรายการ

สุดท้ายการที่ผู้ดำเนินรายการจะสามารถใช้บทเปิดได้อย่างเกิดประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ผู้ดำเนินรายการจำเป็นต้องใช้สมาธิ (Concentration) หรือการจดจ่ออยู่กับข้อมูลที่เกิดขึ้นรอบตัวทั้งหมดขณะดำเนินรายการ รวมถึงปัจจัยภายนอกในการช่วยสร้างบทเปิด เช่น สภาพแวดล้อม (Environment) ในการดำเนินรายการสดขณะนั้น และช่องทางการสื่อสารที่ถูกเปิด (Phatic Function) ซึ่งได้แก่ ข้อความทางโทรศัพท์ (sms) หรือการสนทนาระหว่างผู้ดำเนินรายการ ที่ทำให้เกิดการหลั่งไหลของข้อมูลเข้ามาให้ผู้ดำเนินรายการได้ใช้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่าเป็นบริบท (Context) ของตัวรายการนั่นเอง

ลักษณะการใช้บทเปิด (Improvisation) ทั้งในส่วนเนื้อหารายการผ่านการแสดงออกด้วยคำพูด และการนำเสนอรายการผ่านการใช้เสียงและท่าทาง จะมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเกิดความลื่นไหลในการถ่ายทอดได้มากที่สุด ก็ต่อเมื่อผู้ดำเนินรายการเป็นผู้ใช้บทเปิดในการสร้างบริบท (Context) ขึ้นมาด้วยตัวเอง โดยมีองค์ประกอบของปัจจัยภายในตัวผู้ดำเนินรายการ และปัจจัยภายนอกประกอบกันก่อให้เกิดเป็นกระบวนการบทเปิด อีกทั้งตัวแปรที่สำคัญในฐานะของผู้ที่ใช้บทเปิด ก็คือ การมีผู้ร่วมดำเนินรายการที่มีลักษณะเอื้อซึ่งกันและกัน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยคิดว่า การใช้บทเปิด (Improvisation) ในการดำเนินรายการ เป็นการสร้างให้มีการสื่อสารระหว่างกัน และช่วยกระชับความสัมพันธ์ในการโต้ตอบกับผู้ฟังหรือผู้ชม โดยผู้ดำเนินรายการจะใช้วิธีการแสดงออกด้วยน้ำเสียง และสีหน้าท่าทางออกมา เพื่อเป็นการเรียกร้องความสนใจหรือต้องการผลตอบกลับ (Feedback) จากผู้ชม ซึ่งเป็นแหล่งในการสร้างบทสนทนา หรือช่วยกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึก บทเปิดจึงเป็นวิถีทางที่จะทำให้ผู้ฟัง/ผู้ชมได้เข้ามามีส่วนร่วม

ด้วยรูปแบบรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เขีย” ที่เป็นรายการพูดคุย (Talk Program) โดยไม่ได้มีการเตรียมบท หรือสคริปต์ไว้ล่วงหน้า ประกอบกับจุดมุ่งหมายของรายการที่เน้นความสนุกสนาน และความบันเทิง การพูดคุยที่เกิดขึ้นจึงมีลักษณะของความเป็นกันเองค่อนข้างสูง ซึ่งผู้วิจัยพบว่าวิธีการสื่อสารจากการใช้บทเปิดในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เขีย” ที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์สามารถทำให้การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) มักจะปรากฏควบคู่ไปกับการใช้บทเปิด (Improvisation) ของผู้ดำเนินรายการเสมอ

ลักษณะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการที่พบในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เขีย” มีลักษณะที่แตกต่างไปจากมาตรฐาน หรือรูปแบบการผลิตรายการวิทยุ และโทรทัศน์ที่เคยผลิตซึ่งได้แก่

ลักษณะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization)

❖ ตาราง 6.1 การนำเสนอรายการ

การนำเสนอรายการด้วยบทเปิด	ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ
<p>1. <u>การนำเสนอด้วยเสียง</u></p> <ul style="list-style-type: none"> ■ การใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย <ul style="list-style-type: none"> □ การใช้เสียงสูงและเสียงดัง □ การใช้น้ำเสียงสื่ออารมณ์ □ การใช้น้ำเสียงเลียนแบบบุคคลอื่น ■ จังหวะในการพูด ■ การใช้ภาษา 	<ul style="list-style-type: none"> - การใช้เสียงสูง, เสียงดังมากเกินไป - การใช้น้ำเสียงที่ปรากฏอยู่ในละคร - การใช้เสียงพากย์ภาพยนตร์ - ใช้จังหวะที่เร็ว และเร็วในการรายงานข่าว - ศัพท์แสลง, คำไม่สุภาพ, ใช้ภาษาที่มีความหมายสองแง่สองง่าม, การใช้คำไทยสลับกับภาษาอังกฤษ และการออกเสียงไม่ตรงตามอักขรวิธี
<p>2. <u>การนำเสนอด้วยภาพ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> ■ การแสดงสีหน้าและท่าทางเพื่อสื่ออารมณ์ ■ การใช้สีหน้าและท่าทางประกอบการเล่าเรื่องหรือเพลง ■ การใช้สีหน้าและท่าทางในลักษณะอื่นๆ <ul style="list-style-type: none"> □ การโพสหน้าและท่าทาง □ การแสดงสีหน้าและท่าทางการแต่งหน้า 	<ul style="list-style-type: none"> - การใช้สีหน้าและท่าทางที่ปรากฏอยู่ในละครโทรทัศน์ - การแสดงออกที่เกินจริง (Overacting) - การใช้ท่าทางที่ปรากฏในสื่อนิตยสาร - การเอาพฤติกรรมเบื้องหลังมาปรากฏสู่เบื้องหน้า

การนำเสนอรายการด้วยบทเปิด	ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ
<ul style="list-style-type: none"> □ การแสดงสีหน้าและท่าทาง เพื่อเล่นกล้องโทรทัศน์ □ การแสดงสีหน้าและท่าทาง ในช่วงปิดรายการ ■ การปรากฏตัวในฐานะผู้ดำเนินรายการ ■ กระบวนการผลิตในรายการ <p><u>องค์ประกอบศิลป์</u></p> <ul style="list-style-type: none"> □ ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก □ เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย □ การแต่งหน้า <p><u>องค์ประกอบทางด้านเทคนิค</u></p> <ul style="list-style-type: none"> □ กล้องโทรทัศน์ □ แสง □ การลำดับภาพ 	<ul style="list-style-type: none"> - การแสดงออกที่เกินจริง (Overacting) - การใช้ท่าทางที่ปรากฏในนิตยสาร, การแสดงบทบาทสมมติ, การลิปซิงค์, การเต้น - การนั่งชันเข่า, การหวาด, การดึงเสื้อขึ้นเพื่อปิดสรีระ, การแต่งหน้า, การยกทรงเท้าขึ้นมา, การเล่นโทรศัพท์มือถือ เป็นต้น - ห้องสตูดิโออัดเสียงรายการวิทยุ - การแต่งกายที่มีลักษณะล่อแหลมบางครั้ง - การแต่งหน้าที่มีลักษณะโฉบเฉี่ยว - ผู้ดำเนินรายการเป็นผู้กำหนดมุขกล้องโดยใช้บทเปิดผ่านการแสดงออกด้วยท่าทาง - ไม่ได้จัดแสงตามหลักการออกแบบแสง - ผู้ดำเนินรายการเป็นผู้กำหนดการลำดับภาพ โดยใช้บทเปิดผ่านการแสดงออกด้วยสีหน้าและท่าทาง

จากรูปแบบลักษณะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ในส่วนของการนำเสนอรายการที่พบ นอกจากจะมีการใช้บทเปิด (Improvisation) ที่เกิดจากตัวผู้ดำเนินรายการเองแล้ว ยังมีส่วนที่เป็นองค์ประกอบภาพที่ถูกเพิ่มเข้ามาโดยสื่อโทรทัศน์ทำให้เห็นลักษณะการปรากฏตัวในฐานะผู้ดำเนินรายการ และกระบวนการผลิตรายการออกอากาศสดที่มีความไม่เป็นทางการอีกด้วย

❖ ตาราง 6.2 เนื้อหารายการ

เนื้อหาที่เปิด	ลักษณะที่ไม่เป็นทางการ
<ul style="list-style-type: none"> ▪ เนื้อหาที่เกี่ยวกับตัวผู้ดำเนินรายการ ▪ เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของแฟน ▪ เนื้อหาเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง ▪ เนื้อหาในเรื่องข่าว (Soft News) 	<ul style="list-style-type: none"> - การนำเรื่องราวส่วนตัว (Private) ไปสู่เรื่องราวสาธารณะ (Public) - การกำหนดเนื้อหาในรายการโทรทัศน์ จากการวิเคราะห์ผู้ชมเป้าหมาย - เนื้อหาจะประกอบไปด้วยข้อมูลที่ถูกต้องทันสมัย มีความน่าเชื่อถือ ตรงกับความต้องการ และความสนใจของผู้ชมมากที่สุด - รายการโทรทัศน์ส่วนใหญ่จะต้องมีบท หรือสคริปต์ในการนำเสนอ

ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะของเนื้อหา และการนำเสนอของรายการ ทำให้เห็นถึงความแตกต่างจากรายการที่เคยผลิตกันมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของผู้ดำเนินรายการ หรือรูปแบบรายการ โดยมุ่งไปสู่ลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคลหรือรายการ ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง “กระบวนการของความไม่เป็นทางการ” ของ Cas Wouters นั้นเอง

การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการผ่านการใช้บทเปิดในการดำเนินรายการ “ไก่อ้อยู่ ตูยเขี่ย” ได้มีความสอดคล้องกับแนวคิดปัจจัยในการประกอบสร้างการสื่อสารของ Jakobson (1960) กล่าวคือ ลักษณะของการสื่อสารผ่านทางเนื้อหา และการนำเสนอรายการที่ใช้รูปแบบบทเปิด (Improvisation) ทั้งในสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ทำให้ช่องทางการสื่อสารของรายการได้ถูกเปิดกว้างมากยิ่งขึ้น (Phatic Function) และมีการหลั่งไหลของข้อมูลเข้ามามาก ผู้ดำเนินรายการจึงสามารถนำข้อมูลเหล่านั้น มาใช้ในบทเปิดเพื่อสร้างบริบท (Context) ของรายการ

การใช้บทเปิด (Improvisation) หรือเรียกได้ว่าเป็นตัวรหัสสาร (Code) ที่ทำหน้าที่เป็น อัตตะของการสื่อสาร (Metalingual) ในการสื่อความหมายของลักษณะที่ไม่เป็นทางการขึ้นมา ซึ่ง ประกอบไปด้วยตัวรหัสเสียง ก็คือ คำพูด และการใช้น้ำเสียงต่างๆ และตัวรหัสภาพ ก็คือ การใช้สี หน้าที่ทาง ที่เป็นการแสดงออกทางอารมณ์ (Emotive) ของผู้ดำเนินรายการ โดยที่ผู้ฟัง/ผู้ชมจะ สามารถเข้าใจลักษณะการสื่อสารดังกล่าวได้นั้น ตัวรหัสสาร (Code) จึงต้องมีหน้าที่ในอ้างอิง ต่อเนื่องกันไป (Reference) ทำให้เกิดการสร้างเรื่องราว (Poetic) ของตัวสารที่มีความเป็น สุนทรียะ (Aesthetic Communication) ผ่านการใช้บทเปิดนั่นเอง

ผู้วิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้รายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” ซึ่งมีรูปแบบของการสื่อสารอย่าง ไม่เป็นทางการ (Informalization) สามารถมีการออกอากาศได้ทั้งในสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์และ สามารถดำเนินรายการควบคู่กันไปได้ ก็คือ รูปแบบของตัวรายการที่เป็นรายการพูดคุยทางวิทยุ (Talk Program) ในเรื่องราวอะไรก็ได้ที่สามารถสร้างความบันเทิงให้แก่ผู้ฟังและผู้ชม ซึ่งผู้ที่จะเป็น คนนำเสนอความน่าสนุกสนาน และความน่าสนใจของรายการให้เกิดขึ้นนั้น จะเป็นใครไม่ได้เลย นั้นก็คือ ผู้ดำเนินรายการทั้งสองที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวอันโดดเด่นนั่นเอง

การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) โดยการใช้บทเปิด (Improvisation) ในการ ดำเนินรายการนั้น ผู้วิจัยคิดว่า ย่อมมีข้อจำกัดการใช้ในแต่ละสื่อ เนื่องจากรูปแบบมาตรฐานของ สื่อแต่ละสื่อมีความแตกต่างกัน อย่างสื่อวิทยุซึ่งเป็นสื่อที่ใช้เสียงในการสื่อสาร ซึ่งสามารถปรากฏ ลักษณะที่ไม่เป็นทางการได้มากกว่าสื่อโทรทัศน์ แต่ด้วยรูปแบบโทรทัศน์ที่มีระบบรองรับสมาชิก หรือ เคเบิลทีวี (Cable TV) ที่มีการเปิดโอกาสให้ผู้ผลิตนำเสนอรายการประเภทใหม่ๆ ได้ หลากหลายมากกว่าสื่อโทรทัศน์สาธารณะ ดังจะเห็นตัวอย่างได้จากรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” ที่มี การใช้ช่องทางในการออกอากาศบนสื่อเคเบิลทีวี และยังเป็นสถานีของบริษัทในเครือตัวเองอีกด้วย จึงไม่เป็นที่น่าแปลกใจว่าทำไมรายการ “ไก่อู้ย ตู่ยเชี่ย” ถึงสามารถปรากฏอยู่ในสื่อทั้งสองได้

นอกจากนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าในแต่ละรายการ ไม่ว่าจะจะเป็นรายการวิทยุ หรือรายการ โทรทัศน์ต้องมีความพิเศษที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว หรือเป็นภาพลักษณ์ (Brand image) ของ

รายการ เพื่อที่จะเจาะกลุ่มเป้าหมายกลุ่มย่อย (Niche group) ทั้งนี้ ผู้ดำเนินรายการเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างภาพลักษณ์ของรายการผ่านทางบุคลิกภาพ จังหวะลีลา ภาษา ที่ผู้ดำเนินรายการใช้นอกเหนือจากเนื้อหาที่น่าสนใจ เพื่อที่จะสื่อสารกับผู้ฟัง/ผู้ชม ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่า ลักษณะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) สามารถกลายเป็นการสื่อสารประเภทใหม่ที่จะปรากฏอยู่ในรายการต่างๆ ของวงการสื่อสารมวลชน

จากการศึกษาเรื่อง การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อ๋ม ตูยเจี๋ย” เป็นการศึกษาถึงรูปแบบรายการโทรทัศน์ในรูปแบบใหม่ ที่มีลักษณะการนำเสนอที่แตกต่างไปจากรายการโทรทัศน์รูปแบบเดิม ซึ่งเป็นการศึกษาถึงภาพรวมของรายการในฐานะผู้ส่งสาร โดยเป็นการกล่าวถึงเรื่องของกระบวนการบทเปิด (Improvisation) และปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้เกิดการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ (Informalization) ขึ้นมา และรูปแบบการสื่อสารดังกล่าว มีลักษณะอย่างไร เมื่อถูกนำเสนอผ่านช่องทางการสื่อสารพร้อมกัน 2 ช่องทาง ก็คือ วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์

ทั้งหมดนี้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ที่อาจมีการนำเอาลักษณะการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการเข้าไปใช้ในการผลิตรายการ และอาจเกิดเป็นรายการประเภทใหม่นอกเหนือไปจากรูปแบบรายการที่ผู้วิจัยศึกษาก็เป็นได้ อีกทั้งยังสามารถเป็นแนวทางในการศึกษาของผู้ดำเนินรายการ ที่สามารถนำเอากระบวนการสื่อสารในลักษณะนี้ ไปประยุกต์เข้ากับรายการวิทยุ หรือโทรทัศน์ที่มีอยู่เดิม ทั้งนี้ ด้วยกระบวนการสื่อสารที่มีความเป็นพลวัต ไม่เคยหยุดนิ่ง อาจก่อให้เกิดปรากฏการณ์ทางสื่อสารมวลชน ซึ่งสามารถนำความรู้ที่ได้จากงานวิจัยชิ้นนี้ เป็นพื้นฐานในการต่อยอดการศึกษาต่อไปในอนาคตได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

การศึกษาวิจัยเรื่อง การสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในรายการ “ไก่อู๋ ตู๋เยี่ย” โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษา และให้ความสนใจในเรื่องของลักษณะที่ไม่เป็นทางการ ที่พบในรูปแบบการดำเนินรายการโดยใช้บทเปิด ทั้งในส่วนเนื้อหา และการนำเสนอ โดยมีการออกอากาศพร้อมกัน 2 ช่องทาง ก็คือ ทางสื่อวิทยุ และสื่อโทรทัศน์

จากการศึกษาการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการในประเด็นของภาพรวม ในฐานะผู้ส่งสาร และช่องทางการสื่อสารในการออกอากาศอย่างสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ไปแล้วนั้น ประเด็นของผู้รับสารยังเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจ ว่าผู้รับสารมีวิธีหรือหลักการในการเลือกบริโภครายการที่มีเนื้อหาในรูปแบบเดียวกัน แต่มีช่องทางการนำเสนอให้เลือกอย่างหลากหลาย

อีกทั้งในประเด็นเรื่องช่องทางการสื่อสาร ผู้ผลิตรายการจะมีแนวทางในการพัฒนาตัวสารอย่างไร ให้สอดคล้องกับช่องทางสื่อต่างๆ ที่กำลังถูกพัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ โดยความรู้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นความรู้พื้นฐานในการศึกษาเพื่อนำไปใช้ในการออกแบบเนื้อหาสาร ให้เหมาะสมกับช่องทางสื่อที่เปิดกว้างขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อวงการสื่อสารมวลชนต่อไปในอนาคต

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ภรณ์ จิตตารักษ์. ผู้ออกแบบเนื้อหารายการ “ไก่อ้อยู่ ตูยเขี่ย”. **สัมภาษณ์**, 14 กรกฎาคม 2552.

ฉัตรน กวีวิทยเวชฎ. **การวิเคราะห์ลักษณะบทเปิดของรายการสไมล์เรดิโอ เน็ทเวิร์ค 3.**

วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการ
สื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

บริษัท เอ-ไทม์ มีเดีย. **หมัดเด็ด เอ-ไทม์ ฟीडสด ส่ง แจแต่เช้า, ไก่อ้อยู่ ตูยเขี่ย, Club Friday ลง
จ้อจ้อสดใน กรีน ซาแนล เริ่ม 18 พ.ค. นี้.** [ออนไลน์]. 2552. แหล่งที่มา:

<http://www.thaipr.net> [2552, พฤษภาคม 14]

ปาณิสรา พิมพ์ปฐ. ผู้ดำเนินรายการ “ไก่อ้อยู่ ตูยเขี่ย”. **สัมภาษณ์**, 23 กรกฎาคม 2552.

พระสุนทรโวหาร (ภู่), นายรินทรธิเบศร์ (ทองอิน). **รวมบทภาษิตสอนหญิง และเบ็ดเตล็ด.**

กรุงเทพมหานคร: ดวงดีการพิมพ์, 2507.

ไพโรจน์ เทวินบุรานวงศ์. **กระบวนการเข้าสู่อาชีพนักจัดรายการวิทยุของ บริษัทเอ-ไทม์**

มีเดีย จำกัด. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการ
สื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ. **เอกสารการสอนชุดวิชา 15231 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อมวลชน.**

หน่วยที่ 1-8. พิมพ์ครั้งที่ 2. เล่มที่ 1. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช,
2547.

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. **ไก่อู๋ย ตู่ยเจี๋ย**. [ออนไลน์]. 2551. แหล่งที่มา:

http://th.wikipedia.org/wiki/ไก่อู๋ย_ตู่ยเจี๋ย [552, สิงหาคม 24]

ศศิขวุฒย ศรีกระจ่าง. **10 องคักรยอดนียม: อันดบ 8 บรุษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี จำกัถ**

(มหำชน). [ออนไลน์]. 2550. แหล่งที่มา: <http://www.positioningmag.com> [2552, สิงหาคม 29]

สถำบันวิจัยนครหลวงไทย SCRI. **GMM Grammy Plc.** [ออนไลน์]. 2552. แหล่งที่มา:

<http://www.scis.co.th/prod/pdf/qguDiGZUfB144046.pdf> [2552, กุมภาพันธ์ 10]

เหม็อนฝั้น ประสำนพำนข. **กระบวนกรคัถเล็อกพธิกรและผู้ประกำศขำวของสถำนีทรทศน์**

กองท้พบกช่อ 7. วิถยำนพนธ์ปรินญญำมหำบณทิต สำขำวิขำกรลือสรำมवलชน ภำค
วิขำกรลือสรำมवलชน คณะนิเทศศำสตร์ จุฬำลงกรณัมหำวิทยำลัย, 2548.

'โอบอลลั' รับไม่สวย แต่...ฉันมีตัวต่น. **เดลินิวส์** (31 พฤษภาคม 2552): 15.

ภำษำอังกฤษ

Cas Wouters. **Informalization Manner & Emotions since 1890.** London: SAGE Publications, 2007.

Denis McQuail. **Mass Communication Theory.** 3rd edition. London: SAGE Publications, 1994.

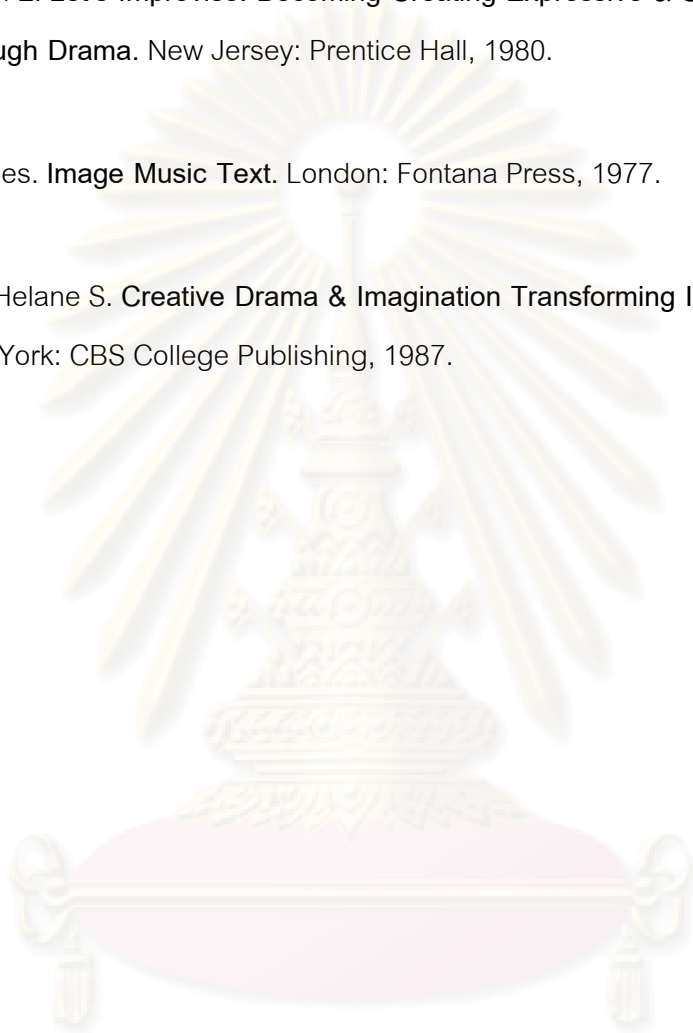
John Fiske. **Introduction to Communication Studies.** 2nd edition. Great Britain: Guernsey Press, 1991.

Norbert Elias. *The Civilizing Process*. Malden: Blackwell, 2006.

Polsky, Milton E. *Let's Improvise: Becoming Creating Expressive & Spontaneous Through Drama*. New Jersey: Prentice Hall, 1980.

Roland Barthes. *Image Music Text*. London: Fontana Press, 1977.

Rosenberg, Helane S. *Creative Drama & Imagination Transforming Ideas into Actions*. New York: CBS College Publishing, 1987.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวกเป็น CD

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวณัฐนิช มีลาภ เกิดเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2528 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร เป็นบุตรของ พ.อ.อ.วีระพล และนางจันทรา มีลาภ สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีคณะศิลปกรรมศาสตร์ เอกการละครอน วิชาโทวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปี พ.ศ.2549 และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2551

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย